

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man is shirtless and muscular, with a beard, and the woman is wearing a white button-down shirt. They are in a modern, possibly outdoor or semi-outdoor, setting with a pool and a building in the background. The title 'Hooked On You' is written in a large, blue, cursive font across the middle of the image.

Hooked On You

■ A LOVE & WHISKEY NOVEL ■

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hooked On You

📖 A LOVE & WHISKEY NOVEL 📖

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

contents

Yazarın Notu
Hooked on You Çalma Listesi
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Üçüncü Dördüncü
Beşinci Altıncı
Yedinci Sekizinci
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Onaltıncı
BölümDokuzuncu
Onuncu Onbirinci
Oniki Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci İkinci Bölüm
Beşinci Yirmi Birinci
Bölüm Bölüm Bölüm
Dördüncü Bölüm
BölümYirmi Yirmi
Üçüncü Yirmi Yirmi
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi YYirmi Sekizinci edi
Bölüm
Sonsöz
Yazar Hakkında

Copyright © 2024 by Nikki Ash

Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.authornikkiash.com

Kapak Tasarımcısı ve Biçimlendirici: Jersey Girl

Tasarım Fotoğraf: Wander Aguiar Fotoğrafçılık

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

author's note

Bu hikaye bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. İçerik uyarıları (büyük spoiler içeren) [Nikki'nin web sitesinde](#) bulunabilir.

hooked on you playlist

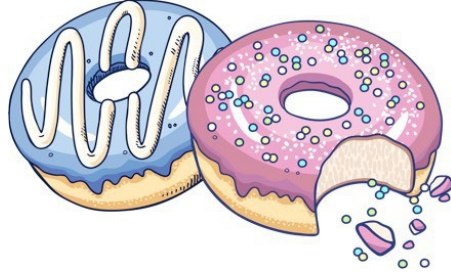
Treat You Better - Shaw Mendes What
Ifs - Kane Brown
Little Do You Know - Alex & Sierra
Dövüş Şarkısı - Rachel Platten
Roar - Katy Perry
I Wanna Dance with Somebody - Whitney Houston The
Comeback - Danny Gokey
Rain On Me - Lady Gaga & Ariana Grande
Stand By You - Rachel Platten
She's So High - Tal Bachman
This Love (Taylor's Version) - Taylor Swift

[Nikki'nin çalma listelerini dinleyin](#)

*Kendilerini düşünmeyi unutacak kadar çocuklarına odaklanmış tüm
ebeveynlere ...
Kendiniz için sevgi ve mutluluk bulmanızda bir sakınca yoktur.
Ve sakın konuda kendini suçlu hissetme.*

önsöz

RYDER



"RYDER, KARIN BİRİNCİ HATTA. ACIL BİR DURUM OLDUĞUNU SÖYLELİ."

"Teşekkürler Julie," diyorum asistanıma.

Hemen tuşa basıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Nora, her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye bağıyor karım telefonda çığlık atan bir bebeğin sesini bastırarak. "Her şey yolunda değil. Hemen eve gelmen gerekiyor."

Zaten ayaktayım, en kötü senaryolar kafamda uçuşuyor. Kızımız düşüp kafasını mı çarptı? Boğazına bir şey mi kaçtı? Bir tür kaza mı geçirdi? Addie sadece dört aylık ama her şey mümkün.

"Seni cep telefonumdan arayayım."

Telefonumu kapatıp elime aldığımda Nora'dan gelen bir düzine cevapsız arama ve mesaj görüyorum. *Kahretsin*. Sessize almıştım çünkü daha önce bir toplantıdaydım ve zili tekrar açmayı unutmuşum.

"Merhaba," diye nefes alıyor, arka plandaki çığlık hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

"Sorun nedir?" Anahtarlarımı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum.

"Bilmiyorum! Dadı burada değil, ona izin verdiğin için teşekkürler ve onun nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Asansöre bindim ve kapalı otoparkın düğmesine bastım. "Bir şey mi oldu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Nereden bilebilirdim ki? Onu beslemeye çalıştım ama her tarafıma kustu. Annemle brunch için buluşacaktım ama

Şimdi gidemem çünkü duş almam gerekecek ve formül elbisemi lekeledi ve Adeline'e bakacak kimsem yok."

"Kahrolası kahvaltınızı bir saniyeliğine unutun," diye bağıyorum. "Kızımız neden acı çekiyormuş gibi çığlık atıyor?"

"Çünkü dadı ve sen onu şımarık bir veledede dönüştürdünüz ve ikiniz de burada değilsiniz, bu yüzden onunla uğraşmak bana kaldı."

Arabama binerken ona "O daha dört aylık," diye hatırlatıyorum. "İhtiyaçları var ve ağlamasının tek nedeni, eğer bir sorunu yoksa, bu ihtiyaçlarının karşılanmamasıdır."

"Onun ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Belki de başka bir dadı tutmalıyız. Bize hiç haber vermedi."

"Annesi etti," diyorum kuru bir sesle, bunun nasıl benim hayatım haline geldiğini merak ederek. "Annenizin kalp krizi geçirip öleceğini bilmediğinizde tam olarak haber veremezsiniz."

Cuma gecesi beni aradı ve annesinin hastanede olduğunu ve ne olacağından emin olmadığını söyledi. Nora annesi ve arkadaşlarıyla bir kız gezisindeydi, ben de hafta sonunu Addie'yle geçirdim.

Dün gece dadı aradı ve annesinin gelemediğini söyledi, ben de tabii ki ona istediği kadar izin almasını söyledim. Bugün işe gitmem gerektiği için Addie'ye bakmak Nora'ya kaldı. Ben çıkalı sadece iki saat oldu.

"Lütfen eve gider misin?" Nora oflayıp pufluyor. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Birazdan orada olacağım."

End'e tıklıyorum ve araba hemen sessizleşiyor, kendimi sakinleştirmem için bana birkaç dakika veriyor, böylece karımı kaybetmiyorum. Bir bebeği bu kadar çok isteyen bir kadın için, kızıma bakmakla ilgili hiçbir şey yapmak istememesi delilik.

Dadı, Nora'nın daha da kötüleştiğini ve her şeyi onun yapmasına bel bağladığını söyledi, ancak içeri girip kızımın avazı çıktığı kadar bağırdığını duyana kadar durumun ciddiyetini tam olarak kavrayamamıştım.

"Tanrı aşkına! Benden ne istiyorsun?" Nora bağıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Beni küçükken annemle babamın kavga ettiği günlere götürüyor. Sonra babam giderdi ve annem hıncını benden alırdı. Yaptığım hiçbir şey doğru değildi. Çok dağınıktım, çok gürültülüydüm, çok fazla iş yapıyordum. Olmaya çalıştım

Daha temiz, çenemi kapalı tutmak, üzölmeyeceği bir yere gitmek için. Tek istediğim beni sevmesiydi... ama o beni terk etti.

Çığlıkları takip ediyorum ve beni çocuk odasına götürüyorlar, orada Nora'yı beşideindeki kızımızın başında buluyorum. Addie'nin yüzü ağlamaktan kıpkırmızı ve lekeli, ela gözleri -benimkilerle aynı- benimkilerle buluştuğuunda kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Nora'yı Addie'yle bırakmamalıydım. Bu sabah dadının gelmeyeceğini söylediğimde, kızımıza kendisi bakmak zorunda olduğu için küplere bindi. Ona bencil sürtük dedim ve Addie'ye bir gün bakabileceğini söyledim. Ama onu dinlemeliydim çünkü Addie'nin yüzüne bakılırsa bir süredir ağlıyordu.

"Gel buraya, Tık naz Maymun," diye fısıldıyorum, Addie'yi kollarıma çekerek.

Onu kucağıma aldığım saniyeler içinde çığlıkları kulak tırmalayan bir çığlıktan hıçkırığa dönüşüyor, başı omzuma düşüyor ve en tatlı küçük maymun gibi bana yapışıyor.

Doğduğunda, kızgın bir kedi gibi çığlık atarak dışarı çıktı. Sadece dört buçuk kiloydu ve derisi kemiklerinden ayrılmıştı. Ama küçük kızım yemek yemeyi çok seviyor ve çok geçmeden kilo almaya ve dolmaya başladı. Kucağa alınmayı da çok seviyor, lakabı da buradan geliyor - çünkü yapışkan ve tık naz. Nora bu isimden nefret ediyor, kulağa çocukça geldiğini söylüyor, bu da benim bu ismi daha çok sevmeme neden oluyor.

"Benim tatlı kızımın nesi var?" .

Nora, sanki ağlayan kızımız çok büyük bir rahatsızlıkmış gibi, "Çığlık atmayı kesmiyor," diye homurdanıyor.

"Onu tutmayı denedin mi?" Karıma bakarak soruyorum, o da bana hançerle karşılık veriyor.

"Sana bugün işe gitmemeni söylemiştim. Bunu Freida olmadan yapamam."

"Önemli bir toplantım vardı ve sen onun annesisin," diye tısladım. "Dadı yardım etmek burada çünkü sen ama senin yerini alması gerekmiyor. Annesine ihtiyacı var, bir yabancıya değil."

"Bu işte iyi değilim!" Nora huysuz bir çocuk gibi kollarını havaya kaldırır.

"Zaman alıyor." Addie'nin poposunu hafifçe okşayarak odada volta atıyorum. Hıçkırıkları durdu ama nefes alış veriş i az önceki eforundan dolayı hâlâ ağır. "Belki Freida'ya daha fazla yardım edersen..."

"Ben bunun için kaydolmadım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu." Nora kollarını . "O." Addie'ye doğru başını sallıyor. "Hayatımın böyle olacağını düşünmemiştim."

"Hayatının böyle olacağını düşünmemiş miydin?" Mizahsız bir kıkırdamayla karşılık veriyorum. "Seni hamile bırakmam için beni bir değil, iki kez kandırdığında hayatının nasıl olacağını düşünüyordun?"

Tartışmak için ağzını açıyor ama o daha tek kelime edemeden ben devam ediyorum: "Ve her iki hamileliğin de kaza olduğunu söylemeye kalkmadan önce, bana palavra sıkma. Annenle yaptığın konuşmaya kulak misafiri oldum. Doğum kontrol hapı kullandığın konusunda yalan söylediğini ve lanet olası prezervatiflerimi kurcaladığını biliyorum."

Ona öyle sert bir bakış attım ki küçük bir adım geri çekildi.

"Eğer bebek istemiyorsan, ilk bebeğimizi kaybettikten sonra beklememiz konusunda beni dinlemeliydin. Ama sen yapmadın. Bunun yerine, ne zaman yumurtladığını takip ettin..."

Gözleri şok içinde açılıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet, App Store'dan indirilen uygulamayı gördüm. Benim hesabımdasın."

Bir şey söylemedim çünkü ne anlamı var ki? Addie burada ve olan oldu. Karımdan ve beni bu saçma sapan evliliğin içine hapsettiği için nefret ediyor olabilirim ama kızımı çok seviyorum. Adeline Elizabeth Du Ponte benim tüm dünyam ve onun doğumundan asla pişmanlık duymayacağım. Hayatta olduğu dört kısa ay içinde beni küçük parmağında oynatmayı başardı ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Nora, savunmaya geçtiğinde yaptığı gibi çenesini kaldırarak, "Tamam, peki," diyor. "Yani, hamile kalma şansımı artıracak şeyler yapmış olabilirim."

Saçmalamasına gözlerimi deviriyorum. Tam ona göre. Tanrı korusun, yaptıklarının sorumluluğunu almaz.

"Ama hayatımı bu şekilde tasarlamamıştım," diye ekliyor. "Anne olmak için yaratılmamışım ve buna değmez."

"Buna değmeyecek ne var?" Tıslıyorum. "Milyonlarca dolarlık bir evde yaşıyorsun, pahalı bir araba kullanıyorsun, siyah kartıma erişimin var, aynı derecede şımarık arkadaşlarınla *kız kıza gün* yapmadığın zamanlarda zamanının çoğunu alışverişte ya da kuaförde geçiriyorsun ve zamanın yüzde doksan dokuzunda kızımıza bakmaya yardımcı olan lanet bir dadın var."

Başlangıçta dadıya karşıydım çünkü ben de bir dadı tarafından büyütülmüştüm. Annem gittikten sonra, babama tam velayet verildi ve o da hemen

bir dadı tuttum. Beni yanlış anlamayın. Greta çok tatlıydı ama benim annem ya da babam değildi - gerçi benim durumumda daha iyiydi çünkü beni gerçekten önemsiyordu. Ama artık bir bebek bakıcısına ihtiyaç duymayacak kadar büyüdüğümde, başka bir aileye bakmak için taşındı ve ben yalnız kaldım. Kızım için bunu asla istemedim. Ailesinin onu sevdiğini ve ona öncelik verdiğini bilmesini istiyorum.

Ancak Nora küplere bindiğinde ve Addie'ye bakacak ruh halinde olmadığı anlaşıldığında pes ettim. İki ay sonra, hala kızımızla hiçbir şey yapmak istemediğinde, biraz araştırma yaptım ve doğum sonrası depresyon geçiriyor olabileceğini düşündüm. Ama yardım almasına izin vermesini istediğimde reddetti.

Şimdi, dört ay oldu ve hala anne olmak istemiyor. Bunu biliyordum ama kızımızın iyiliği için yola geleceğini ummaya devam ettim. Sevilmediğini ve istenmediğini hissetmek kimsenin, özellikle de kendi kızımın başına gelmesini isteyeceğim bir şey değil.

"Sen ve onunla birlikte bu cehennem çukurunda kapana kısılmışken bunların hiçbir önemi yok." Gözlerinde ateşle bana bakıyor. "Çıkmak istiyorum. Elli milyon ve haklarımı devredeceğim."

Addie'yi beşiğine yatırıp battaniyesini alt tarafına çekiyorum ve karımın az önce söylediklerine anlam vermeye çalışırken Nora'yı da peşime takarak odasından çıkıyorum.

Addie gibi, ben de bir kazaydım. Kardeşim Erik benden on yaş büyük. Annem evliliğinden, anne olmaktan, Du Ponte olmaktan vazgeçmek istedi ama sonra hamile olduğunu öğrendi.

Ben üç yaşındayken, yeni bir hayata başlamak için gitti ve beni sadece kendini düşünen Henry Du Ponte tarafından yetiştirilmek üzere bıraktı. Greta'yı işe aldı ve ben onu sadece onun için uygun olduğunda gördüm. Kızım için daha fazlasını istedim, ama görünüşe göre ne yaparsam yapayım, Nora'ya ne veririm vereyim, asla yeterli olmayacak.

Gerçekten, ayrılmak istediği için heyecanlanmalıyım. Ona borcumu ödemek, bu saçma evlilikten kurtulmak ve her gün onunla uğraşmak zorunda kalmamak anlamına geliyor. Ama bir yanımda kendimi başarısız hissediyor. Annemle babamın yanında kalmaya değmezdim ve şimdi Nora benden uzaklaşmak istiyor. Peki ya kızım? Bir gün annesinin nerede olduğunu ve neden onun hayatının bir parçası olmak istemediğini sorduğunda ona ne diyeceğim?

"İkimiz de benimle evli kalmak istemediğini biliyoruz," diyor Nora ofisime girdiğimizde ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Elli milyon,

ve bebek tamamen senin." Ben bir şey söylemeyince, "O kadar etmez mi?" diye ekledi.

"O *her şeye* değer," diye tıslıyorum. "Ama anlamadığım şey onun senin için nasıl değersiz olduğu. Onu dokuz ay boyunca taşıdın. O senin kanın, Nora. Sen onun *annesisin*."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yanağını avuçluyorum. "Sana yardım getirmeme izin ver, lütfen. Sende olmadığını düşündüğünü biliyorum ama PPD hakkında bir şeyler okudum ve-"

"Bende PPD yok!" diye bağıyor, bir adım geri çekilerek. "Herkesin içindeki iyiliği görmeye çalışmayı bırak. Beni düzeltmeye çalışmayı bırak! Seni sadece para ve yaşam tarzı için istedim. Ama aptalmışım çünkü sen tanıdığım en ucuz zengin insansın. Milyonları olup da fakirmiş gibi davranan tanıdığım tek kişi sensin. Evlendiğimizde her şeyin değişeceğini sanmıştım. Ve sonra senin bebeğini doğurdum! Ama hiçbir şey değişmedi. Sen bunu istiyorsun... *aileyi*, bense eğlenmek istiyorum. Seyahat etmek ve hayatımın tadını çıkarmak istiyorum. Ve senin ya da o lanet bebeğin tarafından zincirlenmek istemiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Elli milyon ve o tamamen senin." "Bunu gerçekten yapar mısın?" Yapacağını bilmeme rağmen soruyorum.

Bana annemi hatırlatıyor, sadece tam tersi. Annem zengin olmaktan nefret ederdi-Nora bunu seviyor. Annem babamın seyahat etmesinden ve katılmak zorunda kaldığı sosyal zorunluluklardan nefret ederdi-Nora bunlarla büyüyor. Sorun şu ki, ben babam değilim ve seyahat etmek ve sosyal etkinliklere katılmak yerine evde ailemle birlikte olmayı tercih ediyorum ve bu Nora'yı çıldırtıyor. Bir ailenin parçası olmak zorunda kalmadan mükemmel bir aile tablosu istiyor. Ve ben sadece aile olmak istiyorum.

Yaşadığı her neyse bunun bir aşama olduğunu ve kendine gelip bu ailenin bir parçası olmak isteyeceğini umuyordum. Ama belli ki asla istemeyecek.

"Onu istemiyorum," diyor ses tonundaki kesinlik ile. "O sadece bir amaç için bir araçtı. Geri dönebilseydim asla hamile kalmazdım. Hâlâ gencim ve hak ettiğim hayatı yaşamak için zamanım var. Vücudumu mahvetmesi yeterince kötü zaten. Ama şimdi de hayatımı mahvediyor."

"Kızından vazgeçmenin ne kadar kötü görüneceğini biliyor musun? Saygıdeğer, zengin bir adam böyle bir kadını istemez."

"Bana ödeme yaptıktan sonra bir erkeğe ihtiyacım kalmayacak ve bir daha hamile kalırsam lanetleneyeğim."

"Peki ailen bu konuda ne düşünüyor?"

Nora gibi insanlar için itibar her şey demektir, bu yüzden itibarını bu şekilde riske atmasına çok şaşırdım - ki bu da onda bir sorun olduğuna inanmama neden oluyor. PPD geçirdiğini kabul etmediğini biliyorum, ben de kadın değilim ya da onun bedeninde değilim ama hamile kalmak için bu kadar sonra da dönüp artık anne olmak istemediğini söylemesi bana çılgınca geliyor.

"Onlarla ben ilgilenirim," diyor Nora. "Annem sana bağlanmamam konusunda beni uyarmıştı, dinlemeliydim."

"Peki." Yenilgiyle iç çektim. "Ama sana elli milyon dolar vermeyeceğim. Birincisi, evlilik sözleşmesi imzaladın, yani en az beş yıl evli kalmadan tek kuruş almaya hak kazanamazsın, tabii ben sadakatsizlik yapmadıysam, ki yapmadım. Ve ikincisi, tüm bu konuşmayı kaydediyorum."

Telefonumu cebimden çıkarıp sallıyorum. "Seni kolayca mahkemeye verebilir ve velayetini alabilirim -ve alacağım çünkü senin de belirttiğin gibi, tonla param var- ama ikimiz de tüm bunları yaşamak istemediğimiz için, sana ayrılık hediyesi olarak beş milyon vereceğim ve sen de çekip gideceksin çünkü kızım *senden* daha iyisini hak ediyor. Ama şunu bil ki çekip gitmek, Addie'yle hiçbir bağlantın olmayacağı anlamına geliyor. Ne sen ne de ailen."

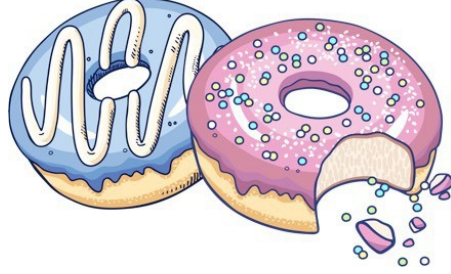
Temiz bir sayfa olmalı. Aksi takdirde kafası karışacak. Bir gün bu onu etkileyecek ve en son isteyeceğim şey, kendi annesi onunla hiçbir şey yapmak istemezken Nora'nın ailesinin onu görmek istemesi.

Nora bana ters ters bakıyor, muhtemelen tartışıp daha fazla para almaya çalışsa mı diye düşünüyor ama birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Tamam. Beş milyon ve ben gidiyorum, ailemin de uzak durmasını sağlayacağım."

"Tamam, ama şimdi gitmen gerekiyor. Ben avukatıma evrakları hazırlatıp başka bir yerde kal. Seni evimin ya da kızımın yakınında istemiyorum. Bana kalırsa sen bizim için ölüsün."

BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER



Sekiz Ay Sonra

"DADA, YUKARI!" ADDIE KOLLARINI KALDIRIR, YAN ÇUBUĞUNU SERBEST BIRAKIR ve kıkırdayarak yatağın üzerine düşer.

Kızımın her sabah nasıl kadar mutlu uyandığını anlamıyorum ama huysuz uyanmasından daha iyi olduğu için şikayet edemiyorum

-Uyanma sabahın altısında gerçekleşse bile.

"Günaydın, Chunk," diyorum, beşiğe uzanıp onu dışarı çekerken.

Bezini değiştirip o gün için giydirebilmek için onu alt değiştirme masasına yatırdığımda sevinçle ciyaklıyor.

Hazır olduğunda, ona meyveli bir kase yulaf ezmesi ve süt dolu bir damlatmaz bardak yapıyorum. Yulaf ezmesini bir şampiyon gibi mideye indiriyor, tüm bu süre boyunca gülüyor ve gevezelik ediyor. Küçük kızım yemek yemeyi çok seviyor.

Kahvaltıdan sonra onu temizledikten sonra, kendi kahvaltımı hazırlarken onu oyuncaklarla dolu oyun halısının üzerine koyuyorum. Artık yürümeyi öğrendiğinden, etrafına hızlıca bir göz atıyor ve sonra ayağa fırlayıp peşimden koşuyor.

"Baba, kalk!" diye ciyaklıyor, en sevimli örümcek maymunu gibi bacağıma yapışıyor.

Ve ona hayır diyemediğim için - biliyorum, biliyorum, tüm ebeveynlik kitapları bunun kötü olduğunu söylüyor - onu kalçama kaldırıyorum ve tek elimle kahvemi ve kahvaltımı yapmaya devam ediyorum.

Kahvemi içip kahvaltımı yaparken, Addie bloklarıyla oynarken ben de sabah haberlerini izliyorum. Bu, işe döndüğümünden ve onu yeni açtığımız kurumsal çocuk bakımevine yerleştirdiğimden beri alıştığımız bir rutin.

İki ay boyunca onunla evde kaldıktan sonra - birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevsem de - ikimiz için de evden ayrılma zamanı gelmişti. İşimi seviyorum ve Addie haftada üç gün kreşe gitmeyi ve diğer çocuklarla oynamayı seviyor.

"Dada, bak," diyor Addie - henüz L sesini öğrenemediği için *bak* kelimesi *ook* gibi çıkıyor. Yaptığı blok kulesini işaret ediyor, dişlek bir sırıtışla bana vuruyor ve sonra yumruğunu kulenin üzerine indirerek blokları etrafa saçıyor.

Kıkırdama krizine giriyor ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum. Onunla ilgili her şey bulaşıcı; gülümsemesi, kahkahası, bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakması.

Nora gittikten sonraki ilk birkaç hafta zor geçti, çünkü dadının gitmesine izin vermiştim. Bunu tek başıma yapmaya kararlıydım. Bu yüzden işten izin aldım ve tek ebeveynliğin derinliklerine daldım. Ama okuduğum kitaplar, en iyi arkadaşlarım Julian ve Ana'nın yardımları ve kızımı çok kötü bir şekilde mahvetmemek için dua ederken deneme yanılmalarla dolu günler ve geceler arasında, Addie ve benim boğulmadığımızı söylemekten gurur duyuyorum. Kısa süre önce bir yaşına girdi ve çok başarılı.

Nora beş milyonunu aldı, haklarını devretti ve ortadan kayboldu - ailesinin yapmaması için yalvarmasına ve bir şeyler yaşadığını kabul etmesine rağmen. Kızımın hayatında annesi olmadan büyüyecek olmasından nefret etsem de, şimdi bunun en iyisi olduğunu anlıyorum. Kendisine yardım edilmesini istemeyen birine yardım edemem ve kızıma öncelik vermem gerekiyor - ki bunu ailemden hiçbiri benim için yapmadı.

İşe gitme vaktinin geldiğini gösteren alarm çaldığında, ihtiyacımız olan her şeyin yanımızda olduğundan emin olmak için bebek bezi çantasını iki kez kontrol ediyor, Addie'yi araba koltuğuna bağlıyor ve sonra ofise doğru yola çıkıyorum.

Teksas'ın küçük bir kasabası olan Rosemary'de yaşadığımız için yolculuk çok kısa sürüyor ve çok geçmeden Addie'yi ve bebek bezi çantasını oldukça sevdiği çocuk bakım öğretmeni Cynthia'ya teslim ediyorum.

"Günaydın Addie," diye mırıldandı Cynthia, kızımı ve çantamı elimden alarak. "Güzel bir gün geçirmeye hazır mısınız?"

"Yaşasın!" Addie haykırıyor.

Addie, Ana ve Julian'ın oğlu Kingston'ın oynamaya başladığını görür görmez Cynthia'nın kollarından sıyrılır ve Kingston'ın yanına gidip oynamaya başlar.

"Öğlen bir toplantım var, o yüzden saat iki gibi onu almaya gelirim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Cynthia gülümseyerek.

Kurumsal dünya son birkaç yılda evrim geçirdiği için, çoğumuz artık tam zamanlı olarak ofiste çalışmıyoruz. Ben genellikle haftada üç gün işe geliyorum ve iki gün evden çalışıyorum. Addie artık hareket edebildiği için evde bana yardımcı olması için bir dadı tutmayı düşündüm ama henüz karar vermedim.

"Günaydın," diyorum, kapı açık olduğu için kafamı Julian'ın ofisinden içeri uzatarak.

Kendisi sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değil, aynı zamanda eşi Ana ile birlikte çalıştığım içki şirketi Kingston Limited'in eş CEO'su. Bir şirkette iki CEO'nun olması normal değil ama onlar için işe yarıyor.

"Hey, dostum," diyor ve ona katılmam için başıyla işaret ediyor. "Bu akşamki maça hala geliyor muyuz?"

Neden bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürüyor ama sonra geliyor. Bugün Perşembe ve Perşembe günleri hep erkekler gecesi için bir araya geliriz. Addie'yi getiriyorum ve Ana, oğullarıyla birlikte onu şımartıyor, biz de boktan yemekler yiyor, birkaç bira içiyor ve hangi maç varsa onu izliyoruz.

"Tabii ," dedim ona. "Orada olacağız."

Günün geri kalanı uçup gidiyor. Toplantılar arasında Addie'yi kontrol ediyorum. Saat üçte, toplantım bittiği için onu alıyorum ve dışarı çıkıyoruz, oynamak için parkta duruyoruz.

Enerji yaktığında, yatma vaktinde daha kolay uykuya dalacağını öğrendim.

Akşam yemeğinde Julian ve Ana'nın evine gidiyoruz ve yanlarına yanaşır yanaşmaz heyecanlanıyor, evlerini tanıyor.

"Selam tatlı kız!" Ana kızımı elimden alarak şöyle diyor. Yedi aylık hamile ve küçük bir kızları olacağını yeni öğrendiler, o yüzden heyecanlı.

"Merhaba, merhaba!" Addie mırıldanıyor.

Kingston köşeden hızla geliyor ve ben kanepeye oturup masadan biraz cips ve salsa alırken Addie onunla oynamak için aşağı iniyor.

"Bira?" Julian teklif ediyor. "Çocuklar birazdan burada olurlar."

"Teşekkürler."

"Hey, Ryder," diyor Ana, Julian'a yaslanarak. "Sana gönderdiğim bağlantıya göz atma fırsatın oldu mu?"

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Biraz meşguldüm," diye .
"Bilirsin, tek başıma bir bebek büyötmekle."

"Biliyorum," diyor, "ama bekar ebeveynler bile bir hayat yaşamayı hak ediyor. Plenty of Fish'e bir göz atmalısın. Bu bir online arkadaşlık sitesi ve bazıları gibi kalitesiz değil. Paige erkek arkadaşıyla böyle tanıştı."

Paige, Ana'nın Londra'da yaşarken ve çalışırken tanıştığı en iyi arkadaşdır. Geçen yıl Paige'in erkek arkadaşı terfi alıp Houston'a taşınınca Paige de taşındı. Şimdi Kingston'da pazarlama müdürü. Bence online arkadaşlık sitesinden birini bulması harika ama ...

"Çok erken," diyorum ona. "Nora daha yeni gitti-"

Julian, "Nora ve sen evli olabilirdiniz ama aslında birlikte değildiniz," diyerek bariz olanı ifade ediyor. "En son ne zaman seviştiniz?"

"Julian," diye tıslar Ana. "Onun biriyle yatmaya ihtiyacı yok. İyi bir kadınla tanışmaya ihtiyacı var."

En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamaya çalışarak benim biriyle yatıp biriyle çıkmam konusunda tartışırken onları duymazdan geliyorum. Nora ve ben Addie doğduktan sonra bunu denemedik bile. Hamileyken birkaç kez konuyu açtım, karımla bağlantı kurmayı umuyordum ama her seferinde hamile olduğu ve kendini iyi hissetmediği bahanesiyle beni geri çevirdi - düğün gecemiz de dahil olmak üzere.

Tanrım, demek ki en son seks yaptığım zaman Addie'ye hamile kaldığım zamandı.

-Neredeyse iki yıl önce.

"Ne olursa olsun," diyor Ana, beni depresif düşüncelerimden çıkararak, "ister biriyle yatmak istiyor ol," -Julian'a bakıyor- "ister biriyle çıkmak, tekrar dışarı çıkmalısın. Yetişkinlerle vakit geçirmeyi hak ediyorsun."

Yetişkinlere bolca zaman ayırdığımı iddia etmek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan, "Yetişkinlere zaman ayırmaktan kastım, Addie kreşe giderken çalışman ya da haftalık erkek gecelerin değil," diyor.

Adını vereceğim iki durum bunlar olduğu için çenemi kapattım ve omuz silktim. "Siteyi kontrol edeceğim," diyorum ona, biriyle çıkmak ya da yatmak gibi bir isteğim olmamasına rağmen onu rahatlatmak için.

Diğer çocuklar geliyor, beni kancadan kurtarıyorlar ve sonraki birkaç saati takılarak ve maçı izleyerek geçiriyoruz. Randevu sıkıntısı olabilirim ama Ana yanılıyor, bundan fazlasına ihtiyacım yok. Harika arkadaşlarım, sevdiğim bir işim ve isteyebileceğim en harika kızım var. Neden daha fazlası için zorlamam gerekiyor?

Addie mızızlanmaya başladığında vedalaşıyoruz, böylece eve gidip gece rutinimize başlayabiliyoruz. Banyodan, masaldan ve biraz kucaklaşmadan sonra gözleri düşüyor ve onu beşiğine yatırdığımda çoktan rüya aleminin yolunu yarılamış oluyor.

Işıkları söndürüyorum ve kapıyı kapatıyorum, içeriye biraz ışık girmesi için bir aralık bırakıyorum. Ve sonra kendi gece rutinime başlıyorum. Saat daha dokuz, ama çok yorgunum, bu yüzden bu gece çalışmayı atlayıp doğruca duşa ve ardından yatağa gidiyorum, eğer biraz uyumazsam, sabah küçük kızım şafak sökerken kalkıp her şeyi yeniden yapmaya hazır olduğunda pişman olacağımı biliyorum.

Dünyanın her yerinde ve farklı zaman dilimlerinde iş ortaklarımız olduğu için yanıtlamam gereken bir şey olmadığından emin olmak için e-postalarımı göz atarken, Ana bana arkadaşlık sitesinin bağlantısını tekrar gönderiyor.

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu anda biriyle çıkmayı hayal bile edemiyorum. Bekarken rastgele biriyle çıkmak kolaydı, ancak rastgele çıkmanın ciddi sonuçlara yol açabileceğini çok çabuk öğrendim. Kızımı asla bir sonuç olarak görmeyeceğimden değil. Ancak dikkatsizliğimin kızımın tek ebeveynli bir evde büyümesi gibi bir sonuca yol açtığı gerçeğini göz ardı edemem. Annemin gidişini izledim, babam çocukları yerine işini seçti ve erkek kardeşimle anlaşsak da yakın değiliz.

Tekrar biriyle çıkmaya karar verdiğimde, hayatımıza girmesine izin verdiğim kişinin uzun süre kalmak istediğinden emin olmam gerekiyor. İsteyeceğim son şey kızımın ya da benim değer verdiğimiz başka bir insanın kapıdan çıkıp gitmesini izlemektir.

İKİNCİ BÖLÜM

KIRA



Bir Ay Sonra

"NE YAZIK KI, YAZA SADECE BİRKAÇ AY KALA, Apple Academy'nin müdürü June, "İşe alım yapmıyoruz" diyor. "Ancak online başvuru formunu doldurmak isterseniz, sonbaharda kimlerin geri döneceğini öğrendikten sonra yeniden değerlendirme yapacağız."

"Peki yaz için boş yeriniz yok mu?" Emin olmak için soruyorum çünkü bu noktada alabileceğim her şeyi alırım.

"Hayır, yaz için kapatıyoruz ama Rosemary Montessori'ye danışabilirsiniz. Her yıl bir yaz kampı programı düzenliyorlar. İşe alım yapıyor olabilirler."

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağım."

Kızımın elini kendi elime alıyorum ve okuldan çıkıp caddeden aşağıya, cipi park ettiğim binaya doğru yürüyoruz.

Rosemary şirin ama güzel bir kasaba ve yerleşmek için mükemmel bir yer ama aynı zamanda iş imkânlarından yoksun ve pek de ucuz sayılmaz. Muhtemelen Houston gibi yüzlerce okulun ve kiralanacak daha fazla yerin olduğu bir yerde daha iyi olurdu, ama korkarım ki beni tam olarak orada arayacak ... ve zaten aramadıysa arayacağını biliyorum.

Binanın önünde bir bank gördüğümde duruyorum, böylece az önce ayrıldığımız okula başvurmak ve daha sonra kütüphaneye gittiğimizde bahsettiği Montessori okulunu kontrol etmek için bir not alırken oturabiliyoruz.

"Anne, susadım. Ve neyi severim biliyor musun? Çikolatalı süt. Biraz alabilir miyiz?"

Masum mavi gözleriyle -benimkiyle aynı renkte- bana bakan ve ne kadar çok şey istediğinin farkında olmadan çok basit bir şey isteyen kızıma bakıyorum. Ve ona hayır demek zorunda kalacağımdan nefret ediyorum.

Daha da kötüsü, bunun hak etmediği için değil, bir zamanlar norm olan bir şeyin artık benim ulaşamayacağım bir yerde olduğu için olduğunu anlamıyor. Süt pahalı ve çikolatalı süt daha da pahalı. Ve ihtiyaç olmayan bir şey için para harcamak bir seçenek değil.

"Violet," diyorum küçük elini içine alarak.

Bana öyle bir umutla bakıyor ki kalbim mideme iniyor. Geçtiğimiz ay çok zor geçti ama dört yaşındaki değerli kızım her adımda çok iyi davrandı. Nadiren şikayet ediyor ve fazla bir şey istemiyor çünkü yaşına rağmen sanırım şu anda zor bir dönemden geçtiğimizi biliyor.

"Bugün çikolatalı süt alamayız," diyorum ona, boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak geçiriyorum. "Ama yarın mısır gevreğine süt koyabilirsin." *Köşedeki otele gizlice girip kahvaltı edebilmek için misafirmişiz gibi davrandığımızda*, düşünüyorum ama yüksek sesle dile getirmiyorum.

Ne yaptığımızı anlayamayacak kadar küçük ve ben de elimden geldiğince onu korumaya çalışıyorum. Herhangi birinden, hatta muhtemelen bunu fark etmeyecek veya özlemeyecek bir şirketten çalmak beni hasta ediyor, ancak umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Ve gerçek şu ki, ben çaresizden daha fazlasıyım.

"Tamam," diyor usulca, dudakları en üzgün surat ifadesine dönüşüyor. "Parka gidip oynayabilir miyiz?"

"Bunu yapabiliriz," diyorum onu da gülümsemeye zorlayan bir gülümsemeyle. "Arabaya dönüp öğle yemeğimizi yiyelim, sonra da parka gideriz." Başıyla onaylıyor ve tam ayağa kalkmak üzereyken bir kadın gelip banka oturuyor. Normalde kulak misafiri olmazdım ama söyledikleri dikkatimi çekiyor.

"Anladığım kadarıyla çocuk bakıcısı açığı var. Evet, biliyorum." İç geçiriyor. "Peki, yarı zamanlı çalışmak isteyen birini tanıyorsanız. Evet, teşekkür ederim. İyi günler dilerim."

Kadın telefonu kulağından çıkarıyor ve sol parmağındaki ışıltılı elmas yüzüğünü yakalıyorum. Ortasında prenses kesim bir taş var, tıpkı

Ama onunki daha büyük ve daha pahalı.

Güzel bir mavi krem çiçekli şal elbise giymiş ve bacaklarını yeniden birleştirdiğinde, kırmızı tabanlı mavi topuklu ayakkabıları dikkatimi çekiyor ve *daha önce* yaşadığım bir anı canlandırıyor.

"Sana isteyebileceğin her şeyi verdim ve sen de karşılığını böyle ödüyorsun." Yerdeki lacivert Louboutin topuklu ayakkabılarımdan birini kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlattı ve başımı kıl payı kaçırdı.

"Kaba olmak istemedim," diye açıkladım sakince. "Oyun randevusu ayarlamak için numaramı istediğinde, numaram onda kalmasın diye onunkini almayı teklif ettim. Onu silecektim."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Beni aldatmayı planladığını itiraf et."

Yanımdaki kadın bir şekilde tüm cevaplara sahip olacaktı gibi gökyüzüne bakarken yüksek sesli bir iç çekiş beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama öyle değil.

Biliyorum çünkü geçtiğimiz birkaç haftayı bana yol göstermesi umuduyla aynı gökyüzüne bakarak geçirdim. Ve hala bir ay önce olduğum gibi kaybolmuş durumdayım.

"Yemin ederim her geçen gün daha da sıcak oluyor," diyor kadın bana bakarak.

Manikürlü eli karnına gidiyor ve o zaman hamile olduğunu anlıyorum.

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Ne kadar ilerledin?"

"Yedi ay," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Gerçi bu sıcakta vadesi geçmiş gibi hissediyorum."

"Kızım Temmuz ayında doğdu. Hamileliğimin son birkaç ayı çok acımasızdı. Sanırım günde dört kez duş alıyordum."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve o "İçeri dönsem iyi olacak" diyor.

Arkamızdaki binaya doğru başını sallıyor ve sonra sanki zihinsel ve fiziksel olarak ayağa kalkmaya hazırlanmak istermiş gibi ellerini bankın üzerine koyuyor. "Şapkadan bir çocuk bakıcısı çıkarmam gerekiyor."

Sözleri bana ilk oturduğunda yaptığı konuşmayı hatırlatıyor.

"Ben, şey... Erken çocukluk eğitimi mezunuyum ve çocuk gelişimi sertifikam var."

Benden bana yaslanmış konuşmayı izleyen kızıma bakıyor. O kadar çok iş yerine gittik ki, ben konuşurken sabırlı olmayı öğrendi, çünkü her görüşmeye onu da götürmekten başka çarem yok.

"Ben Kira," diyorum ona. "Bu da kızım Violet." "Memnun oldum," diyor kadın. "Ben Ana."

"Anne, parka gidebilir miyiz?" Violet bana bakarak soruyor.

"Evet, tatlım. Bana sadece bir dakika ver." Onu alnından öpüyorum ve sonra Ana'ya dönüyorum. "Doldurmaya çalıştığınız işi bilmiyorum ama erken çocukluk eğitimi konusunda deneyimim var ve şu anda bir iş arıyorum."

"Çocuk bakıcılarından biri beklenmedik bir şekilde işten ayrılmak zorunda kaldı," diye açıklıyor. "Şimdi görüşme yapmak için vaktiniz var mı?"

İçimde bir umut dalgası kabarıyor. "Çok isterim. Ama Violet'i de yanımda getirmem gerekecek."

"Sorun değil," dedi ayağa kalkarak. "İşe alınırsanız, onun için çocuk bakım tesisimizi kullanacağınızı varsayıyorum."

"Buna izin mi veriyorsun?" Şok içinde sordum.

"Tabii ki. Kurumsal çocuk bakımının amacı da bu. Sadece Kingston Limited için çalışanlar için ve gelire göre indirimli. Yakınlarda mı oturuyorsunuz?"

"Hemen köşeyi dönünce."

Gülümsüyor. "Hadi içeri girelim ve bu konuyu daha detaylı konuşalım."

Nutkum tutulduğu için sadece başımı sallıyorum ve yanımda Violet olduğu halde onu takip ediyorum.

Binanın içine adım attığımızda soğuk bir hava çarpıyor yüzümüze. Ana lobi mermer zemini ve altın süslemeleriyle güzel ve modern. Zenginlik ve sofistike bir havası var ve buranın bir çocuk bakım merkezine ev sahipliği yaptığını hayal bile edemezken, giyim tanrılarına şükrederek düğmeli krem rengi bir bluz, siyah pantolon ve siyah Gucci ayakkabılarımı giydim. Sahip olduğum tek profesyonel kıyafet bu çünkü o gün de bunu giyiyordum-

"Kingston Limited'e hoş geldiniz," diyor Ana, düşüncelerimi yarıda keserek. "Bu Margaret Cole. Resepsiyonu o yönetiyor ve bu da Bay Vega." Masanın yanında duran güvenlik görevlisine gülümsüyor. "Tüm ziyaretçi geçişleriyle o ilgileniyor. Bu da Kira ..."

"Miller," dedim.

"Kira Miller benimle görüşecek. Ona bir ziyaretçi kartı verebilir misiniz lütfen?"

"Evet, hanımefendi," diyor. "Kimliğinizi alabilir miyim?"

"Oh, um... tabii." Elimi arka cebime attım ve kimliğimi çıkarıp ona uzattım. İşe girersem bilgilerimi vermek zorunda kalacağımı biliyordum ama bunu bir kenara ittim ve kendime işe girdikten sonra gerisini sonra halledeceğimi söyledim.

"Kira Williams," dedi ve ziyaretçi uzattı.

Yasal soyadımın kullanılmasından ürküyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sonra Ana'ya dönüyorum, bir sorun haline gelmeden soyadımı söylemek istiyorum. "Boşanmanın ortasındayım," diye açıklıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

Asansöre bindiğimizde Ana, "Çocuk bakımı ikinci katta," diyor. "Kapalı ve açık bir oyun alanımız, tam boy bir mutfağımız ve yemek odamız, bir uyku odamız, üç oyun odamız ve bir tiyatro odamız var."

Zil çalıyor ve asansörden inip boş bir koridora adım atıyoruz. Ana bizi *Kingston Çocuk Bakımı* yazan bir kapıya doğru yönlendiriyor ve rozetini okutarak kapının kilidini açıyor.

"Kimse yaka kartı olmadan içeri giremez," diye açıklıyor. "Ve sadece özel rozetleri olan çalışanlar asansörden inip bu kata çıkabilir. Çocukların güvenliği her şeyden önce gelir."

Lobideki zenginlikten farklı olarak, duvarlar el boyaması desenlerle çeşitli ana renklere boyanmış. Ana bize çocuk bakım tesisini gezdiriyor ve en son teknoloji ürünü ekipmanlara ev sahipliği yaparken ne kadar sıcak ve rahat olduğuna hayran kalıyorum.

Çok hoş iki öğretmenle daha tanıştım ve biri ben görüşme yaparken Violet'in diğer çocuklarla oynamasına izin vermeyi teklif etti.

Benimle kalması için ısrar edemeden Violet oynamak için heyecanla koşmaya başladı ve ben de ona hayır diyemedim çünkü diğer çocuklarla oynamanın verdiği uyarımı özlediğini biliyordum.

Ana, "Kingston Limited'de ortamı daha aile dostu hale getirmek istiyoruz," diye açıklıyor. "Çalışanlarımıza çocuk bakımı hizmeti sunarak, çocuklarıyla ilgilenildiğini bilerek çalışmalarına olanak sağlıyoruz. Birçoğu öğle yemeği sırasında bebeklerini ziyarete geliyor."

"Mantıklı. Mutlu bir çalışan, kendini işine adanmış bir çalışandır."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor ve sadece asgari düzeyde bir masa ve iki sandalyeye sahip bir ofisin kapısını açıyor.

"benim ofisim değil," diyor masanın etrafında dönerek. "Ama oraya kadar yürüyemeyecek kadar yorgunum."

Güldüm ve karşısına oturdum. "Anlıyorum. Hamile kalmayı seviyordum ama sonlara doğru onu evden çıkarmak için sabırsızlanıyordum."

"Haftaları geri sayıyorum," diye itiraf ediyor. "Şimdi, Kira, bana kendinden bahset."

Sonraki yarım saati sohbet ederek geçiriyoruz ve Ana ile konuşmayı kolay buluyorum. Deneyimlerimin üzerinden geçiyoruz ve nasıl başa çıkacağımı ölçmek için bana çeşitli durumlar hakkında sorular soruyor.

Cevaplarımdan tatmin olmuş gibi görüldüğünde, referanslarımla birlikte bir başvuru formu doldurabilmem için bana bir iPad uzatıyor. Son bir yıldır işsiz olduğumu fark etmemesi için dua ediyorum. Tabii ki, o bir ritmi kaçırmaz.

"Geçtiğimiz yıl içinde herhangi bir işyerinden bahsedilmiyor," diyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Kızım ile evde kalabildiğim için şanslıydım," diyerek ona yarı doğruyu söyledim. "Ama mali durumum değişti ve işe geri dönmem gerekiyor."

"Ondan önce de bir barda çalışıyordunuz. Neden eğitim alanında değil?"

"Barmenlik daha iyi para veriyor." Omuz silkiyorum. "Altı yıl boyunca çocuk bakımında çalıştım; ikisi lisede, dördü üniversitedeyken ve bir de doğum yapmadan önceki aylarda. Ama Violet doğduktan sonra, sadece onun masraflarını karşılamak için çalışmak mantıklı gelmedi. Bu yüzden annem ona bakarken ben de geceleri çalıştım," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Bu pozisyon sadece yarı zamanlı. Halihazırda iki tam zamanlı hizmet sağlayıcımız var, ancak eyalet gerekliliklerini karşılamak için üçüncü bir hizmet sağlayıcıya ihtiyacımız var. Yani, daha fazla saate ihtiyacınız varsa..."

"Her şeyi kabul ederim," diyorum. "Birkaç yerle görüştüm ama kimse işe almıyor. Yarı zamanlı çalışmak hiç çalışmamaktan iyidir."

"Tamam, güzel. Dokuzdan beşe kadar, haftada üç gün-Pazartesi, Çarşamba ve Cuma. Saatine yirmi beş dolar ödeniyor ve o gün size ihtiyaç duyulmasa bile yine de ücretinizi alacaksınız. Yanınızda sadece iki, bazen üç çocuk olacağından, kızınızın sizinle kalmasını isterseniz kalabilir, ancak onun yaş grubunda da yer var."

"Teşekkür . ne kadar onu yanımda tutmak istesem de, kendi yaşındaki çocuklarla oynamaktan hoşlanacağına eminim."

"Çok çabuk büyüyorlar," diyor Ana karnını ovuşturarak. "Bu bizim ikincimiz. Oğlum Kingston, haftada birkaç gün sizinle birlikte olacak. O yaklaşık

bire dönmek için."

"Kingston?" Binanın tepesindeki ismi hatırlayarak soruyorum. "Yani..."

"Evet." Gülüyor. "Kingston Limited. Babam bu şirketi sıfırdan kurdu. Geçen yıl görevi bıraktı ve dizginleri kocam Julian ve bana devretti. Eninde sonunda onunla tanışacaksınız. Eve gidip biraz kestirmem gerektiğinden yakınan huysuz kişi o olacak."

Gözlerini deviriyor ama kocasının umursamasından gizliden gizliye hoşlandığını söyleyebilirim.

"Her neyse," diyor, "kullandığımız ajansın geçmiş ve referans kontrolü yapması gerekecek. Genellikle mülakatı da onlar yapar ama duyduğunuz gibi bakıcı bulmak zor, o yüzden sizi gözümün önünden ayırmak istemedim."

Alaycı bir şekilde göz kırpmıyor ve ne kadar tatlı olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Farkında değil ama bana bir can simidi atıyor.

"Bu işi aldığım anlamına mı geliyor?" Heyecandan içim içime sığmıyor.

"Her şey kontrol edildiği sürece, evet. Bana yeşil ışık yakıldığında sizi arayacağım."

Kahretsin. Beni arayacak ...

"Aslında bir telefonum yok," diye itiraf ediyorum. "Buraya yeni taşındım ve para sıkıntısı çekiyorum. Yine de bir e-postam var."

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki ben söylemeden düşündüğüm her şeyi biliyor. Bu hikayede daha fazlası olduğunu biliyor ve beni bundan haberdar edecek.

Beni soru bombardımanına tutmasını ya da fikrini değiştirmesini bekliyorum ama onun yerine, "Gelmene gerek kalmaması ihtimaline karşı bir cep telefonuna ihtiyacın olacak ama şirket sana bir tane temin edebilir. Bunun sözleşmenin bir parçası olduğundan emin olacağım."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim."

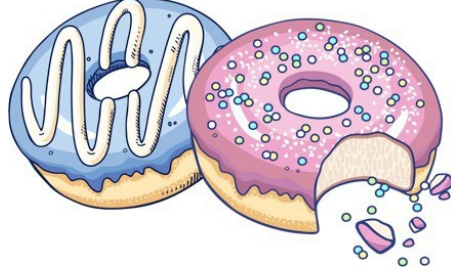
Ayrılmak istemediğini söyleyen Violet'i almak için dışarı çıktıktan sonra Ana bizi lobiye götürüyor.

"İrtibatla olacağım" diyor ve bunun doğru olması için dua ediyorum çünkü bu işi alamazsam ileride ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ve geri dönmek bir seçenek değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYDER



"CHUNK, GİTMELİYİZ!"

"Nefis!" Addie geri sesleniyor.

Tabii ki uyumak için bugünü seçecekti. Alarmımı kurmayı unuttuğum ve erkenden gitmem gereken bir toplantım var.

Etkilenmiş mi peki? Kesinlikle hayır. Umursadığı tek şey, geç kaldığımız ve ona bir şeyler hazırlayacak zamanım olmadığı için kahvaltıda meyve cipsi yemesine izin vermem.

Bebek bezi çantasını ve evrak çantamı alıp küçük kızımı kucağıma alıyorum ki buradan çıkabilelim.

Ofise giderken yol boyunca cipsleri atıştırıyor ve ben de Cynthia'dan ona daha iyi bir kahvaltı hazırlamasını istemeyi aklıma not ediyorum. Programdaki bir değişikliğin tüm sabahı alt üst etmesi çılgınca.

Oraya vardığımızda, çalışanlar garaja park ettikleri için özel asansör bizi doğrudan ikinci kata çıkarıyor ve ben de toplantıma beş dakika gecikmiş bir şekilde çocuk bakım merkezine doğru ilerliyorum. Neyse ki asistanım ben gelene kadar idare etsinler diye herkese kahvaltı ısmarlıyor.

Ama kapıdan içeri daldığımda, Addie'yi benden almak için bekleyen Cynthia yerine, tanımadığım bir kadın orada duruyordu. Bal rengi röfleli düz kahverengi saçlar, güneşte kızarmış bir ten. Bakışlarımız çarpıştığında olduğum yerde donup kalıyorum, bana yaz mevsimindeki havuzumu hatırlatacak kadar çarpıcı mavi gözler karşısında şaşkına dönüyorum; ılık ve ferahlatıcı.

"Siz Bay Du Ponte olmalısınız," diyor kadın düz beyaz dişlerini ve sağ yanağındaki tek gamzeyi gösteren bir gülümsemeyle. "Ve bu da

küçük kız Adeline olmalı."

Konuştğu anda onu incelemem aniden durdu çünkü bir, bu kadını daha önce hiç görmedim, o halde kızımın ve benim kim olduğumuzu nereden biliyor? İki, neden kızıma *bu* isimle hitap ediyor? Ona tam adıyla hitap eden tek kişi yumurta donörüydü. Ve üç, sinirli olmama ve geç kalmama rağmen, karşı cinsten anında etkilenmek bir yana, en son zaman fark ettiğimi bile hatırlamıyorum. Ve bu beni birçok açıdan korkutuyor.

"Kimsin sen?" Aşağı inmek için kıpırdanmasına rağmen kızımı biraz daha sıkı tutarak soruyorum.

Kadın tepki olarak irkildiğinde, çok sert konuştuğumu fark ettim.

Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, "Özür dilerim. Çılgın bir sabah oldu. Ben Ryder, bu da *Addie*. Cynthia burada mı?"

"Cynthia nişanlısıyla birlikte ülkenin öbür ucuna taşınmak için beklenmedik bir şekilde işi bıraktı," diyor Ana, Kingston kalçasında kapıdan içeri girerken. "Bu Kira. Onun yerine işe alındı."

Başımı çevirip Ana'ya bakıyorum. "Kalifiye mi?"

Ne kadar güzel olduğu umurumda değil. Kızımın güvenliği her şeyden önce gelir.

Ana ters ters bakar. "Tabii ki kalifiye. Tanrım, bu sabah neyin var senin?"

"Addie aslında uyumuş ve ben de alarmımı kurmayı unuttum, bu yüzden toplantıma geç kalıyorum."

Hâlâ orada duran Kira'ya doğru dönüyorum. Ama şimdi son derece rahatsız görünüyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlardım. "Gafil avlandım."

"Sorun değil," diyor, gülümsemesi yeniden beliriyor ama o kadar parlak değil ve gamzesi yok. "*Addie*'yi senin için alabilirim, böylece toplantına yetişebilirsin."

Kollarını uzatıyor ve bunun kızımı ona teslim etmem gereken kısım olduğunu biliyorum ama içimden bir ses bunu yapmamı engelliyor.

Addie'yi kreşe götürmeye başladığımdan beri hep Cynthia'yla çalıştım. Kızım konusunda ona güvenmem biraz zaman aldı ve şimdi onu bir yabancıya teslim etmem gerekiyor. O lanet bebek kitaplarında bahsetmedikleri şey bu işte.

"Anne! Bebeklere bak!" diye bağıyor küçük bir kız, ayaklarının üzerinde zıplayarak.

"Bu kim?" Şaşkınlıkla soruyorum çünkü lanet olsun, birkaç gündür evden çalışıyorum ve her şey değişti.

"Bu benim kızım Violet," diyor Kira, kızının omzuna koruyucu bir el koyarak.

"Ben dört yaşındayım!" Annesinin sevimli bir mini versiyonuna benzeyen küçük kız beş parmağını havaya kaldırıyor ve Kira'nın gülümsemesi yeniden beliriyor, o lanet gamze yeniden ortaya çıkıyor.

"Eksi bir," diyor Kira, tek bir rakamı yavaşça aşağı iterek.

"Eksi bir," diye papağan gibi tekrarlıyor Violet.

"Çok tatlı," diyor Ana gülerek ve koridorda ilerlerken ben de peşinden gidiyorum, oysa lanet toplantıma geç bile kalmıştım ve Addie'yi çoktan Kira'ya teslim etmeliydim.

Ama cidden, Ana tüm bu değişiklikler konusunda beni uyarsa ölür müydü? Rutinden hoşlandığımı biliyor. Akıl sağlığımı korumamın tek yolu bu.

Oyun odasına vardığımızda Ana, Kingston'ı yere bırakıyor ve o da emekleyerek oyuncakların yanına gidiyor. Violet onu takip ediyor ve yere oturup ona bir yapboz gösteriyor.

"Bugün sadece birkaç saat çalışacağım," diyor Ana Kira'ya. "İşim bitmeden kocam Kingston'ı almaya gelirse, onu alabilir."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Kira. "Ve kimliği yanında olacak, doğru mu?"

"Evet." Ana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Sana bir cep telefonu almak için başvuruda bulundum ama o zamana kadar sabit hattı kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim. Helen ve Joy son birkaç gündür bana etrafı gezdirerek harika bir iş çıkardılar, bu yüzden her şeyin sorunsuz ilerleyeceğini düşünüyorum. Bu fırsat için tekrar teşekkür ederim."

"Elbette. Bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın." Ana bana baktı. "Senin gitmen gereken bir toplantı yok mu?"

Tam o telefonum çaldı, şüphesiz Julie'ydi, nerede olduğumu soruyordu. -Ve Addie mızızlanıyor, arkadaşıyla oynayabilmek için aşağı indirilmek istiyor.

"Sadece birkaç saatliğine geleceğim," diyorum Kira'ya, bebek bezi çantasını yakındaki tezgâha koyarken. "Onu benden başka kimse alamaz."

"Anladım," diyor Kira,

"Ve eğer herhangi bir sorun varsa..."

Ceplerimi yokluyorum, kalem arıyorum ama bulamadan, "Cep ve ofis numaranızın yanı sıra direkt hattınız da bende var" diyor. Sabırlı gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir elini koluma koyuyor. "Ona kendi çocuğummuş gibi davranacağım, söz veriyorum."

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bakışlarında sinirlerimi anında yatıştıran bir şey var. Bu kadını tanımıyorum ve kulağa çılgınca gelecek ama bunu hissedebiliyorum - söylediklerinde ciddi.

"Teşekkür ," diye mırıldandım. "Kahvaltı etmedi..."

"Karnına bir şey sokacağım."

"Tamam, teşekkürler."

Addie'ye doğru yürüyorum ve o yapboz parçalarına vurup beni görmezden gelirken başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Sonra arkama bir kez daha bakıp bugünün de her günkü gibi olduğunu söyleyerek toplantıma gidiyorum. Elbette, kreşin yeni bir öğretmeni var - büyüleyici mavi gözleri ve en karanlık gökyüzünü bile aydınlatabilecek bir gülümsemesiyle - ama hiçbir şey değişmedi.

Yine de pazartesi sabahı toplantımı yaparken beynim Kira'yı düşünmeden edemiyor - o gözleri, gamzesi ve yumuşak, sıcak gülümsemesi - ve bir şekilde her şey değişmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.



"... BANA OLABİLDİĞİNCE HIZLI BİR PASTA YAP-"

"Dada!"

Oyun odasına adımımı atar atmaz küçük kızım beni fark ediyor ve diğer herkesi ve her şeyi unutmuş bir şekilde koşarak yanıma geliyor. Sizi gördüğüne sevinen çocuğunuzun gözlerindeki bakışı görmekten daha güzel bir duygu olamaz.

Nora'nın haklarını devrettiğini ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gittiğini hatırladıkça midem düğümleniyor. Dünyadaki hiçbir para kızımın kahkahalarını duyamamaya, gülümsemesini görememeye ve her gün onun tatlı bebek kokusunu koklayamamaya değmez. Nora ve annemin nasıl bu kadar kolay çekip gidebildiklerini ya da babamın beni görmeden nasıl günler, bazen haftalar geçirebildiğini asla anlayamayacağım ama

Addie'nin benim gibi istenmediğini hissetmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kira başını kaldırıp bana gülümsüyor, gözleri mutlulukla parıltıyor ve tüm olumsuz düşüncelerim içimde sakladığım kutuya geri itiliyor. Bir parçam bu sabah Kira'ya karşı hissettiğim kimyayla oynadığımı umuyordu ama o bana doğru yürürken öyle olmadığını anladım. Hatırladığım kadar güzeldi. Ama gafil avlandığım bu sabahın aksine, kendimi zihinsel olarak hazırlamak için zamanım vardı. Onun cazibesini benden uzak tutmak için bir duvar ördüm.

Ana ve Julian bu kadar alaycı olmak için çok genç olduğumu söylüyorlar ama onlar benim yaşadıklarımı yaşamadılar. Başka bir kadının benim ve kızımın hayatına girip kalplerimize zarar vermesine izin verirsem aptallık etmiş olurum. Pek çok şey olabilirim ama aptal değilim.

"Hey!" Addie'yi kucağıma alırken Kira diyor ki. "Toplantın nasıl geçti?"

Bir an boşluğa düşüp düşüncelerimde kayboldum ama hemen bu sabahki toplantıma geç kaldığımı söylediğimi hatırladım.

"Tamam," diyorum ona, kısa ama kibar tutmaya çalışarak.

"Bu kadar mı? Tamam mı?" Burnunu sevimli bir şekilde kıvrıyor. "İyi miydi?"

Kötü mü? Üretken mi? Dünya hakimiyetinin cevabını buldun mu?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Üretkendi. Ama ne yazık ki dünya hakimiyeti konusu ele alınmadı. Belki gelecek haftaki toplantıda."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diyor göz kırparak. "Addie de dünyaya hükmetmedi ama dans partimiz sırasında nasıl eğlendiğini görmeliydin. Kızın ritmi var."

Kira uzanıp parmaklarını kızımın kısa sarı saçlarında gezdiriyor ve Addie ona gülümsüyor, belli ki yeni arkadaşından çok etkilenmiş. Herkes onun ela gözlerine kadar bana benzediğini söylüyor ama benim saçlarım kahverengiyken onunki Nora'nınki gibi sarı.

"Kızın nerede?" Mini eteği olmadığını fark edince sordum.

"Diğer odada kendi yaşındaki çocuklarla oynuyor. Bebekleri seviyor ama büyük çocuk oyun alanını daha çok seviyor."

Şakacı bir şekilde gözlerini devirip gülüyor ve ben kendime ondan uzak durmam gerektiğini hatırlatıyorum. Gülüşü çok tatlı, kahkahası çok melodik.

-Kalp kırıklığı için bir reçete.

"Bu iyi," diye boğuldum. "Gitmemiz gerekiyor ama... Çarşamba günü görüşürüz."

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Hoşça kal, Addie. Babanla iyi geceler."

Addie mutlu bir şekilde Kira'ya el sallarken ben bebek bezi çantasını kaptığım gibi hayatımı kurtarmak için koşuyorum ve bana ne olduğunu merak ediyorum.

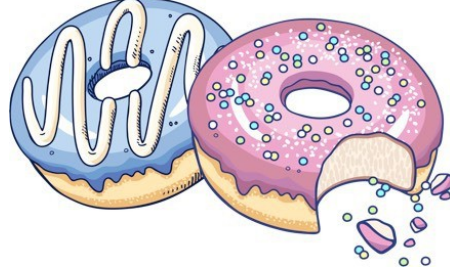
Sadece seks yapmadığım için, diyorum kendime.

Uzun zaman oldu ve aletim ihmal edilmiş hissediyor.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, ev sessizleştğinde, biraz gerginlik atma umuduyla porno açıyorum. Yükümü boşalttığımda, ekranda sikilen hatun değil, yanağında gamzesi olan kahverengi saçlı, mavi gözlü muhteşem kadın dikkatimi çekiyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER



Bir Ay Sonra

"ONA SÖYLEDİM, EĞER KIÇINI YERE KOYUP DINLENMEZSE

Onu yatağa bağla," diyor Julian, herkes gösteriyi onun yönettiğini bilirken karısının yaptığı herhangi bir şeyde söz sahibi olma ihtimali varmış gibi görünmeye çalışarak.

"Kanepede uyumak senin için nasıl gidiyor?" Denizaltımdan bir ısırik alarak soruyorum.

Julian ters ters bakar. "Kanepede uyumayacağım, sık kafalı. Kadının doğum yapmasına sadece bir ay kaldı ama yemin ederim kendini yenilmez sanıyor. Yine de bunun ofise gittiği son hafta olacağına karar verdi."

"İkimiz de biliyoruz ki ne olursa olsun tüm bu şirketi yatağından rahatlıkla yönetebilir," diyerek Julian'ın aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi sırtıtmasına neden oldum.

"Evet, yapabilir," diyor başını sallayarak.

Telefonum babamdan gelen bir e-posta ile titriyor ve beni şaşırtmasa da resmiyetine gözlerimi deviriyorum.

Ryder,

Umarım iyisinizdir. Bildiğiniz gibi Du Ponte Enterprises her yıl düzenlediği 4 Temmuz pikniğine ev sahipliği yapacak. Margorie senin LCV'ni almadı. Kaçırdığınızı hatırlatmama gerek yok.

sizin durumunuzdan dolayı son iki yıl üst üste katılamadım. Bu yıl katılacağınızı varsaymam doğru mu? Torunumla henüz tanışmamış olmam kötü görünüyor.

-Henry Du Ponte

"Kötü haber mi?" Yüksek sesle inlediğimde Julian soruyor.

"Aile yükümlülükleri. Babam gelmemi istedi." Julian

kıkırdıyor. "4 Temmuz pikniği mi?"

"Bir otelin birkaç katını ve özel bir plajı kiralamayı piknik olarak nitelendirmesi, gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu gösteriyor."

Geçen yıl Nora'nın başına gelenler yüzünden -ki bu sırada bir kez bile destek vermeye gelmedi- ve bir önceki yıl da katılmadığı düğün yüzünden mazur görüldüm. Ama bu yıl hayır cevabını kabul etmeyecek. Bütün bir hafta sonunu babam ve kibirli ailemizle sahilde geçirme fikri, kendimi okyanusta boğmak istememe neden oluyor.

Gerçi büyükbabamın da orada olacağından eminim ve babamın aksine o beni gerçekten önemsiyor. Babamla akraba olabilirler ama birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Julian yarı şaka, "Zengin insanların sorunları var," diyor.

Ana ve benim aksime Julian orta sınıf bir aileden geliyor. İşini seviyor ama Kingston'da çalıştığı onca yıldan sonra bile, babam gibi zenginlikleriyle hava atan ve başkalarını isimlerinin yanındaki sıfır sayısına göre yargılayan insanların yanında pek rahat değil.

"Addie'yi hiç ziyaret etmemeyi seçen kendisiyken onunla tanışmamış olması benim suçummuş gibi davranıyor. Büyükbabam ve Eric, o doğduğunda onunla tanışmak için yolculuk yaptılar ve büyükbabam o zamandan beri birkaç kez ziyaret etti."

"Seni etkilemesine izin verme," diyor Julian. "Bunca zaman sonra hâlâ onun için çalışmaktan vazgeçmediğin için çok üzgün ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

Neyse ki büyükbabam kendi hayallerinin peşinden gitmeye inanırdı ve bana verilen güven sadece eğitimimi ilerletmem şartına bağlıydı. Üniversiteden diplomamı alarak mezun olduğum gün, harcayabileceğimden çok daha fazla paraya erişimim oldu. Babam kızgındı çünkü aile şirketine çalışmamı istiyordu ve büyükbabamı bunu talep etmesi için ikna etmeye çalıştı, ama o reddetti - Tanrı'ya şükür. Günlerimi bir iş yerinde geçirme düşüncesi

Bana kanımdan çok bir yabancı gibi davranan bir adam için çalışmak en hafif tabirle cazip değil.

"Ee, pikniğe gidiyor musun?"

"Evet, büyükbabamı birkaç aydır görmedim ve o da orada olacak. Addie'nin onu tanımasını istiyorum."

Seksenli yaşlarında olduğu için onunla daha ne kadar zamanımız var bilmiyorum ve ailemin geri kalanıyla birlikte olmaktan nefret ettiğim için Addie'nin onu tanınamasına üzüleceğim.

Ben küçükken büyükbabam çalışmakla meşgul olsa da benimle vakit geçirmeye özen gösterirdi. Hem o hem de birkaç yıl önce vefat eden büyükannem, büyürken kendimi gerçekten yakın hissettiğim tek aileydi. İkisi de babamın çocuklarını yetiştirme şeklini kabul etmedi ya da işini karısından üstün tutmadı. Bu arada, babam büyükbabamın yumuşak olduğunu düşünüyor ve Du Ponte Enterprises'ı o devralmasaydı işin batacağına yemin ediyor.

Muhtemelen haksız da sayılmaz, ancak işi başarılı olsa da aile hayatı tam bir başarısızlık. Annem onu terk ettikten sonra bir türlü düzenini kuramamış, altmış beş yaşında yalnız bir adam ve kolunda genç ve güzel bir kadının olmasının dünyada başarılı olduğunu kanıtladığını düşünüyor. Bana sorarsanız bu çok utanç verici.

Yemeğimden birkaç ısırık daha almıştım ki bu kez kardeşimden bir e-posta daha geldi.

Ryder,

Son zamanlarda çok şey yaşadığınızı biliyorum, ancak yaklaşan seçimlerde başkan adaylığımı açıkladığım için, lütfen yıllık pikniğe katılırsanız çok anlamlı olur. Tüm gözler üzerimizde olacak ve özellikle geçen yıl yaşananlardan sonra birleşik bir cepheye sahip olmak yardımcı olacaktır.

Saygılarımla,

Eric

"Dur tahmin edeyim," diyor Julian. "Kardeşin sana e-posta gönderdi." "Tabii ki gönderdi."

Kardeşimi seviyorum ve o hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı -tam tersi, olabildiğince mükemmel- ama aramızdaki on yıllık yaş farkı nedeniyle yakın değiliz. Austin'de yaşıyor.

Teksas, bu yüzden birbirimizi sık sık görmüyoruz ve Nora gittiğinden beri halktan saklanmayı bir amaç haline getirdim, böylece sorunlarımla özel olarak başa çıkabiliyorum.

Bu pikniğe gitmek hem kendimi hem de kızımı tekrar ilgi odağı haline getirmek anlamına gelecek. İnsanlar annesinin nerede olduğunu ve neden artık resimde olmadığını bilmek isteyeceklerdir. Eric kamuya mal olmamış olsa bile Du Ponte'ler Teksas'ın en zengin ailelerinden biridir ve yıllar önce yüz bin milden fazla boru hattına sahip olmuş ve satmışlardır. Ailemiz diğer şeylerin yanı sıra hâlâ petrolle de yakından ilgileniyor ve benim de gölgelerden çıkmam an meselesiydi.

"Tak, tak." Ana kafasını uzatır, sırttır ve içeri girer. "Önemli bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Asla," diyor Julian, oturup öğle yemeğimizi yediğimiz kanepede onu kollarına çekerek. "Eve mi gidiyorsun?"

"Yakında," diyor Julian'a bir öpücük vererek. "Önce Kingston'ı çocuk bakımından almam gerekiyor. Lafi açılmışken..." Ana bana doğru baktı. "Ne yapacağımdan emin değilim. Julian ve ben bebek doğduktan sonra Kingston'ın çocuk bakımına dönmesi yerine bir dadı tutmaya karar verdik. Britney daha büyük yaş grubuna geçtiği için Addie ile Kira kalıyor."

"Ve... sorun nedir?" Adının anılmasının beni etkilemesine izin vermeyerek soruyorum.

Addie'yi her bıraktığımda ve aldığımda beni etkilemiyormuş gibi davranarak iyi bir iş çıkardım, oysa gerçek şu ki, kadını aklımdan çıkaramıyorum. Haftada üç kez, belki toplam on dakika onun yanında oluyorum ama yine de bir şekilde beni etkilemeyi başarıyor.

Kahkahası, gülüşü. Kızımı gerçekten önemsemesi. Geçen hafta Addie dış çıkarıyordu ve huysuzdu ve Kira bunu büyük bir sabır ve nezaketle halletti. Vücudunda kötü bir kemik yok. Ve sakın beni görünüşünden bahsetmeye başlatmayın. Mavi gözleri ve gamzesi yetmezmiş gibi, vücudu günlerce süren kıvrımları ve avuçlarıma mükemmel bir şekilde sığacağını hayal ettiğim göğüsleri ile mükemmele yakın. Geçtiğimiz ay fantezilerimde kaç kez rol aldığını itiraf etmekten utanıyorum.

"Teknik olarak sorun değil," diyor Ana. "Ve ona ödeme yapabilecek durumdayız, ancak başka kimse hamile olmadığı ya da yakın gelecekte kurumsal çocuk bakımını kullanmayı planlamadığı için, Kira'ya yalnızca Addie'ye bakması için ödeme yapacağız. Sadece bir dadı tutmayı düşünüp düşünmediğinizden emin değilim..."

"Addie onu seviyor. Kızımı başka birine alışmaya zorlamak istemiyorum."

"Tamam, o zaman kalıyor," diyor Ana, ayağa kalkarak. "Aslında bunu istemene sevindim çünkü onun işe ihtiyacı var ve gitmesine izin vermekten korkuyorum. Muhtemelen Kira'yı diğer kreş çalışanlarına katabiliriz, böylece o ve Addie kendilerini dışlanmış hissetmezler. Yarın onlarla konuşurum."

Öğleden sonrasının geri kalanı uçup gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kızımı almak için ikinci kata çıkıyorum. Bugün Cuma ve hafta sonunu iple çekiyorum. Addie artık yürüdüğü için parka gitmeyi çok seviyor ve hava çok sıcak olduğunda arabayla sahile gidiyoruz. Saatlerce kumda oynayabiliyor.

"Selam Ryder," diyor Kira sıcak bir gülümsemeyle. "Günün nasıl geçti?"

Addie'yi her kucağıma aldığımda aynı türden sorular soruyor. İlk sorduğunda, hızlıca kaçmayı umarak sadece "Tamam" diye cevap verdim, ama burnunu kıvrıp bunun yeterince iyi bir cevap olmadığını söyleyince, detaylandırıdım ve bir süre konuştuk. Julian ya da Ana olmayan biriyle konuşmak güzeldi.

Her seferinde konuşmalarımız daha da derinleşti. Çocuklardan ve hafta sonu için yaptığımız planlardan bahsediyoruz. En sevdiğimiz kitaplar ve müzikler hakkında bile konuştuk. Eğer hayatımda biriyle çıkmakla ilgilendiğim bir noktada olsaydım, Kira daha derin bir seviyede tanımak isteyeceğim biri olurdu. Bir ilişkisi olduğundan hiç bahsetmedi ve sadece kendisi ve kızı hakkında konuşuyor, bu da beni bekar bir anne olduğuna inandırıyor.

Ama ben aşk aramıyorum. Tek odak noktam kızım ve isteyeceğim son şey tarihin tekerrür etmesi. Addie'nin zaten çekip giden bir annesi vardı ve sizi doğuran kadının sizi en çok seven kişi olması gerekmiyor mu? Ben annemin kalması için yeterli değilsem ve Addie de Nora'nın kalması için yeterli değilse, bizimle hiçbir bağı olmayan bir kadının kalmasını nasıl bekleyebilirim? Bir kadınla ilişkiye girmek tek bir şeye yol açar, kalp kırıklığına. Ve ben bunu yaşadım, yaptım ve bunu kanıtlayacak gömleğim var.

"Uzun sürdü," diye dürüstçe itiraf ediyorum sorusunu yanıtlarken. "Bu hafta sonu Addie ile sahile gitmeyi düşünüyordum. Bir planın var mı?"

"Eğlenceli olacak," diyor kızımı bana teslim ederken. "Violet son zamanlarda böceklerle ilgileniyor, ben de onu bilim müzesine götürmeyi düşünüyordum."

"Güzel. Houston'daki mi?"

"Evet. Hiç gittin mi?"

"Birçok kez." Dadım beni her yaz getirirdi ve geçen yıl kardeşim ve ailesi ziyarete geldiğinde tekrar gittik. "Fosil sergisine mutlaka baksın. Hazine aramaya bayılacaktır."

"Tüyo için teşekkürler." Bebek bezi çantamı bana uzatıyor, ben de omzuma atıyorum. "Güle güle Maymun," diyor, Addie'nin ona Chunky Monkey dediğimi bilmeden taktığı lakabı kullanarak.

Bu ismi nereden duyduğunu sorduğumda, Addie'nin örümcek maymunlar gibi her şeyin üzerinde asılı kalmayı sevdiği için uydurduğunu söyledi. Ve benim de ona aynı ismi verdiğimi öğrenince şok oldu.

"Kumsalda iyi eğlenceler. Bana bir kumdan kale yap." "Güle güle!" Biz çıkarken Addie el sallıyor.

Neredeyse arabama varmıştık ki Julian'dan bir mesaj aldım, ona söz verdiğim bütçe raporunu soruyordu. Raporu hiç kaydetmediğimi ve buluttan alamayacağımı fark edince, bebek bezi çantasını arabaya atıyorum ve raporu ona göndermek için ofisime koşuyorum.

Arabama doğru yürürken Kira ve Violet'in ciplerine doğru yürüdüklerini görüyorum. Çok uzaktalar, bu yüzden onlara seslenmeye zahmet etmiyorum. Addie'yi araba koltuğuna bağladıktan sonra eve dönmek üzere aracıma yöneliyorum.

Arabayı geri vitese takıyorum ve cipin yanlış yöne gittiğini fark ettiğimde geri gitmeye başlıyorum. Sadece bir çıkış var ama Kira garajın tepesine doğru ilerliyor.

İlk düşüncem yanlışlıkla yanlış yöne gitmiş olabileceği ve yakında geri döneceğidir, ancak oturup aracının geçtiğini görmek için beklerken, asla görünmez.

Bir şeylerin ters gittiğinden korkarak ve iyi olduklarını bilmeden gitmek istemeyerek, onların gittiği yoldan yukarı çıkıyorum ve dört katlı garajın etrafında dönüyorum. Üçüncü kata geldiğimde, kendimi bir bok görmediğime ve onun gittiğine ikna ettim, ama en üst kata geldiğimde ve cipini köşeye park etmiş bulduğumda, yanılmadığımı anladım. Asıl soru, neden buraya park etmişti?

Cipinin yanına yanaşıyorum ve Addie'nin kliması çalışsın diye arabamı çalışır halde bırakıp Kira'nın iyi olduğundan emin olmak için iniyorum. Ancak onu sürücü koltuğunda bulmak yerine, kızı yerde bir battaniyenin üzerinde yatarken o katlanır bir sandalyede oturuyordu.

"Hey," dedim, varlığımı belli ederek. "Sen..." Arka koltukların düz bir şekilde uzandığını ve bir hava olduğunu fark ettiğimde sorum sona eriyor.

Yatak, birkaç yastık ve battaniye ile tüm alana yayıldı.

Kira'nın gözleri şok içinde açılıyor ve hemen ayağa kalkıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Selam Ryder!" Violet, bir tepesinde takılmaları son derece normalmiş gibi bana el sallıyor. sırada Violet'in sadece yerde yatmadığını, aynı zamanda bir boyama kitabını da boyadığını fark ediyorum.

"Addie seninle mi?" Violet sorar.

"Evet tatlım, arabada," diyorum, dehşet ve utanç karışımı bir ifadeyle bakan Kira'ya bakarak. "Gidip ona merhaba demek ister misin?" Gözlerimi Kira'nın kilerden ayırmadan öneriyorum.

"Anne, yapabilir ?" Violet soruyor.

Kira, "Evet, değil," diye boğuk bir ses çıkardı.

Violet duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Kira'ya doğru bir adım atıyorum ve bunun gerçekte olduğu gibi görünmemesi için dua ediyorum.

Kira sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "gibi değil," diyor.

"Hayır mı? O zaman neye baktığımı söyle." Aracını işaret ediyorum. "Çünkü görünüşe göre aracınızın dışında yaşıyorsunuz ve Kingston otoparkını geçici dinlenme yeriniz olarak kullanıyorsunuz."

"Tamam," diye nefes alıyor. "Baktığın şey bu, ama sonsuza kadar değil. Bir ev kiralayacak kadar para kazanmaya çok yaklaştım. Lütfen," diye yalvarıyor, çaresizlik gözyaşları göz kapaklarını dolduruyor, "kimseye söyleyemezsin. Eğer , onu benden alırlar."

"Kira," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak, "senin ve o küçük kızının SUV'unda uyumanıza izin veremem."

"Evet, yapabilirsin," diye . "Lütfen, bizi görmemiş gibi davran. Arabanıza binin ve uzaklaşın. Biz iyiyiz. Ben kötü bir anne değilim."

Sözlerinin sonunda benim kalbimle birlikte onun da kalbi kırılıyor. Geçtiğimiz ayı bu kadınla konuşarak geçirmişken onun ve kızının evsiz olduğunu nasıl bilmezdim?

"Yemin ederim, bu sadece kısa bir süre için," diye hıçkırıyor Kira. "Kalıcı değil." "Hey, hey." Onu kollarıma çektim ve olsa da, Bana izin veriyor. "Her şey yoluna girecek."

Bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum ama bunu tek başına halletmesine izin vermem mümkün değil.

"Çok yakınım," diye göğsüme doğru ağlıyor. "Onun icabına bakılacak, söz veriyorum. Beni veremezsin. O benim tüm dünyam. Sahip olduğu tek şey benim ve ..." O

Son kısmı hıçkırarak söyledi, ben de gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim.

"Sus," diyorum, gözyaşlarını silerek. "Onu senden ayırmayacağım. İyi bir anne olduğunu biliyorum. Kızımın ve senin kızınla nasıl ilgilendiğini görüyorum. Ama aracınızda yaşamınıza izin veremem."

"Tamam." Kesinlikle başını sallıyor. "Otelde bir oda tutacağım, söz veriyorum." "Otelde kalmayacaksın."

Eğer bir tane alabilseydi, lanet olası cipinde uyumazdı. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?" diye ağlıyor.

"Benimle eve gel." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıveriyor ama içimden pişmanlık duymak gelmiyor.

Bu kadının hikayesini bilmiyorum ama onun hakkında bildiğim kadarıyla nazik, tatlı ve sevecen biri ve eğer arabasında yaşıyorsa bunun çok iyi bir nedeni var.

"Ne?" Geri adım attı. "Hayır, yapamam."

Başını sallıyor, bana köşeye sıkıştırıp yakalamaya çalıştığım kuduz bir hayvanmış gibi bakıyor. Başına her ne geldiyse, benden yardım almaktansa arabasında uyumayı tercih edecek kadar.

"Evet, yapabilirsin. Çok fazla odası olan büyük bir evim var," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bana güvenebilirsin. Beni bir aydan uzun süredir tanıyorsun. Sen ve kızın benim evimde güvende olacaksınız."

"Ama..."

"Ama hiçbir şey," diye itiraz ediyorum. "Benimle eve gel ve iyi bir uyku çek, yarın bu işi çözeriz. Bahse girerim küçük kızın bu gece güzel bir duş alıp rahat bir yatakta uyumak ister," diye ekliyorum, beni dinlemesi için onu suçlamaktan çekinmiyorum çünkü onları bir gece daha araçlarında uyumaları için burada bırakmamın imkanı yok.

Birkaç saniye bana baktı. Sonra omuzları çöküyor ve paniklemiş yüz hatları yenik bir kabullenişe dönüşerek bana pes edeceğini söylüyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Seninle eve geleceğiz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

KIRA



"ANNE, NEREYE GIDIYORUZ?" VIOLET BEN ARABAYI SÜRERKEN SORUYOR Kingston otoparkı, Ryder'ı takip edin.

Evine gitmeyi kabul ettikten sonra Ana'nın bana verdiği telefonu aldı ve GPS'e adresini girdi.

Tereddüt ettiğimi hissedince bana baktı ve "Kaçma Kira. Kaçarsan seni kovalamak zorunda kalırım."

Tehdidinin boş olmadığını anladığım için kabul ettim.

"Ryder bizi Addie'yle birlikte evinde yatıya kalmaya davet etti. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" Kızımın ve benim evsiz olduğumuzu ve cipimizde yaşadığımızı bildiği için içten içe çıldırıyor olsam da sesimi hafif tutarak soruyorum.

Ona bu işin peşini bırakması, bizi gördüğünü unutmaması için yalvardım ama onunla kalmamız için ısrar etti ve ben pes edene kadar durmayacağını anlayabiliyordum, ben de pes ettim -tam da kollarında deli gibi ağladıktan sonra.

İç çekiyorum. Bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Sanırım beni etmediği için minnettar olmalıyım. Arabayı indiğinde, şimdiye kadar yaptığım her şeyin boşa gittiğinden emin oldum.

Tanrım, yaptığım her şeyden bahsetmişken... Ana öğrendiğinde ne diyecek? Otoparklarını kullandığım için beni kovacak mı? *yaşamının* gerçek bir evde değil de bir araçta *yaşamak* anlamına geldiğini öğrendiğinde benim hakkımda daha az mı düşünecek? Bu geceyi atlatmak için korkuyu bir kenara itiyorum. Sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim.

"Addie'nin havuzu var mı?" Violet rastgele sorar.

"Emin değilim Vi ama bu gecelik orada uyuyacağız. Ryder düş alabileceğimizi ve yatakta uyuyabileceğimizi söyledi."

"Tamam," diyor, her zaman akışına bırakarak. "Ama havuzları varsa, içinde yüzebilir miyiz?"

"Muhtemelen hayır," diyorum, onu istemeyerek.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Yarın hâlâ böcekleri görecektir miyiz?" diye soruyor.

Kahretsin, ona söz verdiğim müze gezisini tamamen unutmuşum. Ryder'a gittiğimizde ne olacağını bilmiyorum ama kızımı bilim müzesine götürmeme engel olmasının imkanı yok. Bir adamın hayatımı belirlemesine izin verdim ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim.

Devasa bir nöbetçi kapısına yanaştığımızda ona "Elbette yanaşacağız," diyorum.

Ryder önümde durdu ve camını indirdi. Güvenlik görevlisiyle birkaç dakika konuştuktan sonra öne doğru çekiliyor. Ben de peşinden gidiyorum, güvenlik görevlisinin beni durdurmasını bekliyorum ama sadece başını sallayarak gidebileceğimi işaret ediyor.

Onun mahallesinin sokaklarından geçerken evlere şaşkınlık ve bakıyorum. Güzel bir mahallede yaşamaya yabancı değilim - bir yıldan fazla bir süre bir mahallede yaşadım - ama bu evler tamamen farklı bir seviyede. Bir zengin var, bir de *zengin* var. Ryder'ın milyarlarca dolarlık bir şirketin CFO'su olduğu ve yeni bir BMW kullandığı için iyi bir yaşam sürdüğünü düşünmüştüm, ama lanet olsun, bu delilik.

Evinin olduğu yere geldiğimizde Ryder ferforje kapının açılmasını bekliyor -çünkü görünüşe göre mahallesi korunuyor olmasına rağmen başka bir kapısı daha var- ve sonra uzun bir araba yoluna çıkıyoruz.

Köşeyi döndüğümüzde bizi en güzel konak karşılıyor - evet, konak çünkü daha azını söylemek hakaret olur. Sol tarafta üç arabalık bir garaj var. Ryder bir düğmeye basmış olmalı çünkü bölme kapılarından biri yükselmeye başlıyor. İçeri giriyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Ne yapacağımı bilemediğim için yerimde oturuyor, önümdeki enfes eve bakıyor ve Ryder'ı buraya kadar takip ederek ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Çoğu kişi için zenginlik fikri tahrik edicidir. Kadınların başka kadınları ne kadar kıskandığına ve kıskanabildiğine şahit oldum - yaşadığı evi, kullandığı arabayı, taşıdığı tasarım çantaları ve giydiği kıyafetleri. İtiraf etmeliyim ki, *daha önce* ben de o kadınlardan biriydim.

Şimdi, bu beni hasta ediyor. Çünkü para iyi şeyler yapma potansiyeline sahipken

-Hastalıkları tedavi etmek, evsizleri doyurmak ve barındırmak gibi şeyler için nadiren kullanılır. Bunun yerine, ölümcül bir silah gibi kullanılıyor, ona sahip olanlar neredeyse istedikleri her şeyi yapabiliyor ve paçayı sıyrabiliyor, sahip olmayanları ise peşinde bırakıyor.

Ve önümdeki gülünç derecede pahalı eve bakılırsa Ryder'ın çok parası var. Onu *diğer insanlarla* aynı kategoriye sokmaktan nefret ediyorum ama Ryder gibi insanlara şüpheyile yaklaşmanın sadece yıkıma yol açtığını zor yoldan öğrendim. İhtiyatlı davranmamak aptallık olurdu.

Tam şansımı deneyip kaçmayı düşünürken Ryder birden ortaya çıkıyor. Bana doğru yürürken, her zaman dikkatli ve değerlendirci olan parlak ela gözleri ve özenle kesilmiş sakalı nedeniyle bugün daha belirgin olan yontulmuş çene çizgisiyle ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Kahverengi saçları yeni kesilmiş ve takım elbiseleri her zaman onun için yapılmış gibi üzerine oturuyor, geniş omuzlarını ve kaslı kalçalarını sergiliyor.

Tepeden tırnağa yüzde yüz seks kişileştirilmiş ve bir omzunda bebek bezi çantası, kalçasında kızı ile spor yapması sadece çekiciliğini artırıyor. Çocuğuna öncelik veren bir erkekten daha seksi bir şey olamaz. Addie'nin annesiyle ne olduğunu bilmiyorum, beni de ilgilendirmez ama gördüğüm kadarıyla Ryder'ın en iyi özelliği ne kadar iyi bir baba olduğu.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Ryder'ın penceremin önünde durduğunu ve camı indirmemi beklediğini fark etmiyorum.

Bunu yaptığımda hafifçe eğiliyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Bu gece için buraya park edebilirsin," diyor. "Çamaşırın varsa getir de yıkayalım."

Başımı sallıyorum ama çıkmak için bir hareket yapmıyorum. Niyeti saf görünüyor, ama sonra tekrar, *onunki* de öyle. Daha önce bir kez beyaz şövalye numarasına kanmışım ve Armani'nin altına gizlenmiş bir kötü adamdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

Ryder tereddütümü hissetmiş gibi, ön kapıya doğru yürüyen Addie'yi yere bırakıyor ve daha da yaklaşarak kokusunu içime çekiyor.

Tanrım, kokusu bile seksi ve erkeksi.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi sakın ve sabırlı.

"Hey, Ryder!" Violet diyor ki. "Annem yatıya kalacağımızı söyledi! Yüzmeye gidebilir miyiz?"

Ben ona bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini tekrar söyleyemeden Ryder ona cevap veriyor: "Elbette. Pizza sipariş edip havuz kenarında yemeye ne dersin?"

"Evet!" Violet emniyet kemerini çıkarıp kapıyı iterek açıyor ve Addie'nin ön kapıyı açmaya çalışıp başaramadığı yere doğru koşuyor.

"Hey," diyor, beni ona bakmaya zorlayarak. "Burada güvendesin, söz veriyorum."

Keşke bu sözlerin çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadığını bilseydi. Aksine, beni çok korkutuyorlar çünkü bir erkeğin tek bir tanesini bile kastetmeden etrafa sözler savurmasının ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyorum.

"Eşyalarımızı alsam iyi olacak," diye mırıldanıyorum, aracı durdurup iniyorum.

Kirli kıyafetlerimizi ve çarşaflarımızı yıkayabilmek için topladıktan sonra - çünkü elimde ücretsiz bir çamaşır makinesi ve kurutucu olmasından faydalanmamak aptallık olurdu - Ryder ve kızları içeri kadar takip ediyorum.

İçerisi de az dışarısı kadar güzel ama yaşanmış gibi görünmesi beni şaşırttı. Oturma odasındaki mobilyaların üst düzey olduğu açık olsa da, hepsi bebeklere uygun hale getirilmiş ve Addie'ye ayrılmış, prenses halısı, çocuk boyunda bir okuma koltuğu ve çocuk kitaplarıyla dolu bir kitaplık ile tamamlanmış bir köşe var.

"Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bu tarafta," diye açıklıyor Ryder, beni büyük çamaşır odasına yönlendirerek. "Ben pizzaları sipariş edeceğim ve Addie'ye mayosunu giydireceğim. Pizzanızda herhangi bir malzeme tercih eder misiniz?"

"Pepperoni, lütfen!" Violet haykırıyor.

"Sucukla da aram iyidir," diyorum ona. "Teşekkür ederim."

Ben çamaşır makinesine çamaşır atarken Violet, Addie konuşmayan bir bebek olsa bile yatıya kalacağı için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor -Onun sözleri, benim değil.

"Olamaz!" Ryder ve Addie mayolarıyla aşağı indiğinde Violet'in nefesi kesilir. "Mayomuz yok." Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Nasıl yüzeceğiz? Benim mayom-"

Ryder'ın önünde işimizi dökmeden önce sözünü keserek, "Sorun değil," diyorum. "Şortun ve tişörtünle yüzmeye gidebilirsin."

Surat asıyor. "Ama..."

"Bu gece sana takım elbise alamam. İyi olacak."

"Tamam," diye yumuşuyor. "Ama benimle içeri gelir misin?"

Bunu planlamıyordum, ama bana bakışı, kıyafetleriyle yüzen tek kişi olmak istemeyişi, hayır diyemeyeceğimi gösteriyor.

"Elbette."

Sütyenimi çıkarmadan bir çift pamuklu şort ve bir atlet giydikten sonra Ryder'ı oturma odası ve aile odasından takip ediyoruz ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel arka bahçeye açılan bir çift Fransız kapısından çıkıyoruz. Evi birkaç dönümlük bir arazi üzerine kurulu gibi görünüyor ve evini çevreleyen çalılar ve ağaçlar sayesinde komşuları olduğu bile anlaşılmıyor.

Dışarı çıktığımızda, sağda bir bar ve sekiz kişilik bir masa ve sandalyeler içeren son teknoloji ürünü bir açık hava mutfak var. Sol tarafta ise rahat görünümlü veranda mobilyaları ile güzel bir taş şömine yer alıyor.

"Anne, havuza bak!" Violet bağıyor. "miyim?"

"Yüzebiliyor mu?" Ryder tişörtünü çıkarıp şezlonga atarken soruyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki, gözlerim mükemmel miktarda kıl ve karın kaslarına sahip gömleksiz göğsüne kilitlendi ve ardından sörf şortunun içinde kaybolan belirgin V'ye doğru mutlu izi takip ederken yavaşça aşağı indi. Adamın fit olduğunu biliyordum ama o mükemmel ütülenmiş takım elbiselerinin altında böyle görüldüğünü bilmiyordum. Zengin ve başarılı olması yetmezmiş gibi, bir de gidip *GQ* dergisinin kapağındaki adamlardan biri gibi görünmesi gerekiyor. Görünürde bir dövmesi bile yok, bronz teni pürüzsüz ve kusursuz.

Boğazımdan gelen bir ses, yalnız kaldığımda kullanmak üzere zihnimde onun fotoğraflarını çekmekten beni alıkoyuyor ve kafamı kaldırdığımda Ryder'ın sırttığını görüyorum. *Kahretsin!* Az önce beni onu keserken yakaladı.

"Özür dilerim, ne dedin?" Boğuk bir sesle söyledim ve sonra sesimin benim kadar tahrik edici olduğunu fark edince irkildim.

Neyse ki Ryder bunu bana söylemedi. Onun yerine, "Violet yüzebilir mi diye sordum." dedi.

Oh, doğru ya! Bunu sordu ... ve sonra lanet gömleğini çıkardı ve tüm düşünce trenini kaybettim.

"Evet, bir balık gibi yüzebiliyor."

Suyu her zaman sevmiştir, bebekken bile. Annemle birlikte yaşadığımız apartman kompleksinde ortak bir havuz olduğu için ona erken yaşta yüzmeyi öğrettim. Muhtemelen çoğu yetişkinden daha iyi yüzüyor.

"Devam et," diyorum, onu körfeze bakan sonsuzluk havuzuna kadar takip ediyorum.

Çıkıntının altından çıkıp yukarı baktığımda ikinci kattaki balkonu görüyorum. Bir tarafta bir dizi merdiven, diğer tarafta ise ...

"Bu bir havuz kaydırağı mı?" Soluk soluğa Ryder'a bakmayı reddediyorum çünkü bakarsam ne göreceğimi çok iyi biliyorum.

Kıkırdıyor. "Öyle."

"Aşağı mıyim?" Violet sorar.

Ryder, "Yapabilirsin," diyor.

Suya giriyor ve Addie'yi küçük şamandirasına yerleştirirken ona odaklanıyorum.

Violet hiç vakit kaybetmeden merdivenleri çıkıyor ve birkaç şezlongun bulunduğu balkona koşuyor.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor. "Evet," diye karşılık veriyorum.

Poposunun üzerine düşüyor ve doğruca suya doğru kayıyor. Birkaç saniye sonra histerik bir kahkaha atarak sudan çıkıyor. "Bu çok havalı!"

Merdivenlere geri yüzüyor ve her şeyi tekrar yapmak için dışarı çıkıyor.

"Koşmak yok," diye hatırlatıyorum çünkü artık ıslanmıştı ve ihtiyacım olan son şey kayarak kafasını yarmasıydı.

"musun?" Ryder, Addie kıkırdayıp su sıçratırken onu havuzun etrafında iterken soruyor.

"Öyle!" Violet tekrar aşağı kaymadan hemen önce aşağı sesleniyor. "Sanırım öyleyim," diyorum küçük bir kahkaha atarak.

Tabii ki su ılık, bu yüzden kolaylıkla süzülüyorum ve kızımın üçüncü tur için kaydırağa geri dönmesini izliyorum.

Ryder Addie'yle oynarken o birkaç kez daha inip çıkıyor ve ben uzun zamandır ilk kez huzur hissederek etrafımdaki herkesi izliyorum.

"Pizza geldi," diyor Ryder alarm çaldığında. "Ben gidip getirirken ona göz kulak olabilir misin?"

"Tabii ki."

"Dada!" Ryder havuzdan çıkarken Addie bağırıyor.

"Hemen dönecek," diyorum ona, ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken bir yandan da Ryder'a bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum, kaslı sırtını sergileyerek uzaklaşıyor, vücudundan su damlacıkları süzülüyor. Şimdiye kadar suyu hiç kıskanmamıştım...

O içeride kaybolduğunda derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlayacağıma yemin ediyorum. Onu cinsel olarak düşünemeyecek kadar çok şey yaşıyorum. Bu

Altı ayı seks yapmadan geçirmiş olmam önemli değil, hatta *iyi* seks yapmadan geçirdiğim süre daha da uzun. Önemli olan şeye odaklanmalıyım. Violet ve geleceğimiz.

Birkaç dakika sonra Ryder yiyecek ve içeceklerle döndü ve neyse ki üzerinde bir tişört vardı. Yemek yiyoruz, ikimiz de çocuklara odaklanıyoruz ve garip olması gerektiği halde öyle olmuyor. Violet sessizliği yarın ziyaret edeceğimiz müzeden dolduruyor, Ryder ise orası dünyanın en havalı yeriymiş gibi davranıyor.

"Gitmek ister misin?" Violet ona soruyor ve neredeyse içkimi yudumlarken boğulmama neden oluyor.

"Sanırım sadece sen ve annen gideceksiniz," diyor.

"Evet, ama sen de gidebilirsin. Değil mi anne?"

"Addie'nin senin kadar eğleneceğinden emin değilim ama isterlerse gidebilirler." Omuz silktim.

"Gitmek mi istiyorsun?" Violet, ona sıcak bir şekilde gülümseyen

Ryder'a tekrarlıyor. "Elbette," diyor Ryder.

"Tamam! Tekrar yüzmeye gidebilir miyim?"

Zaten yemeğimi bitirdiğim için ona "Devam et," diyorum. "Ama önce Ryder'a bu pizzayı aldığı için ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim," diyor. "Çok lezzetliydi!"

Sonra cehennemden fırlamış bir yarasa gibi merdivenlere

doğru havalandı. "Teşekkür ederim," diyorum ona.

" ederim," diyor Addie'nin yüzünü silerken.

Kendini dışlanmış hissetmesin diye, yemeğiyle birlikte atıştırabilmesi için kabuğun bir kısmını kesti.

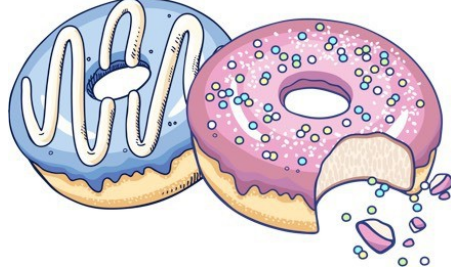
Havuza geri dönüyoruz, ikimiz de basamaklara oturuyoruz, Addie ise Ryder'ın bacaklarının arasına oturup suya giriyor.

Violet kaydırdıktan milyonuncu kez aşağı uçarken, kıkırdamaları havayı dolduruyor ve ben temiz bir nefes alıyorum. Güneş batıyor ve turuncu zemin pitoresk. Son birkaç ay zor geçti ve gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama şu anda kızım mutlu ve gülüyor, başımızı sokacak bir evimiz var ve karnımız tok.

Bundan daha fazlasını isteyemem.

ALTINCI BÖLÜM

RYDER



"NE DEMEK EVSİZ?" ANA TELEFONDA ÇIĞLIK ATIYOR, Kira ve Violet'in ciplerinde yaşadıklarından haberi yoktu. Bilseydi, tamamen farklı bir konuşma yapıyor olurduk.

"Garajın üst kısmına park ediyordu ve onlar da araçlarında uyuyorlardı."

"Aman Tanrım. Bilmiyordum," diye ağlıyor. "Nasıl öğrendin?"

Addie kendi odasında mışıl mışıl uyurken, ben ofisimde, kızların odalarında duş aldıkları yerin yakınında olmasam da, Kira'nın beni duymasını riske atmak istemediğim için alçak sesle konuşuyorum.

Ana'ya, kaydetmeyi unuttuğum bir bütçe raporunu Julian'a göndermek için ofisime geri dönmem gerektiğini ve dışarı çıktığımda Kira ve Violet'in arabaya doğru gittiğini gördüğümü anlatıyorum. Onları garajın tepesinde kamp yaparken bulduğumu, sanki cipte değil de karavandaymış gibi davrandıklarını ve Ana'nın onu ihbar edeceğimi ve kızının elinden alınacağını düşünüp çıldırdığımı anlatıyorum.

"Ne yapacağız?" Ana nefes alıyor. "Araçlarında uyumaya devam etmelerine izin veremeyiz."

"Biliyorum. Ama Kira sadaka kabul etmeyecek kadar gururlu." "Peki, ne yapmalıyız?"

"Onu yatılı dadım olarak tutabilirim diye düşünüyordum."

Onları bulduğumdan beri bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünüyordum ve onlara kalacak güvenli bir yer sağlayacak bulabildiğim tek çözüm bu

Kira çalışırken.

"Bunu yapar mıydın?" Ana soruyor. "Dadı tutmak istemediğini sanıyordum." "Kendin söyledin. Kingston evde seninle kalırken, sadece Addie'yi bakması için ona bırakır. Bunu benim evimin rahatlığında da yapabilir."

Başka bir çözüm olsaydı her şeyi yapardım ama ona para vermek yüzüne tokat atmak olur. O bir hayır kurumu olmak istemiyor. İsteseydi, her gün işe gelip, etrafı zenginlikle çevrili, yüzünde bir gülümsemeyle, kışını yırtarak çalışıp, bir yandan da aracının dışında yaşıyor olmazdı. Çoktan yardım istemiş olurdu, ki istemedi. Öğrendikten sonra bile benden istediği tek şey onu ihbar etmememdi.

"Bunu kabul etti mi?" Ana soruyor.

"Sormadım. Önce sana danışmak istedim. Bu onu Kingston'ın maaş bordrosundan çıkarmak anlamına gelir, çünkü tamamen benim için çalışıyor olacak."

"Kira için sorun olmadığı sürece, benim de yok. İleride başka birini işe almamız gerekirse, bunu o zaman düşünürüz. Lanet arabalarında uyuduklarına ve bizim bundan haberimiz olmadığına inanamıyorum."

Birkaç dakika daha konuşuyoruz ve merdivenlerden birinin indiğini duyduğumda ona Kira'nın kararını yarın bildireceğimi söylüyorum.

Tam Kira köşeyi dönerken ofisimden çıkıyorum. Önce beni fark etmiyor, fark ettiğinde de göğsünü tutarak çığlık atıyor.

"Özür dilerim," diyorum kıkırdayarak. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibisin," diye nefes alıyor, sanki bir yerlerde gizli bir kapı varmış gibi etrafına bakıyor.

"Burası benim ofisim."

Kapalıyken duvarın bir parçasıymış gibi görünen arkamdaki kapıyı açıyorum ve o da merakla içeri bakıyor. Vücudu bu kadar yakinken, kokusunu alıyorum - biraz vanilya ile hindistan cevizi. Kolu benimkine değiyor ve ben de kokusu ve dokunuşunun aynı anda beni etkilemesiyle kaskatı kesiliyorum.

Kira'ya karşı duyduğum çekimden iyi bir şey çıkmayacağını bildiğim için ona fazla yaklaşmamaya özen gösterdim - ve tişörtümü çıkardığımda havuz kenarında beni nasıl gözleriyle becerdiğini görünce, onun da benden etkilendiğinden hiç şüphem yok - bu yüzden bu daha da zorunlu

Özellikle de burada yaşayacaksa, onunla arama mesafe koymalıyım. Çizgilerin aşılmadığından emin olmak için sınırların belirlenmesi gerekecek.

"Bir şişe su alacaktım," diyor geri çekilerek. "Eğer sorun olmazsa..."

"Bu evde hiçbir yere gitmek için izne ihtiyacın yok," diyorum ve ofisimin kapısını kapatıp onu takip ederek mutfığa doğru yürüyorum. "Violet uyuyor mu?"

"Bir ışık gibi söndü," diyor yumuşak bir kahkaha atarak adaya otururken. "Merdivenlerden o kadar çok çıktı ve kaydırdıktan o kadar çok indi ki, ona banyo yaptırmama yetecek kadar uyanık kalmasına şaşırdım. Addie uyudu mu?"

"Aslında ben onu yıkarken uyuyakaldı," diyorum ve buzdolabımdan bir şişe su uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sulu bir gülümsemeyle. "Buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerini kapatıp başını sallıyor ve adanın etrafında dönüp onu kollarına almamak için kendimi zor tutuyorum. Onu kreşte gördüğüm her gün, saç ve makyajı yapılmış, profesyonelce giyinmiş, her zaman çok derli toplu görünüyor. Ama şu anda, ıslak saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve makyajsız bir çift pijama giymiş, tamamen yenilmiş görünüyor. Hâlâ güzel ama yenilmiş.

"Ne zamandır arabada yaşıyorsun?" Yanına oturarak soruyorum.

"Neredeyse üç ay oldu," diye itiraf ediyor bana dönerek. "Ama arabada uyuyoruz."

Çamaşır yıkamak ve duş almak için ara sıra bir motele gidiyorum. Neredeyse bir daire kiralayacak kadar para biriktirdim ve artık arabada uyumak zorunda kalmayacağız."

"Bir daha arabada uyumayacaksın."

"Anlamıyorsun," diye söze başlıyor ama hemen ağzını kapatıyor.

Açıklaması için birkaç saniye bekliyorum ama açıklamayacağı belli olunca elimi üzerine koyup göz göze geliyoruz. "Haklısın. Anlamıyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, başka bir seçeneğin olmasaydı aracında uyumazdın. Bana neler olduğunu anlatmaya hazır olduğunda burada olacağım. Ama o zamana kadar senin ve Violet'in burada kalmanızı istiyorum."

"Ne?" diye soluk soluğa başını sallıyor. "Hayır, yapamazdık-"

"Yapabilirsin," diye iddia ediyorum. "Bir dadıya ihtiyacım var ve seni işe almak istiyorum." "Ama ben Kingston için çalışıyorum."

"Addie'ye bakmak," diye . "Ana bebek doğduktan sonra bir süre evden çalışmaya karar verdi, yani bakacağın tek bebek benim kızım olacak. Ana'yla konuştum ve kabul etti."

"Biliyor mu?" diye fısıldıyor.

"Ona söylemek zorundaydım." Teninin ne kadar yumuşak olduğunu görmezden gelerek elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Ama kimse seni yargılamıyor ya da senin hakkında kötü düşünmüyor. Sen harika bir annesin ve benim için çalışmaya başlarsan çok sevinirim. Kızım konusunda pek çok insana güvenmiyorum ama sana güveniyorum."

Ve gerçek de bu. Geçtiğimiz ay boyunca Kingston, Addie ve kreşteki diğer çocuklarla kendi çocuklarıymış gibi ilgilenmesini izledim. Onlarla sadece ilgilenmekle kalmıyor, aynı zamanda onları önemsiyor. Bunu onlarla konuşurken ve onlarla etkileşime girerken görüyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyor ve yaşlarla dolan gözlerini silmek için elini dokunuşumdan çekiyor.

"Sen ve Violet'in kendi odalarınız ve banyolarınız olacak. Addie'nin ve benim odalarımız ikinci katın batı kanadında, yani siz doğu kanadının tamamını kendinize ayırabilirsiniz. Bu gece gördüğünüz gibi evim hepimize yetecek kadar büyük. Çalışma saatleriniz pazartesten cumaya sekizden beşe kadar olacak. Addie büyüdükçe, onunla evden çalışmak zorlaşıyor. Sana ihtiyaç duyulmayan günlerde, yine de maaş alacaksın. Geceler ve hafta sonları senindir, arada sırada sana ihtiyacım olabileceği akşamlar dışında, ama sana bolca haber vereceğim."

"Ana bana nakit ödeme yapıyordu," diyor Kira. "Benim bir banka hesabım yok."

..."

Ana bana çok şey anlattı, bu da daha fazlası olduğuna dair bir ipucu olmalıydı.

Ama Ana bunu onun şehirde yeni olmasına ve henüz bir banka hesabı açacak zamanı olmamasına bağladı.

"Sana haftada iki bin nakit ödeyeceğim."

Kira'nın gözleri şok içinde açılır. "Bu-" "Ayda sekiz bin."

"Çok fazla."

"İşe aldığım herhangi bir dadıya ödeyeceğim para bu. Ama bir şartım var."

Kendini diğer ayakkabının düşmesine hazırlarken vücudu sertleşiyor çünkü henüz bana güvenmiyor. Ve içimden bir ses bana güvenmesini istiyor. Neler yaşadığını bilmiyorum, ama sadece ikisi olduğuna göre, bir şey bana resimde bir erkek olmamasının bir nedeni olduğunu söylüyor.

Ve tahminimce, bir banka hesabı olmadığı ya da istemediği için, ondan saklanıyor. Bu eninde sonunda konuşmamız gereken bir şey, böylece neyle uğraştığımızı ve onların güvende olduğundan nasıl emin olacağımı biliyorum. Ama şimdilik, onu korkutmamak için her seferinde bir adım atmam gerekiyor.

"Burada yaşamam ve benim için çalışmam için bir yıllık sözleşme imzalamamı istiyorum. Kiralayacağın her yer benim yaşadığım yere uzak olacak ve çalışma saatlerim çok yoğun olduğu için burada birini istiyorum. Şirkette yaz boyunca çok iş oluyor ve tatiller nedeniyle sana birkaç gece ihtiyacım olacak. Addie'nin hayatında tutarlılık olmasını istiyorum ve bu şekilde daha kolay olacak."

Söylediklerimin çoğu saçmalık ama onu şehrin öbür ucunda bir daire kiralamak yerine, ikisinin de güvende olacağını bildiğim çatımın altında kalmaya ikna etmek için bulabildiğim tek bahane bu.

"Tamam," diye kabul etti ve beni şoke etti. Bir yıllık sözleşme konusunda tartışacağından emindim. "Ama bence işe yaradığından emin olmak için bir deneme süresi geçirmeliyiz. Doksan gün ve eğer ikimiz de mutluyuz, o zaman dokuz aylık bir sözleşme imzalayacağım. Eğer mutlu olmazsak, en azından kendi evimi almak için yeterli param olur ve Violet Temmuz'da beş yaşına gireceği için sonbaharda anaokuluna başlayabilir."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ona. "Evrakları hazırlatacağım. Kullandığın telefon Kingston'a ait olduğu için sana yeni bir telefon almam gerekecek. Bu numarayı saklamak istiyor musun?"

"Fark etmez," diyor. "Sadece iş için kullanıyorum."

"Tamam, biraz uyu." Elini okşadım ve ayağa kalktım. "Yarın müzede yoğun bir gün bizi bekliyor."

Ağzını açıyor, belli ki planlarımızı unutmuş, ama tartışmadan ya da değiştirmeye çalışmadan mutfaktan çıkıyorum. Bu kadında ne var bilmiyorum ama beni kendine çekiyor ve ilk kez Addie'yle günü Julian ve Ana'dan biriyle geçirmeyi dört gözle bekliyorum.



"TANRIM, O KOKUYOR GIBİ CENNET," A
KADINSI SES ARKASINDA BEN
nefes alıyor, beni şok ediyor.

Arkamı döndüğümde Kira'yı mutfağında dikilirken buluyorum, saçları uykudan dağılmış ve yüzünde küçük, emin olmayan bir gülümseme var.

"Özür dilerim," diyor. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

"Her şey yolunda. Sadece kendi başına yataktan kalkabilen insanların sabahın bu erken saatinde bana katılmasına alışık değilim," diyorum gülerek.

Mutfağa doğru bir adım daha atıyor ve espresso makinesine doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre aynı fikirdeyiz."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocukla sabahı atlatmanın tek yolu bu," diye yarı şaka yapıyorum.

"Elimde olsa doğrudan damarlarıma enjekte ettirirdim," diye şaka yapıyor Kira, adaya otururken. "Sanırım koku beni uykumdan uyandırıp buraya çekti."

"Kahveni nasıl alırsın?"

"Genellikle karamel aromalı krema ile, ama gerçekten, kafein olduğu sürece fark etmez."

Kıkırdıyorum. "Bana bir saniye ver." Biraz süt ve şeker alıp bardağa döküyorum ve ona uzatıyorum. "Hiç aromam yok ama bunu dene."

Fincanı dudaklarına götürüyor ve derin derin içine çekiyor. "Çok güzel kokuyor," diye iç geçiriyor ve sonra bir yudum alıyor. "Ve tadı daha da güzel." Fincanı yere bırakıyor. "Teşekkür ederim. Aylardır kahve içmemiştim."

"Bırakın ayları, günlerimi bile kahvesiz geçirebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, sonra da *neden* aylarca kahvesiz geçirdiğini düşününce kendimi zihinsel olarak azarlıyorum - buna parası yetmiyor.

"Bunu yapma," diyor. Sorgulayan bir kaş kaldırdığımda, "Ne söylediğine dikkat etme. Senin acımana ihtiyacım yok ya da acımanı istemiyorum."

Anlamak için başımı salladım.

Kendime bir fincan kahve yaptıktan sonra onun yanına oturuyorum ve birkaç dakika boyunca sessizce oturup içiyoruz, ikimiz de kızlarımız uyanmadan ve günümüz resmen başlamadan önceki sessiz anın tadını çıkarıyoruz. Burada yalnız oturmamak garip ama aynı zamanda güzel bir şey.

Kira içkisini bitirdiğinde, iki bardağımızı da lavaboya götürüyor. Onları yıkarken, elimde tuttuğum bebek telsizi çalıyor, hareket olduğunu gösteriyor, ardından kızımın gevezeliği uyanık olduğunu bana bildiriyor.

Bir saniye sonra merdivenlerden inen minik ayaklar kulağımıza çarpıyor ve ardından "Anne!" sesi geliyor.

Kira arkasını döner ve gülümser. "Gün başlasın."



"BUNUN İYİ BİR FIKIR OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" KIRA BEN ONU TRANSFER
EDERKEN SORUYOR

kızımın yükseltici koltuğunu arabama getirdim. "Artık senin için çalıştığım
göre, işleri profesyonelce yürütmeliyiz."

"Teknik olarak, pazartesiye kadar benim için çalışmaya başlamayacaksın,"
diyorum ona. "Ve çocuk bilim müzesine gidiyoruz, bir kulübe değil, bu
yüzden ikimizin de profesyonelce davranmamamız konusunda güvende
olduğumuzu düşünüyorum. Gerçi"- ona sırtıyorum-"kaplumbağalarla
takıldığım da olmuştur. Uysal görünebilirler ama içlerinde sıkı bir parti var."

Gözlerini deviriyor ve inliyor. "Tam bir ineksin. Eminim okuldayken
matematik kulübündeydin."

"Aynen öyle," diye gururla itiraf ediyorum. "Ve satranç kulübü ve bilim
kulübü."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Garaj yolundan aşağı sürerken sordum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Sadece düşünüyordum da, ineklerle
takılsaydım belki de şu an içinde bulunduğum durumda olmazdım."

"Dur tahmin edeyim... amigo kızdın ve oyun kurucuyla çıktın." Yanakları
pembenin sevimli bir tonuna dönüşür. "En akıllıca kararım değildi,"
kızına bakarak mırıldanıyor. "Ama içimden pişmanlık duymak gelmiyor."

Violet'ten bahsettiğini söylemiyor ama bir ebeveyn olarak satır aralarını
okuyabiliyorum.

Başımı salladım. "Aynen."

Bana bakıyor ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor, aramızdan sessiz bir
anlayış geçiyor. Koşullarımız farklı olabilir ama aynı olan bir şey var: İkimiz
de çocuklarımız için her şeyi yapabilecek bekâr ebeveynleriz ve bizi buraya
getiren şeye rağmen bunu hiçbir şeye değişmeyiz.

YEDİNCİ BÖLÜM

KIRA



"BENİ ALDATTIĞINI BİLİYORUM! ET! BİR SÜRTÜK OLDUĞUNU KABUL ET!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan, avucu yanağıma değiyor.

Etrafımı incelerken yüzüme yediğim tokatla doğruldum. Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor.

Alnım terden sıırılsıklam. Ellerim nemli.

Yanımdaki yere bakıyorum ve boş olduğunu görüyorum. Tam kızım için çığlık üzereydin ki onun kendi odasında uyuduğunu hatırladım.

O . Ben de
iyiyim.

Ryder'ın evinde güvendediz. *En azından şimdilik.*

Violet'le aynı odayı paylaşmayı ne kadar istesem de Ryder onun kendi odası olacağından bahsettiğinde o kadar heyecanlandı ki itiraz edemedim. Ayrıca, bütün gece uyumamı engelleyen aptal kâbuslarım varken, en iyisi bu. SUV'de uyuduğumuzda, birçok gece onu uyandırıyordum ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. En azından şimdi mışıl mışıl uyuyacak.

Ryder'ın bana aldığı telefona bakıyorum ve saatin sadece on buçuk olduğunu görüyorum. *Harika.* Yakın zamanda tekrar uykuya dalamayacağım için yataktan kalkıp işemeye gidiyorum ve sonra kendime bir fincan çay yapmak için aşağı iniyorum.

Ryder'ın evine taşınalı bir hafta oldu ve dürüst olmak gerekirse ilk kez bir kâbustan uyandığımda şok oldum. Umarım

Temelli gitmişlerdi ama bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

Ryder'ın uyuduğunu düşünerek aşağıya iniyorum ama onu kanepede oturmuş kitap okurken bulunca yerde duruyorum.

"Hey," diyor kitabı kucağına koyarak. "Sen iyi misin?"

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa beni duymuştu. Violet bana uykumda gürültü yaptığımı söylemişti, bu yüzden kabuslarım sırasında çılglık attığımı varsaydım, ama şimdiye kadar doğrulanmamıştı.

"Evet," diyerek gülümsemeye çalışıyorum. "Sadece biraz çay alacağım."

Başını sallıyor, neyse ki konuyu zorlamıyor.

Sıcak çayımı elime aldıktan sonra derin bir nefes alıp rahatlatıcı kokuyu içime çekiyorum ve oturma odasına doğru geri dönüyorum. Ama daha geçmeden Ryder beni durduruyor.

"Burada takılmak istersen, takılabilirsin."

Olduğum yerde donup kaldım. Odama geri dönmek istemiyordum ama Ryder'ın bana cevaplamaya hazır olmadığı sorular soracağı bir duruma da kendimi sokmak istemiyordum.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Konuşmaya gerek yok" diye ekliyor.

Rahat bir iç çekiyorum ve karşısındaki kanepeye oturuyorum. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra, "Hangi kitabı okuyorsun?" diye soruyorum.

Yanakları yumuşak bir pembeye dönüyor ve bana kapağını göstermek için kitabı kaldırıra kadar ne olduğunu anlamıyorum. Bir erkek ve bir kadın şehvetli bir pozisyonda.

"Aşk romanı mı okuyorsun?"

"Ya okuyorsam?" Gülüyor.

"Yargılamıyorum. Sadece biraz şaşırdım. Okumak için romantizmi seçmenin sebebi neydi?"

"Okumayı severim ama bütün gün sayılarla çalıştıktan ve yürümeye başlayan bir çocuğa baktıktan sonra bir şeye ihtiyacım vardı..."

"Akılsız."

"Evet. Kendime ait romantik bir hayatım olmadığı için, Ana bana şaka olsun diye bir aşk romanı aldı ve onların yerine geçerek yaşayabileceğimi söyledi. Bir gece can sıkıntısından elime aldım ve gerçekten de çok iyiydi."

"Yani bu ilk değil mi?" Bu konuşmadan tamamen büyülenmiş bir şekilde soruyorum.

"Hayır, birkaç tane okudum. Sonra, onun aptal çevrimiçi kitap kulübüne katılmak için kandırıldım." Gözlerini alaycı bir şekilde devirerek beni güldürdü. "Bu ayın kitabı."

"Ne hakkında?"

"Okula odaklandığı için yıllardır seks yapmamış bekar bir anne. Bir adamla tanışıyor, birlikte oluyorlar ve sonunda hamile kalıyor."

"Hayır! Bu benim şansım olurdu. Altı aydır falan seks yapmadım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, hemen pişman oluyorum. Yüzüm utançla ısınıyor ve yerin açılıp beni yutmasını diliyorum.

Ama ben daha söyleyecek bir şey ya da çıkış yolu bulamadan Ryder, "İki yıldır seks yapmadım," diyor.

Bunu söylediğinde çayımdan bir yudum alıyorum ve istemeden içeceğimi tükürerek kıkırdamasına neden oluyorum.

"İki yıl mı?"

"Evet," diyor, "Addie'nin hamile kaldığı hafta sonundan beri değil." "Vay anasını."

"Eski sevgilimi üç ay içinde iki kez hamile bıraktım. Pek iyi bir geçmişim olmadığı için şimdilik kitaplarla idare edeceğim sanırım."

Bu itirafı karşısında bir kahkaha atıyorum ve o da şakacı bir şekilde ters ters bakıyor. "Özür dilerim. Gülmek istememiştim ama ..."

"Evet, evet." Beni başından savdı. "Gülün bakalım. En azından bu kitapları okurken başka kadınları hamile bırakmayacağımı biliyorum."

"Doğru." Söylediklerini düşünüyorum ve düşüncelerimi filtreleyemedim, "Diğer bebeğe ne oldu?" diye soruyorum.

Gülümsemesi ince bir çizgiye dönüşüyor ve ben anında geri adım atıyorum.

"Özür dilerim."

Bu beni ilgilendirmez..."

"Sorun değil," diyor. "Düşük yaptı. Sadece kısa bir süredir çıkıyorduk ve ben kendimi iyi hissetmiyordum. Ama hamile olduğumu söylediğinde doğru olanı yapmaya çalıştım ve evlenme teklif ettim. Bebeğini kaybettiğinde düğün planları yapıyorduk."

"Çok üzgünüm." Bir bebeği kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Rahatlama ve üzüntü arasında gidip geldim," diye itiraf ediyor. "Nora kendini kaybetti. Gerçi geriye dönüp baktığımda, bunun nişanı için bir oyun olup olmadığını merak ediyorum."

Yüz hatlarım yaşadığım şoku yansıtıyor olmalı çünkü şöyle devam ediyor: "Ona bir süre daha denemek istemediğimi söyledim, kendini daha iyi hissettiğinde nişanı atabileceğimi umuyordum ama bu gerçekleşmeden önce onunla gitmem için bana yalvardı. ve akıllıca davranmak yerine aletimin önderlik etmesine izin verdim."

Çayımдан bir yudum alarak, "En iyilerimizin bile başına gelir," diyorum.

"Evet, ama o zaman bilmediğim şey beni tuzağa düşürmeye çalıştıydı. Ne zaman hamile kalabileceğini takip ediyordu ve zamanlamayı mükemmel ayarlamıştı. Ben korundum ama o prezervatifleri kurcaladı."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü ben milyarlar değerindeyim," diyor kayıtsızca. "Beni elinde tutmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu."

"Bu korkunç bir şey."

"Hayat bu. Evlendik ve Addie doğdu. Ama benimle yaşamak beklediği gibi değildi ve kısa sürede kararından pişman oldu. Anne olmaktan ve benimle evli olmaktan nefret ediyordu. Addie dört aylıkken haklarını devretti ve çekip gitti."

Gözlerindeki hüznün ve sesindeki yenilgi kalbimi karnıma indirdi. Ryder'ı sadece kısa bir süredir tanıyorum ama o tanıdığım en özverili ve şefkatli adamlardan biri.

Belki de daha fazlası vardır, diye bağılıyor bilinçaltım. *Brian'ın iyi biri olduğunu düşünüyordun, ama bak nasıl oldu.*

Nefes yolumu tıkayan duygu yumağını yutuyor, düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Brian pisliğin teki olduğu için Ryder'ı yargılamayı reddediyorum. Bir adamın boktan biri olması her erkeğin öyle olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, Ryder'la duygusal ya da fiziksel bir ilişkim yok. Ben sadece onun dadısıyım.

"Sen iyi bir babasın," diyorum ona. "Hayatında bir annesi olmayabilir ama sen varsın ve ihtiyacı olan tek şey de bu."

Başını sallıyor, ama gözlerindeki bakış bana aynı fikirde olmadığını söylüyor.

"Ee, kitap?" Konuyu değiştiriyorum. "Hamile olduğunu öğrendiğinde ne olacak?"

"Sana anlatabilirim, ama sen okursan daha iyi olur." Sırıttıyor.

"Berbatsın." Dilimi dışarı çıkarıyorum. "Bana sadece bir bölüm oku," diyorum, dikkatimin dağılmasının kâbuslarımın yok olmasına ve uykumun biraz daha kolay gelmesine yardımcı olacağını umarak. Yoksa yarın çok zor olacak. Addie'yle ilgilenmek hoşuma gidiyor, özellikle de günlerimi Violet'le geçirmeme izin verdiği için

Ama neredeyse hiç uyumadan yürümeye başlayan bir çocuğa bakmak çok zor olabilir.

"Tamam."

O kitabı karıştırıyor, ben çayımdan bir yudum daha alıyorum ve yan yatıp yastığa sarılıyorum.

"Sanırım en baştan başlamam gerekecek" diyor, "Aksi takdirde bir anlam ifade etmeyecek."

"Tamam."

"Bu önsöz ve onun adı Sophia."

Bir an için bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum, isteğimi kabul için minnettarım.

"Üç kızıl saçlı sürtük,' diye başlıyor.

"Shot bardaklarını barın üstüne bırakıyorum ve üç kadın bana teşekkür ediyor.

"Kızıl saçlı sürtüklere,' diye bağırtıyor bir kadın - esmer - bangır bangır müzik eşliğinde. 'Ve hepsi ateşli cehennem çukurlarında yansın.

"Seni anlıyorum, kardeşim."

Brian'ın telefonunda kızıl saçlı kadınla karşılaştığım zamanı hatırlayarak kitabın başlama şekline kıkırdıyorum.

"Ne?" Ryder soruyor.

"Yok bir şey. Ben sadece... kızıl saçlılar hakkında aynı şekilde hissediyorum."

Sözlerimin arkasındaki anlam açık olmalı çünkü Ryder sadece başını sallıyor, dudakları inceliyor ve sonra okumaya devam ediyor.

"İkisi de sarışın olan diğer iki kadın, kadehlerini kaldırıp birbirlerine vurduktan sonra alkış tutuyor ve kadehlerini bir dikişte yutuyorlar."

O okurken gözlerimi kapatıyorum, hikâyenin içinde kayboluyorum ve sesinin rahatlığını hissediyorum. Monoton bir sesle okumak yerine, sanki hikayeyi anlatıyormuş gibi geliyor. Komik olan kısımlara gülüyorum ve hüzünlü olduğunda kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ne olduğunu anlamadan yatağımda uyanıyorum ve oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Dün geceyi düşünüyorum... Ryder hikayesinin bir kısmını benimle paylaşıyordu. O bana okurken uyuyakalmış olmalıyım. *Beni yatağa o mu taşıdı?*

Telefonuma bakıyorum ve saatin neredeyse sabahın dokuzu olduğunu görüyorum.

Kahretsin! Uyuyakalmışım. Neden alarmım çalmadı?

Battaniyelerimi üzerimden atıyorum ve dişlerimi fırçalamaya ya da işemeye zahmet etmeden koridorda koşturuyorum. Violet'in yatak odasını boş bulunca

Merdivenler. Mutfakta insan yok, oturma odası da öyle.

Kalbim tüm olasılıkları düşünerek göğsümde çarpıyor. Sonra yürümeye başlayan bir çocuğun çığlık sesini duyuyorum. Koridorda onu takip edip Addie'nin büyük oyun odasına girdiğimde kızları ve Ryder'ı yuvarlak masada oturmuş, ellerinde yiyecek ve içecek tabaklarıyla buluyorum. Kızların üzerinde prenses elbiseleri ve başlarında taçlar var.

Ryder'a baktığımda onun da ...

"Taç mı takıyorsun?" Bir kahkaha atarak boğuluyorum.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye soruyor, tek kaşını

çatarak. "Hayır." Başımı sallıyorum.

"Anne, prenses çay partisi veriyoruz!" Violet haykırıyor. "Otur!"

Ayağa kalkıyor ve oyun kıyafetleri kutusundan başka bir taç alıyor. Ben açık koltuğa oturuyorum, o da tacı başıma takıyor.

"İşte! Artık sen de bir prensessin."

"Teşekkür ederim." Kızıma gülümsüyorum ve sonra Ryder'a bakıyorum.

"Bu sabah için özür dilerim. Alarmım çalmadı. Beni uyandırmalıydın."

"," diyor kayıtsızca. "Ne?"

"Uykuya ihtiyacın var gibi görünüyordu ve ben de zaten evden çalışıyorum."

Jesti karşısında karnımda kelebekler uçuşuyor. En son ne zaman birinin yeterince uyuyup uyumadığını umursadığını hatırlamıyorum.

"Teşekkür ederim. İsterseniz bundan sonrasını ben halledebilirim."

"Ve bu muhteşem çay partisini kaçırayım mı?" Neşeyle dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben iyiyim."

"İşte prenses keki," diyor Violet, dün pişirdiğim kızılıklı keklerden birini tabağıma koyarken. "Büyülü bir şey."

Kekimden bir ısırık alıp sütümden bir yudum içerken etrafımda benimle birlikte oturan insanlara . Violet hararetli bir şekilde konuşurken Addie onu izliyor ve söylediği her şeyi özömsüyor. Kızıma gülümseyerek hangi prenses filminin en iyisi olduğunu ve nedenini tartışan Ryder'ın üzerinde duruyorum ve hayatımıza girdiği için tanrıya ya da kadere şükrediyorum. Onun sayesinde kızım ve ben artık arabamızda uyumuyoruz ve güvendeyiz. Bir işim var ve geleceğimiz için para biriktirebiliyorum. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama şu anda onun sayesinde her şey yolunda.

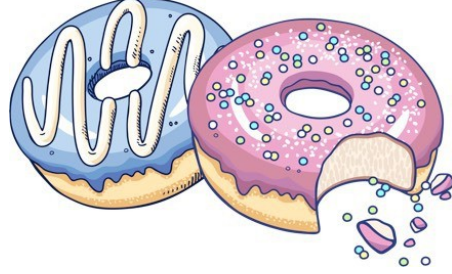
"Ne ?" diye soruyor beni ona bakarken yakaladığında.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Bu sadece iki kelime ve bu kadar kısa sürede bizim için yaptıklarını anlatmak için yeterli gelmiyor ama elimden gelen tek şey bu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER



"O BURADA," DIYOR JULIAN TELEFONDA. "GÜZEL VE SAĞLIKLI ve mükemmel. Hem anne hem de bebek iyi durumda."

Onu daha önce ofiste gördüğümde, Ana'nın bazı kasılmalar yaşadığını, ancak hastaneye gidecek kadar olmadığını söyledi. Sanırım ilerlediler.

"Tebrikler, dostum."

"Teşekkürler. Adı Emilia Helen Parker, Ana'nın ve benim annemin adını taşıyor," diyor.

Doğumdan, boyundan, kilosundan ve Ana'yla ne kadar gurur duyduğundan bahsediyor. En iyi arkadaşım aşkı bulduğu için çok mutluyum ve onun konuşmasını dinlediğimde, belki bir gün ben de bulurum diye umutlanıyorum.

"Eve gelip yerleştiğinizde bize haber verin, biz de gelip ziyaret edelim. Ve Ana'ya onun süper kadın olduğunu düşündüğümü söyle. Ve ona söyle, eğer kitap kulübümüzdeki tartışmayı yürütmek için hazır değilse, bunu onun yerine ben yapabilirim."

Julian kıkırdar. "Yapacağım."

Julian'la telefonu kapattıktan sonra asistanıma e-posta göndererek Ana ve Julian'a hastanede bir bebek hediyesi göndermesini istedim. Gönder'e tıkladığım sırada evin içinde bir çığlık yankılanıyor ve yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek ırkiliyorum. Kira ve Violet taşındığından beri, çığlıklar birkaç gecede bir geliyor. İlk duyduğumda çıldırdım ve doğruca Kira'nın odasına koştum, ancak onu derin uykuda buldum. İkinci kez olduğunda aşağı indi ve ben de ona geçmişimi anlattım, sonra da uyuyana kadar ona kitap okudum.

Onu yatağa götürüp götürmemekte tereddüt ettim ama o kanepede uyuyakalmış ve boynum tutulmuş bir şekilde uyanmıştım ve aynısının onun için de olmasını istemedim.

Son birkaç seferde ya uyudu kaldı ya da aşağı inmedi. Bu gece ne yapacağını görmek için beklerken telefonumda geziniyor, e-postalarımı kontrol ediyorum. Ama kapı gıcırtısı ve ardından merdivenlerdeki ayak sesleri duyulduğunda, onu duyduğumu sanmasın diye kitap okuyormuşum gibi görünmek için kitabımı elime alıyorum.

"Hey," diyor usulca.

"Hey."

Ona dikkatimi vermek için kitabımı yere bıraktım. Saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmış ve yüzü doğal. Uykusuzluktan gözlerinin altında küçük siyah halkalar var ama yine de güzel görünüyor. Mavi gözleri daha koyu, her zamanki parlaklığını kaybetmiş ve keşke kâbuslarına neden olan şeyi düzeltebilsem de kâbusları geçse. Ona hikayemi anlattıktan sonra kendi hikayesini anlatacağını umuyordum ama bir haftadan biraz fazla oldu ve tek kelime etmedi.

"Hâlâ aynı kitabı mı okuyorsun?" diye soruyor, kanepeye oturup yastığa yaslanarak.

"Evet. İşle meşguldüm." Gerçek şu ki, kitabı neredeyse bitirdim ama bunu ona söylemedim.

Anlamak için başını sallıyor ve sonra "Bana biraz daha okuyabilir misin?" diyor.

Ona en son okuduğumda bıraktığım sayfanın kulağını kazıdığım için hemen buluyorum ve tekrar okumaya başlıyorum. Sayfa sayfa okurken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama ne kafamı kaldırıyorum ne de okumayı bırakıyorum. Seks sahnesine geldiğimde, bunu yüksek sesle okumak için içimdeki her şeyi alıyorum. Çok ayrıntılı ve ikimiz de seks yapmış yetişkinler olsak da, kelimeleri bir başkasına okumanın samimi bir yanı var.

Kahraman orgazm olduğunda başımı kaldırıyorum ve Kira'yı bana bakarken buluyorum, gözleri parlıyor ve bacaklarını birbirine bastırmış. Üzerinde dayanıksız bir atlet var ve göğüs uçlarının atletin içinden nasıl dışarı çıktığını fark etmeden edemiyorum.

Kahretsin, oldu. Tahrik olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Peki, devam et," diyor, kelimeleri nefes nefese çıkıyor. "Bundan sonra ne olacağını bilmem gerek."

Kıkırdıyorum ve devam ediyorum, "*Kahretsin! Çekil!*"

"Gözleri kocaman oldu ve geri çekildi. Aleti hazırola geçti ve göbeğime doğru sperm ipleri fırladı.

"'Çok üzgünüm,' diye nefes alıyor. 'Hiç prezervatifsiz çıkmamıştım.'

Kira bir kahkaha atıyor, ben de ona bakıyorum.

"Tipik adam." Gözlerini deviriyor. "Violet'e hamile kaldığım gece Raymond da bana aynen böyle demişti."

Bana açılmasına çok şaşırdım, o yüzden hiçbir şey söylemeyip konuşmasına izin verdim.

"Bir ay sonra hamile olduğumu öğrendim ve o da ben böyle bir *bağlılığa hazır değilim* saçmalığını yaptı." Bir göz devirme daha. "Bana çocuk sahibi olmanın planlarında olmadığını söyledi ve neden doğum kontrol hapı kullanmadığımı sordu. Birincisi, kullanıyordum. Ama üniversite öğrencisiydim ve hatırlama konusunda berbattım. Prezervatifler bunun için var."

Ayağa kalkıp kollarını sallıyor ve ben de heyecanlandığında ne kadar sevimli olduğuna gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Genelde Kira sakın, soğukkanlı ve soğukkanlıdır. Bana ya da kızlara sesini yükselttiğini hiç görmedim.

"Her neyse," diye devam ediyor, "beni terk etti ve bebek doğduğunda ona haber vermemi ve haklarını devredeceğini söyledi." Öfkesi üzüntüye dönüşüyor ve şöyle diyor: "Onu görüp fikrini değiştireceğini umuyordum. Ben babasız büyüdüm çünkü benimki çekip gitti ve kızım için de aynısını istemedim." İç çekiyor. "Onu görmeye bile gelmedi. Avukatına evrakları dosyalattı ve ondan bir daha haber alamadım. Bir gün ona babasının onu istemediğini söylemek zorunda kalacağımdan nefret ediyorum."

Violet neredeyse beş yaşında olduğu için bu olay yıllar önce gerçekleşmiş olmalı, yani kabuslarının kaynağı bu olamaz, bu da daha yakın zamanda başka bir şey olmuş olması gerektiği anlamına geliyor.

"En iyisi bu," diyorum ona dürüstçe. "Beleşçi bir baba olmaktansa haklarını devretmesi daha iyi. İnan bana, bunu ilk elden gördüm."

"Nora ile mi?" diye soruyor.

"O ve annemle babam," diye itiraf ediyorum. "Annem çekip gitti çünkü Teksas kraliyet ailesinden Henry Du Ponte'nin karısı olmak yerine normal bir hayat istiyordu."

Adını ve unvanını alaycı bir tonda söylüyorum ve Kira gülüyor.

"Taç takınca iyi görünüyorsun." Gülümsüyor ve bana geçen gün kızlarla çay partisi yaptığım ve Violet'in prenses tacı takmam için ısrar ettiği günü hatırlatıyor.

"Ha-ha, çok komik." Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama bu sadece daha çok gülmesine neden oluyor.

Gözleri parlıyor ve yanakları pembenin hoş bir tonuna dönüşüyor. Kira'yı gülerken izlemekten daha güzel bir şey yok.

"Her neyse," diyorum gülmeyi bıraktığında, "annem benim için mücadele etmek yerine babamın tam velayeti almasına izin verdi, bu da bir dadı tarafından büyütüldüğüm anlamına geliyordu çünkü babam beni yetiştirmekten çok kazanmayı önemsiyordu."

"Özür dilerim," diyor, gülümsemesi kayboluyor. "Bu berbat bir şey. Annem çok sorumluluk sahibi ya da başarılı biri değil ama her zaman arkamı kolladı. Kimsem olmadığını hayal bile edemiyorum."

"Ailenin sadece kan bağından ibaret olmadığını öğrendim. Bu bir seçim. Benim Addie'm, Julian'ım ve Ana'm var. Kardeşimle aramızdaki on yıllık yaş farkı nedeniyle pek yakın değiliz ama iyi anlaşıyoruz. Büyükbabamla da iyi bir ilişkimiz var."

"İnsanların olması harika bir şey," diyor gözlerinde hüzünlü bir bakışla.

"Senin de var," diyorum ona. "Bana sahipsin."

"Bunu takdir ediyorum," diyor başını sallayarak. "Ve bil diye söylüyorum, ben de senin yanındayım."

Ona gülümsüyorum, hayatıma girdiği için minnettarım. Buraya gelmek için her ne yaşadıysa nefret ediyorum ama o ve kızı beni etkilemeye başladı.

"Devam edeyim mi?" Kitabı kaldırıyorum.

"Evet!" Işıl ışıl parlıyor, kanepeye uzanıyor ve yastığa sarılıyor. "Onun hamile olmasına nasıl tepki vereceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Hamile olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Hadi ama," diye alay ediyor. "Romantizm bu. Yine hamile kaldı," diyor, aynı zamanda bekar bir anne olan kadın kahramana atıfta bulunarak.

Ona kıkırdıyorum ve sonra okumaya devam ediyorum. Kadın kahraman hamile olduğunu açıkladığında Kira gülüyor, sağ yanağındaki sevimli gamzesi ortaya çıkıyor ve "Sana söylemiştim" diyor.

Yumuşak bir horlama havayı doldurana kadar okumaya devam ediyorum ve sonra tıpkı geçen seferki gibi sayfayı köpek kulağıyla kapatıp onu yatağına götürüyorum. Onu uyurken izlerken, yüz hatları yumuşak ve kaygısız, kalbim göğsümde sıkışıyor ve başımın belada olduğunu biliyorum. Çünkü tüm çabalarımın rağmen, yavaş yavaş lanet olası dadıma aşık oluyorum.



"BUGÜN NE YAPIYORSUNUZ?" ADDIE'YI KUCAĞINDA TAŞIYAN KIRA'YA ve Violet mutfakta belirir.

Violet mayosunu giymiş, Kira ve Addie de pembe örtüler giymişlerdir.

"Yeni takımımı aldım!" Violet, flamingolar ve yarısı yenmiş çöreklerle kaplı mayosunu göstererek "Yeni mayomu aldım" diyor.

Mayoları olmadığı ve havuzumuz olduğu için Kira internetten sipariş verdi ve eve teslim ettirdi.

"Görüyorum. Bütün çörekleri flamingolar mı yiyor?" Şaka yapıyorum.

"Hayır!" Violet gülüyor. "Flamingolar çörek yemez, aptal. Sadece insanlar yer!"

"Oh," diyorum kıkırdayarak. "Bu durumda..." Karnındaki çöreği koparacakmışım gibi yapıyorum ve o da kıkırdayarak geri sığıyor.

"Hayır, çöreklerimi yeme!" Karnını kapatıyor. "Anneninkini ye!"

Uzanıp Kira'nın örtüsünü kaldırıyor ve Violet'in giydiği aynı deseni ortaya çıkarıyor. Örtüyü sadece biraz yukarı kaldırıyor ve ben de tam üstünde duran çöreği fark etmeden edemiyorum-

"Bunu aklından bile geçirme." Kira sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi ters ters bakıyor. "Ne?" Masumca söylüyorum.

"Biliyor musun?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bu çok şirin." Artık kabarmış olan mayosuna doğru başımı salladım. "Mayonun üzerinde çörekler ve flamingolar var."

"Violet eşleşen takımlar istedi."

"Addie'nin de bir tane var!" Violet, kızımın örtüsünü kaldırıp eşleşen mayosunu göstererek haykırıyor. "Gördün mü? Hepimizde bir tane var!"

Addie'den Kira'ya bakıyorum ve içimde bir şeyler değişiyor. İki yakasını bir araya getirmekte zorlanıyordu ve arabasında yaşıyordu. Yine de ona ilk kez ödeme yaptığımda, sadece Violet ve kendisine mayo almakla kalmadı. Kızım için de bir tane aldı. Benden ne para istedi ne de bundan bahsetti. Addie daha bir yaşında olmasına ve muhtemelen umurunda olmamasına rağmen kendini dışlanmış hissetmesin diye yaptı bunu.

Ama Kira önemsiyordu. Bir annenin umursaması gerektiği gibi. Benim annemin ve Addie'nin annesinin umursamasını istediğim şekilde.

Ama Kira onun annesi değil.

Onun dadısı.

Kira'nın kollarında tamamen rahat olan Addie'ye bakıyorum ve hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. O genç ve savunmasız ve şimdiden bağlanmaya başladı. Birkaç ay sonra Kira benimle çalışmaya devam etmek istemediğine karar verirse ne olacak? Ya da isterse ve dokuz aylık sözleşmeyi imzalarsa, sözleşme bitince ne olacak? Kendi başına taşınmak için fazlasıyla parası olacak ve Violet okula gidiyor olacak. Burada kalıp benim için çalışmak isteme ihtimali çok düşük.

Gidecek.

Tıpkı annemin gittiği gibi.

Tıpkı Nora'nın gittiği gibi.

Addie ve benim kalbimiz kırılacak.

"Umarım sorun olmaz," diyor Kira yavaşça, sanki zihinsel olarak çıldırdığımı hissediyormuş gibi. "Muhtemelen önce sormalıydım."

Kalbimin kırıldığını düşündüğümde kendimi de dahil ettiğim gerçeğini görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Hayır, sorun değil," diye boğuluyorum. "Onu da dahil ettiğin için minnettarım."

Addie'yi Kira'dan alıp mama sandalyesine oturtuyorum. Kira'nın burada olmasıyla rutinimiz değişti ve çok daha sakin olsa da Addie'nin ve benim çılgın sabahlarımızı özledim.

"Emin misin?" Kira soruyor. "Evet."

Gözlerini üzerimde hissediyorum, ama ona bakmayı reddediyorum, saklamaya çalıştığım şeyi göreceğinden korkuyorum - aşık olmamam gereken bir kadına aşık oluyorum.

"Peki, bugün gündemde ne var?" Kira kızlara kahvaltı hazırlarken ben de Addie'ye bir bardak süt hazırlayarak kendimi meşgul ediyorum.

Violet, "Su parkına gitmek istedim ama annem hayır dedi," diye sızlanıyor.

Kira'ya baktım, kafam karışmıştı. Ona kartımı verdim ve kızlarla ne isterse yapabileceğini, paranın önemli olmadığını söyledim.

"Neden gidemiyorsun?" Ben soruyorum.

Kira'nın yüzü bana dönük ama sırtı sertleşiyor. "Violet'e söylediğim gibi, başka zaman gideriz. Bugün havuza gidiyoruz."

Violet, "Bunu geçen sefer de söylemiştin," diye itiraz ediyor.

"Violet," diyor Kira, anne sesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses tonuyla, çünkü daha önce hiç bu kadar ciddi bir ses tonu duymamıştım. "Eğer havuza gitmek istemiyorsan, dışarıda oturabilirsin." Tek bir kaşını kaldırarak söylediklerinin kesin olduğunu belli ediyor.

Violet suratını asar ama itiraz etmez.

Kira kızlar için meyve doğramayı bitirirken, burada geçirdiği son birkaç haftayı düşünüyorum ve ona kızlarla bir yere gidemeyeceğini hissettirip hissettirmedigimi merak ediyorum. Ona kartımı verdim ve onları istedikleri yere götürmesinde bir sakınca görmediğimi açıkça belirttiğimi düşündüm. Yaz mevsimindeyiz ve dışarı çıkıp eğlenmeleri gerekiyor ama şimdi düşünüyorum da, bir kere bile dışarı çıkmadılar. Ben onlarla gitmediğim sürece.

"Hey, Kira," diyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Um..." Jöleli tostlarını ve meyvelerini yiyen kızlara bakıyor ve yanılıyor olabilirim ama sanırım hayır demek için bir neden bulmaya çalışıyor ama bulamıyor.

"Şimdi, lütfen," diye ısrar ediyorum.

İç geçiriyor ve kalkıp beni oturma odasına kadar takip ediyor. Kızların yemek yediğini görebileceğimiz kadar yakınız ama alçak sesle konuştuğumda duyamayacakları kadar uzaktayız.

"Evden çıkmamanın bir sebebi var mı?"

Kira bakışlarını başka yöne çeviriyor ve ben bir şeyler olduğunu hemen anlıyorum. "Konuş benimle, lütfen," diyorum ona, bana bakması için çenesini eğerek. "Hiçbir yere gidemem," diye fısıldıyor.

"Ne?" Bu hiç mantıklı değil. Onu araba kullanırken gördüm.

"Aracımı saklamak için kapalı otoparka park ettim," diye itiraf ediyor, "çünkü bana ait değil."

"Ne?" Tekrar ediyorum, şok içinde geri çekiliyorum. "Sen mi çaldın?" Tıslıyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Şey"-yutkunuyor kalın kalın-"sayılır."

Hay sikeyim. Hikayesinde daha fazlası olduğunu biliyordum, ama araba hırsızlığına yardım mı ediyordum?

"Açıklaman gerekecek," diye homurdanıyorum, içimden çıldırmak gelirken sakın kalmaya çalışıyorum. Çalıntı bir aracı taşıdığım ortaya çıkarsa medya bayram ederdi.

Kardeşim başkan adaylığını açıkladı, bu da ailemizdeki herkesin mikroskop altında izlendiği anlamına geliyor. Küçük bir kasabada yaşamamın ve gözlerden uzak kalmamın faydası oldu ama hırsızlık yaparken yakalanmam beni kesinlikle spot ışıklarının altına yerleştirir.

"Kocamındı," diye itiraf ediyor, hâlâ yemek yemekte olan kızlara bakarak. "Benim için aldı ama kendi adına sakladı. Ayrıldığımda onu almaktan başka seçeneğim yoktu."

anasını, burada açılacak o kadar çok şey var ki...

"Evli misin?"

Bir kez başını sallıyor. "İsteyerek değil."

Birdenbire parçalar bir araya gelmeye başlar - kâbusları, telefonu ya da parası olmaması... çalıntı bir araçta yaşaması.

Tam ondan açıklamasını isteyecektim ki Addie "Kalk, kalk!" diye bağırarak işinin bittiğini haber veriyor ve bana kızların uyandığını ve bugün ofise gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Anne, ben bittim!" Violet anons ediyor. "Artık havuza girebilir miyiz?"

"Kaka!" Addie papağan gibi ötüyor.

Kira sanki aklımı okuyormuş gibi, "Kızların bana ihtiyacı var ve eminim senin de işe gitmen gerekiyor," diyor.

Gözlerindeki tedirginlik, her şeyi çözebilmemiz için burada kalmamı istememe neden oluyor çünkü bir şeyler yanlış ve bunu çözümsüz bırakmaktan nefret ediyorum. Ama o haklı, kızların ona ihtiyacı var ve benim de işe gitmem gerekiyor.

"Tamam," dedim ona. "Bunu sonra bitiririz."

Addie'nin başının tepesine bir öpücük kondurup yola çıkıyorum. Ama daha mahalleden çıkmamıştım ki fikrimi değiştirip arkamı dönüyorum, içimden bir ses bugün evde olmam gerektiğini söylüyor. Kira'ya her ne oluyorsa konuşulması gerekiyor, ama daha da önemlisi, onun gergin yüz hatları kafamda canlanırken, sanırım bana ihtiyacı var.

Eve geri döndüğümde, Addie ve Violet halıda oynayıp bir dizi izlerken onu bulaşık yıkarken buluyorum.

"Dada!" Addie ciyaklayarak ayağa fırlıyor ve bana doğru geliyor.

Onu kollarımın arasına alıp bir öpücük veriyorum, sonra Kira'nın dönüp gözlerini açtığını görmek için zamanında onu tekrar yere bırakıyorum...

Bu korku mu?

"var?" Ona doğru yürürken sordum.

"Neden döndün?" diye soruyor, soruma soruyla cevap vererek. "Önce ben sana bir soru sordum. *Neyin* var?"

"Beni kovacak mısın?" Cevap yerine başka bir soru.

"Ne?" Geri çekiliyorum. "Neden sen-" Ve sonra aklıma geldi. Bana söylediği şey yüzünden kızgın olduğumu düşünüyor. "Hayır, seni kovmayacağım," diye tısladım.

"O zaman neden geri döndün?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturarak savunmaya geçiyor.

"Çünkü" diyorum ona doğru bir adım atarak, "olmam gereken yer burasıymış gibi hissettim."

"Bana güvenmediğin için mi?"

Bana çok üzgün gözlerle bakıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, Kira. Sana güveniyorum," diyorum ona dürüstçe.

İlk başta, çalınan aracın geri dönüp beni ısırmasından mı endişe ediyordum? Evet, endişelendim. Ama her şey bir araya gelmeye başladığında, tek endişem onun içindi.

"Geri geldim çünkü sana yardım edebilmek için ne olduğunu bilmem gerekiyor." Bakışlarını Violet'e çevirirken gözleri akmayan yaşlarla doluyor, sessizce bana sorun her neyse, bunun hakkında konuşmak istemediğini söylüyor

kızının önünde.

Anlayışla başımı sallıyorum. "Ağır bir sabah oldu. Bugün okulu asmaya ne dersin?" yumuşatmayı umarak sırtıyorum. Gözleri bir ton aydınlandığında ve kaşları çatıldığında işe yaradığını anlıyorum. "Kızları su parkına götürürüz ve yorgunluktan sızdıklarında konuşuruz."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Tamam."

"Hey, Violet," diyorum, gözlerim Kira'dan ayrılmadan. "Anneni su parkına gitmeye ikna edebilirsem, bir çörek alabilir miyim?" Gözlerimi Kira'ya dikip başımı sallıyorum, örtüsünün altında çörekler olduğunu bildiğim yere doğru.

Dudaklarının köşesi bir gülümsemenin başlangıcında kıvrılıyor.

"Çok kötüsün," diye mırıldanıyor, Violet kıkırdayarak "Onlar gerçek değil!" diye bağırmadan hemen önce.

"Hmm," diyorum bakışlarımı Kira'nın vücudunda gezdirirken, ateşle oynadığımın farkındayım. "Sanırım kendim için öğrenmem gerekebilir," diye mırıldanıyorum, böylece sadece Kira beni duyabiliyor.

İma ettiğim şey karşısında yanakları ısınıyor ama gözlerini devirerek durumu geçiştiriyor. "Çok komik, Ryder." Önümden geçerken beni nazıkçe itiyor ve oturma odasına girene kadar bana dönüp bakmıyor. "Ben kızları hazırlarken sen de git mayonu giy."

"Ne yani, bana çörek takımı yok mu?" Şakacı bir şekilde somurtuyorum. Kira başını sallıyor. "Sana çörek yok."

DOKUZUNCU BÖLÜM

KIRA



HOUSTON'DAKI SU PARKINA GIDERKEN BAŞIM DÖNÜYOR.

Bu sabah olan biten her şey. Genelde düşüncelerimi organize etmekte ve her seferinde tek bir durumla ilgilenmekte iyiyimdir, ancak o kadar çok şey oldu ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Arabayı süren Ryder'a bakıyorum. İş kıyafetini çıkarıp bir tişört ve şort giymiş. Beyzbol şapkasını alnına kadar indirmiş ve güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor. Parmakları, sanki dünya umurunda değilmiş gibi, çalan şarkının ritmine ayak uyduruyor. Sanki daha otuz dakika önce benimle flört etmemiş gibi. Bakışlarını mayomun üzerinde gezdirmiş, ela gözlerinin lezzetli, sıcak karamel elmalar gibi koyulaşmasını ve kaşlarını sallayıp şakacı bir şekilde sırıttığını izledim, içim pelteye döndü.

Muhtemelen masum bir eğlenceydi ve büyük olasılıkla hiçbir şeyden bir şey çıkarmıyorum, ama Ryder'ın daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. O her zaman iyi biriydi - yani, adam kızıma ve bana gerçekten yaşayacak bir yer verdi - ama asla o çizgiyi aşmadı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bir yandan, bana bakışı ve flört edişi kendimi iyi hissetmemi sağladı. Karşı cins tarafından istendiğimi ve arzulandığımı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama öte yandan, arzu ve isteğin her zaman bir bedeli vardır. Ödemeyi göze alamayacağımı zor yoldan öğrendiğim bir bedel. En son bir erkek bana öyle , uzaklaştırma emriyle sonuçlanmıştı.

Aklıma gelmişken... Ryder arabamın çalıntı olduğunu biliyor. Ve bunu daha sonra konuşacağımızı açıkça belirttiğine göre, bu dürüst olmam gerektiği anlamına geliyor ve her şeyi öğrendiğinde, Violet ve benim tekrar evsiz kalma şansımız var. Neyse ki, birkaç haftadır Ryder için çalıştığımdan, iyi miktarda birikmiş param var, bu yüzden durumumun uğraşmak istemediğı bir şey olduğuna karar verirse, Violet ve benim için bir yer bulabilirim.

Tabii ki bu yine işsiz kalacağım anlamına geliyor.

"Hey," diyor Ryder, beni düşüncelerimden kopararak. "Aklından her ne geçiyorsa, kenara it. Su parkında harika bir gün geçireceğiz ve bu gece konuşacağız." Uzanıp elimi sıktı. "Her ne oluyorsa, birlikte çözeceğiz."

Keşke ben de onun kadar inançlı olsaydım, ama yaşadığım deneyimler, olmak istediğimden daha bıkkın olmama neden oldu. Sorun şu ki, hayatınızda pek çok kez incindiğinizde, sonunda vücudunuz yaranın üzerinde hiçbir şeyin geçemeyeceğı kadar kalın bir yara dokusu oluşturmaya başlar. Bu sizi koruyor, ancak bunu yaparken sizi potansiyel risklere -ya da mutluluğa- izin vermekten de alıkoyuyor.

Bilet gişesine geldiğimizde, Ryder giriş ücretlerimizi öderken ben kızları oyalıyorum. İşini bitirdikten sonra bizi ana çocuk havuzunun hemen önünde ve tembel nehrin yakınında bulunan bir kabine yönlendiriyor.

"Bu bizim için mi?" İçeri girdiğimizde sordum.

Köşede asılı bir televizyon, bir mini buzdolabı, L şeklinde bir kanepe, dört şezlong ve her köşede bizi serinletmek için bir vantilatör var.

"Evet, kızlar sıcaqlarsa ya da yorulurlarsa gölgenin yardımcı olacağını düşündüm." "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Çantamı karıştırıp güneş kremi bulmaya çalışıyorum. Kızların kaptığı birkaç poşet atıştırma, bir ilk yardım çantası, Addie'nin çok huysuzlandığında kullandığı bir emzik, birkaç çocuk bezi ve bir paket ıslak mendil çıkarıyorum.

"Aha!" Güneş kremi kutusunu çıkardım. "Anladım."

"Bu çanta bana Mary Poppins'in çantasını hatırlatıyor," diyor Ryder gülerek, çantayı incelerken.

"Muhtemelen o kadar eskidir," diye şaka yapıyorum. "Temizleyecek kadar cesur olsaydım ne bulacağımı hayal bile edemiyorum."

Brian birlikteyken bana daha güzel bir çanta almıştı, ama ondan gelen hiçbir şeyi istemediğim için bana aldığı diğer her şeyle onu da evinde bırakmıştım. Bu çantayı annemin evinde buldum.

dolabımda saklıyorum. Violet küçükken kullandığım çanta ve eski olmasına rağmen bana *eskiyi* hatırlatıyor.

"Ama seviyorum," diye ekliyorum.

İçki siparişimizi almak için bir garson geldikten sonra kızlara güneş kremi Ryder arkamdan geldiğinde kendime sprey sıkıyordum.

"Dur, yardım edeyim." Kutuyu elimden alıyor ve saçımı kaldırıp at kuyruğu yapıyorum.

Üzerime sprey sıkıyor ve sonra elleri üzerimde, sıvıyı boynuma ve sırtıma sürüyor. Dokunuşu masum ama bedenim sanki başka bir şeymiş gibi tepki veriyor.

Sonra dizlerinin üzerine çöküp baldırlarımın ve kalçalarımın arkasını okşuyor ve ben çıkmak üzere olan bir iniltiyi tutmak zorunda kalıyorum.

Tekrar ayağa kalkıyor ve arkamdan bana doğru eğiliyor. "Hepsi bitti," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağıma çarpıyor ve doğrudan bacaklarımın arasındaki bölgeye elektrik akımları gönderiyor.

Ona benimle uğraşmayı bırakmasını söylemeye hazır bir şekilde arkamı dönüyorum, ama bunu yaptığımda ellerim onun yontulmuş göğsüne çarpıyor ve gözlerimiz kilitlenerek beni bir anlığına suskun bırakıyor.

"Beni yapar mısın?" diye sorar.

Ve beynim bir tür cinsel sisle dolu olduğu için, aptal gibi, "Seni becermemi mi istiyorsun?" diyorum.

Ryder kıkırdıyor. "Kulağa ne kadar hoş gelse de, demek istediğim, bana güneş kremi sürebilir misin?"

Ben yerin yarılip beni yutmasını dilerken o kutuyu sallıyor.

Az önce söylediklerimi savunacak hiçbir şey söyleyemediğim için, hiç konuşmadan Ryder'dan kutuyu alıyorum ve ona sıkıyorum. Ellerimi karın kaslarının çıkıntılarında gezdirirken, lanet olası ön tarafı kendisinin de yapabileceğini fark ediyorum.

"Arkamı dön," diye boğuluyorum, onun fit vücudundan tahrik olmamaya çalışıyor ve başaramıyorum.

Dediğimi yapıyor, boynuna ve sırtına sprey sıkıyorum ve ardından sıvıyı doğal bronz tenine sürüyorum. Pürüzsüz ve kusursuz, görünürde ne bir yara izi ne de bir dövme var.

Bilinçaltım bana *Brian'ın da yakışıklı olduğunu* hatırlatıyor.

"Hepsi tamam," diye nefes alıyorum, bir adım geri çekilerek.

"Teşekkürler." Arkasını dönüyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Önce ne yapalım? Havuz mu, tembel nehir mi?"

"River!" Violet bağıyor.

"Yaşasın!" Addie ekliyor, neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok ama yine de heyecanlı.

Ryder, "Tembel nehir o ," diyor.

Günü yüzerek ve su alanlarında oynayarak sonra kabinimize atanan garson tarafından bize getirilen öğle yemeğini yedik. Violet ve ben uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştik ve oradan ayrılırken onları getirdiğimiz için bize defalarca teşekkür ettiğinde, Ryder'ın bizi gitmeye ikna etmesine çok sevindim.

Benim boktan seçimlerim yüzünden Violet'in başına kötü şeyler geldi ve biraz eğlenmeyi hak ediyor. Bu da Ryder'a karşı dürüst olmam ve bunu birlikte çözeceğimizi söylediğinde ciddi olduğunu ummam gerektiği anlamına geliyor. Başka bir adama güvenme düşüncesinden nefret ediyorum ama içimden bir ses Ryder'ın farklı olduğunu söylüyor. Ve ona güvenmek bir hata olmayacak.



RYDER, "ADDIE ONU ANDA UYKUYA DALDI," DIYOR.

oturma odasına girdi ve karşımdaki kanepeye oturdu. "Sence daha büyük bir yatak için hazır mı? Beşiğini büyütüyor gibi görünüyor."

"Violet'e yeni yürümeye başlayan çocuk yatağı aldığımda onun yaşlarındaydı," diyorum ona, havadan sudan konuştuğumuz için şükrederek. Yakında kalbimi ve ruhumu bu adama dökmek zorunda kalacağım ve bunu yapmaya henüz hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, hazır olup olmayacağımdan da emin değilim.

"Onları kontrol etmem gerekecek." Bacağını kaldırıyor, ayak bileğini dizinin üstüne koyuyor ve bana bakıyor, ela gözleri sıcak ve yumuşak. "Violet uyuyor mu?"

"Evet. Harika bir gün geçirdi. Teşekkür ."

"Ben de öyle," diyor Ryder. "Gerçek şu ki, sen ve Violet buraya taşındığınızdan beri, kendimi oldukça harika günler geçirirken buluyorum."

Onun bu itirafı gergin bir şekilde yutkunuyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Neyse ki benim bir şey söylememi beklemeden devam ediyor.

"Daha önce çöreklerle ilgili ima ettiğim şey uygunsuzdu," diyor ve beni şoke ediyor. "O an kendimi kaptırdım... *sana*," diye itiraf ediyor. "Ama bu sabah söylediklerim için bir mazeret değil. Seninle flört etmemeliydim. Ben senin patronunum ve bu evde güvende hissetmeyi hak ediyorsun ve söz veriyorum bir daha olmayacak."

Özrü o kadar içtenlikle dolu ki, boğazıma bir duygu yumağı düğümleniyor. Pek çok erkek bahaneler üretir, kadını suçlamaya çalışırdı ama Ryder ben sormadan tüm sorumluluğu üstlendi.

"İşi bırakmanı istemiyorum," diyor usulca, pişmanlık yüz hatlarına kazınmış, "ama en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan, doksan günün geri kalanı için sana ödeme yapacağım ve kalacak bir yer bulmana yardım edeceğim."

"Ne? Hayır." Başımı salladım. "Bırakmak istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Ryder'la flört etmemiş olabilirim ama onu inceledim ve onun hakkında fanteziler kurdum. İkimiz arasındaki tek fark, onun flört ederek cazibesini dile getirmesiydi.

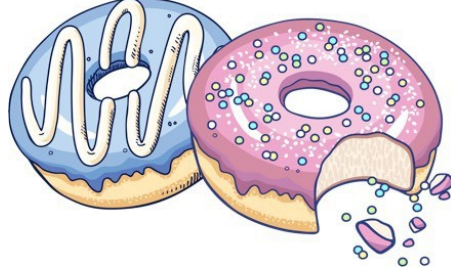
"Yine de haklısın," diye ekliyorum. "Senin için çalışıyorum ve flört etmek iyi bir fikir değil. Masum olsa bile. Ayrıca," diyorum kendimi küçümseyen bir gülümsemeyle, "bagajımı duyduğunda, flört etmek isteyeceğin kişi olmadığımı anlayacaksın. Gitmeme izin verdiğin için seni suçlayamam."

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Ryder, sesi çelik gibi güçlü. "Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem ve sana yardım edebilmem için her şeyi bilmem gerekiyor."

Sert bir iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım en iyisi en baştan başlamam."

ONUNCU BÖLÜM

RYDER



"BEN BÜYÜRKEN ANNEM BANA PERI MASALLARI OKURDU. ANNEM Çok iyi bir anne değildi ama beni severdi, hâlâ da seviyor" diyor Kira yumuşak bir gülümsemeyle. "Yoksul büyüdü ve yeterince büyüdüğünde sokaklarda çalışmaya başladı. Çok güzeldi ve zengin erkekler onunla birlikte olmak için çok para ödüyorlardı. İstedğini elde etmek için vücudunu nasıl kullanacağını öğrendi.

"Sorun şu ki, onu ne kadar isterlerse istesinler, günün sonunda o hala bir fahişeydi ve iyi bir kadın olsa da, eş olacak biri değildi."

Kira'nın yüzündeki üzüntü, kalkıp yanına gitmek, onu kollarımın arasına alıp sarılmak istememe neden oluyor, ama kendime bu sabahki anlık hatamdan dolayı beni affettiğini hatırlatıyorum ve istediğim son şey onu uzaklaştıracak uygunsuz bir şey yapmak.

"Sperm donörüm, annemin daha fazlasını istediğini düşünmesini sağlayan, evli ve başka bir ailesi olan bir adamdı," diye mırıldanıyor. "Ya da belki de annem onun kendisini seçeceğini umarak hayal görüyordu. Ne olursa olsun, bunu öğrendiğinde anneme para fırlattı ve benden kurtulmasını söyledi."

Sert bir nefes veriyor. "Hayatım boyunca bunu hiç istemedim. Okulda başarılı oldum, kulüplere ve amigo kızlığa katıldım ve iyi bir üniversiteye girdim. Üniversitede de aynı şekilde devam ettim... kendime bir hayat yaratmak için elimden geleni yaptım.

"İyi olduğunu düşündüğüm bir adamla tanıştım. Saygın bir aileden geliyordu. İyi notlar alıyordu ve geleceğini . Birlikte eğlendik ve

beni güldürür ve gülümsetirdi. Ama sonra hamile kaldım ve her şey değişti." Omuz silkiyor. "Zaten bildiğiniz gibi, hamileliğin ya da baba olmanın hiçbir parçası olmak istemedi."

"O bir aptaldı," diyorum ona, keşke tam olarak düşündüğüm şeyi söyleyebilseydim - onun gibi bir kadın bulmak için her şeyimi verirdim.

O tatlı, nazik ve çok özverili. O sadece çok iyi bir kadın değil, aynı zamanda harika bir anne ve ona benim diyebilen her erkek ona değer vermemek, ona tapmamak ve onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapmamak için aptal olurdu.

"En iyisi buydu," diyor. "İstemeyen birinin burada kalmasını asla istemem."

"Bunu anlıyorum. Ama bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Hayır, öyle değil," diye katılıyor. "Raymond gittikten sonra anne olmaya odaklandım. Mezun olduktan sonra, planladığım gibi öğretmenlik kariyerime başlamak yerine bir barda işe girdim çünkü Violet'i kreşe vermek yerine geceleri annem ona bakabiliyordu.

"Ve sonra Brian'la tanıştım."

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmayacağını biliyorum.

"Büyüleyiciydi. Her gece gelir ve benimle flört ederdi. Ben yalnız ve bekar bir anneydim ve o bana arzuladığım ilgiyi gösterdi. Parası olduğu belliydi. Sipariş pahalı içkilerden, giydiği takım elbiselerden ve kendini taşıma şeklinden belliydi. Annemin ve benim düştüğümüz hataya düşmek istemediğim için pes etmeyi reddettim ama sonunda beni yıprattı. Bana aşk kitaplarında okuduğunuz gibi sonsuza dek mutlu olma sözü verdi ve ben de buna kandım."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "İlk başta bir peri masalı gibi geldi - büyük bir ev, güzel bir araç, üzerinde yürüdüğüm toprağa tapan bir adam."

Bir damla gözyaşı daha süzüldüğünde, yardım edemiyorum ama keşke yanında olup gözyaşlarını silebilseydim diyorum. Kira'yı üzgün görmek bana bir şey yapıyor. Onu her zaman mutlu etmek istememe neden oluyor, böylece onu asla ağlarken görmek zorunda kalmıyorum.

Bana hüznle gülümsüyor. "Brian'ın değiştiği anı tam olarak kestiremiyorum. Belki de yavaş yavaş oldu ve ben dikkat etmedim. Bardaki işimi bırakmamı istedi ve ilk başta bağımsızlığımdan vazgeçmek istemediğim için reddettim. Ama sonra sinirlendi ve öfke nöbeti geçirdi, ben de pes ettim,

Gerçekte ne olduğunu kabul etmek yerine bunu önemseydiği için yaptığına inanmayı seçti - sahiplenme."

Bir sonraki sözlerini söylemeden önce ellerine bakıyor. "Bir hafta sonu, bir konferans için şehir dışındaydı ve birkaç arkadaşım onlarla dışarı çıkmamı istedi. Telefonumu takip ettiğini bilmiyordum. Gerçi bundan şüphelenmeliydim çünkü o noktada o kadar kontrolcüydü ki onun onayı olmadan hiçbir şey yapamazdım."

Bana bakıyor ve sanki artık burada bile değil. Her zamanki parlak mavi gözleri o kadar koyu ki sanki okyanusun en derin yerinde kaybolmuş gibi ve onu kurtarmak ve kıyıya geri getirmek için her şeyimi verirdim.

"Kulübe geldi ve beni dışarı sürükledi," diye mırıldanıyor, sesi çok uzaklardan geliyor, sanki o ana geri dönmüş, olanları hatırlıyormuş gibi. "Beni onu aldatmakla suçladı, bana kitaptaki her ismi söyledi. Eve gittiğimizde, bize verdiği her şeyin kıymetini bilmediğimi söyleyerek beni feci şekilde dövdü, merdivenlerden aşağı itti ve sonra beni ölüme terk etti."

"Onu öldüreceğim." Kelimeleri durduramadan ağzımdan çıktılar, ama içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum.

Şiddet yanlısı biri değilim ama bir erkeğin bir kadına elini sürmesi benim için kırılma noktasıdır.

Kira elini elime koyduğunda, bu adamı nasıl bulabileceğimi ve hayatını nasıl sonlandırabileceğimi düşünmekle meşguldüm.

"Bunu takdir ediyorum ama hapse girmene ben neden olmayacağım... ve olacaksın çünkü Brian bir avukat ve çok da iyi bir avukat. O kadar iyi ki beni ölüme terk ettikten sonra bayılmadan önce ambulansı aradım, hastaneye götürüldüm ve bir polis memuru ve bir avukat tarafından Brian'ın yanına kalmayacağı söylendikten sonra suç duyurusunda bulundum ve o da bundan kurtulmayı başardı."

"Ne demek paçayı kurtardı?"

"İki gözüm morardı, dikiş gerektiren bir dudağım yarıldı, bileğim kırıldı, iki kaburgam çatladı ve beyin sarsıntısı geçirdim."

"Buraya gel lütfen," diye yalvarıyorum, daha yakın olmasını istiyorum. Odanın öbür ucunda, ayrı koltuklarda oturmak çok uzak. Ona sarılmalıyım, onu rahatlatmalıyım. Ondaki çok kendim için çünkü o şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadın değilse ne olayım. Ama ona gitmek istemiyorum çünkü bunun onun seçimi olmasını istiyorum. *Her zaman* onun seçimi olmasını istiyorum.

Odayı geçip yanıma oturuyor ve ben de elini tutuyorum, bu bağlantıyı arzuluyorum. O gece lebiliridi ama hayatta kaldı. O bir kurtulan.

"Savcılık saldırı, darp ve cinayete teşebbüsten yıllarca hapis yatacağını söyledi," diye devam ediyor, birbirine bağlı parmaklarımıza bakarak.

Bir "ama "nın geleceğini zaten biliyorum çünkü adam tüm bunlar için hüküm giymiş olsaydı, kadın arabasında yaşıyor olmazdı.

"Biz mahkemeyi beklerken o kefaletle serbest bırakılmıştı. Beni uzaktan taciz ediyor, arıyor ve tehditler savuruyordu. Ama bir kez olsun çizgiyi aşmadı. Kendime sürekli, yakında onun hapse atılacağını ve Violet'le birlikte dersimizi almış bir şekilde hayatımıza devam edeceğimizi söylüyordum."

Kızının adı geçtiğinde, ben hala. "O hiç..."

Başını sallıyor. "Ona hiç elini sürmedi. O geceye kadar bana da elini sürmedi. Öyle bir şey yapmış olsaydı, daha erken ayrılırdım. Zaten onu terk etmeye hazırlanıyordum. Zordu çünkü o kadar hızlı bir şekilde Beyaz Atlı Prens'ten kötü adama dönüşmüştü ki bunun geldiğini bile görememiştim. Bir dakika önce beni büyölüyor, evlenme teklif ediyor, bana ve kızıma harika bir hayat sunuyordu; bir dakika sonra ise beni dünyadan koparıyor ve bizi yaldızlı bir kafese kapatıyordu."

"O şimdi nerede?" Nasıl halledeceğimi düşünmeye başlayabilmek için bu işin nasıl biteceğini bilmem gerekiyor.

"İtiraf pazarlığı yaptı," diyor iç çekerek. "Ağırlaştırılmış aile içi saldırı - A sınıfı kabahat. Teoride kulağa iyi geliyor, sanki parmaklıklar ardında uzun süre kalacakmış gibi. Hayır, dört bin dolar para cezası ve otuz gün aldı."

Tanrım, lanet olsun ve insanlar ülkemizin sorununun ne olduğunu merak ediyor. "Savunduğu bir adamın nasıl altı kez öldürüldüğünü bana milyonlarca kez anlattığını duymuştum.

ve otuz gün içinde çıktı. Bir keresinde bir adam altmış gün yattı ve sonra içeri girdi ve aşırı kalabalık nedeniyle hemen geri çıktı. Bu riski göze alamazdım," diyor gözlerimin içine bakarak. "Adliyeden çıktım ve Violet'i almak için doğruca anneme gittim. Beni işten çıkardığı ve çalışmama izin vermediği için çok az param vardı. Ondan yavaş yavaş aldığım birkaç bin dolar birikmişti."

Sert bir nefes üflüyor. "Uzaklaştırma kararına aldırmadan benim için geleceğinden hiç şüphem yoktu, bu yüzden annemle tüm bağlarımı koparmak ve telefonumu geride bırakmak zorunda kaldım. Onun cipini almaktan başka seçeneğim yoktu.

tek ulaşım aracım olduğu için bana vermişti. Bir arkadaşımın sahibi olduğu tamirci dükkânında durdum ve takip edilemeyeceğinden emin olduktan sonra yola çıktık."

"Buraya nasıl geldin?" Plakasında Kaliforniya yazdığı için sordum.

"Arabayı sürmeye başladım ve yeterince uzaklaştığımı hissedene kadar durmadım. Çiçekleri severim, Violet'in adı da buradan geliyor, bu yüzden Rosemary tabelasını gördüğümde bunun kader olduğunu hissettim."

"Buraya gelmene sevindim."

"Ben de öyle," nefes alıyor. "Ama bu kadar pahalı bir şehir seçtiğimi fark etmemiştim." Kıkırdıyor. "Otel masrafları hızla arttı ve bir iş bulamadan neredeyse parasız kaldım, bu yüzden bizi arabamızda yaşarken buldun."

"Ne ?" Kira'ya yardım etmek için bir şeyler yapma ihtiyacıyla soruyorum. O kadar çok şey yaşadı ki, hiçbirini hak etmedi.

"Bunu sen yapıyorsun," diyor yüzümün yan tarafını avuçlayarak. "Bana bir iş, Violet'e ve bana yaşayacak güvenli bir yer verdin."

"Sonsuza kadar koşamazsın," diyorum ona, bariz olanı belirtmek zorunda olduğum için nefret ediyorum ama ben gerçekçiyim. Gerçekler ve sayılarla ilgilenirim.

"Biliyorum," diyor sinirli bir şekilde yutkunarak ve elini yüzümünden çekerek. "Ama zamanla hayatına devam edeceğini umuyorum."

"Hâlâ onunla evlisin. Onun sana aldığı bir aracı kullanıyorsun."

Lafı açılmışken...

"Sigorta için nasıl ödeme yapıyorsunuz?"

"Değilim," diye itiraf ediyor utanarak. "Sigortayı kendi adına yaptırdığı için ona bağımlı olmak zorunda kaldım, kendi başıma sigorta yaptıramadım."

Sikeyim. "Bu yüzden onu kapalı otoparkta saklıyordun ve hiçbir yere gitmiyordun."

"Evet. Eminim çalındığını bildirmişti."

"Ve sen hala evlisin..."

"Sadece o benim peşime düşmeden ondan nasıl boşanacağımı bulana kadar. Ve o parası ve bağlantıları olan lanet bir avukatken bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Beni kurtaran tek şey Violet'i evlat edinmesine asla izin vermemiş olmam." Aşağı bakıyor ve başını sallıyor. "Ona aşık olduğum için kendimi en büyük aptal gibi hissediyorum. Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

"Hey," diyorum, bana bakması için çenesini kaldırıyorum. "Sen aptal değilsin. Ve bütün paralı erkekler böyle değildir. O, başına gelecekleri hak eden bir pislik. Sadece boşanmanı sağlamakla kalmayacağım, aynı zamanda bir daha asla sana ya da Violet'e yaklaşmayacak."

"Buna nasıl söz verebilirsin?" diye fısıldıyor.

"Çünkü para konuşur ve ben çok zenginim."

"Ryder," diye soluk soluğa kaldı. "Senden bunu benim için yapmanı isteyemem."

"Sen sormadın. Ama de halledeceğim." "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Seçme şansın olsun istiyorum. Güvende ve özgür olmanı istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın ama hayatını istediğin gibi yaşayacağına dair söz vereceksin. Brian ya da senin veya Violet'in sperm donörü gibi adamların seni ya da dünyayı algılayışını lekelemesine izin vermeyeceksin. Etrafın o kadar çok boktan adamla çevrili olduğu için buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama hepsi öyle değil. Söz veriyorum."

"Bunu görmeye başlıyorum," diyor iç çekerek, bana doğru eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor.

Hiç düşünmeden yüzümü çeviriyorum ve başının tepesini öpüyorum. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum. "Bundan emin olacağım."

Anlayışla başını sallıyor ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bana bir bölüm daha okuyabilir misin? Onu bulduktan sonra neler olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdıyorum ve sehpadan kitabı alıyorum. "Sence ne olacak?" Geçen gece bıraktığım yere geri dönerken soruyorum.

Kitabı zaten bitirdim, bu yüzden nasıl davrandığını biliyorum, ama onun düşüncelerini merak ediyorum.

"Bu bir romantizm, yani bir noktada onun ayaklarını yerden kesecek ve ona sonsuz aşkını itiraf edecek, ama daha kitabın başındayız, yani bunun için çok erken. Bu da muhtemelen çıldıracağı anlamına geliyor."

Bunun tam olarak ne olduğunu bildiğim için kıkırdıyorum ve sonra "Hadi öğrenelim" diyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KIRA



"HAFTA SONLARI ÇALIŞMADIĞINI BİLİYORSUN, DEĞİL Mİ?"

Arkamı döndüğümde Ryder'ı mutfakta duvara yaslanmış halde buluyorum. Üzerinde bir çift basketbol şortu ve göğsünü geren beyaz bir tişört var. Kahverengi saçları uykudan dağılmış, gözleri hala hafifçe kapüşonlu ve karnını ovuşturduğunda, tişörtü yükseliyor ve son zamanlarda fantezilerimin çoğunda rol alan o lanet olası mutlu izi gösteriyor.

"Biliyorum," diyorum ona, yaptığım işe odaklanmak için arkamı dönerek. "Ama yemek yemenin çalışmakla hiçbir ilgisi yok."

"Uyanmanı ve benim için Addie'yle ilgilenmeni kastetmiştim."

Omuz silkiyorum ve arkamı dönüp çikolata paketini alıyorum. "Zaten ayaktaydım. Bez değiştirmek ve bir çocuğa daha kahvaltı vermek o kadar da önemli değil." Özellikle de Ryder'ın benim için yaptığı onca şeyden sonra.

Dün geceki konuşmamızı düşünüyorum. Beni nasıl dinlediğini ve sonra bana yardım edeceğine söz verdiğini. Yatağa girdiğimde, uzun zamandır ilk kez gerçekten her şeyin yoluna girebileceğini hissettim. Ve bu onun sayesinde oldu. Elbette, saçmalıyor olma ihtimali var ve bu bir erkek hakkında ilk kez yanıldığım anlamına gelmiyor ama Ryder'la ilgili bir şey bana ona güvenilebileceğimi hissettiriyor. Ve eğer onun hakkında yanılıyorsam, ona kalbimi falan vermiş sayılmam.

Çikolata parçalarını hamurun içine dökerken, arkamda onun sıcaklığını hissediyorum ve arkama baktığımda, erkeksi kokusuyla başımda duruyor.

Beni sarıyor.

Etrafıma uzanıyor ve bir an için kollarını bana dolamak üzere olduğunu sanıyorum - ve çılgınca, içimdeki hiçbir şey onu durdurmayı düşünmüyor bile.

Ama sonra parmağını hamurun içine daldırıyor ve dudaklarına götürerek, "Kahretsin, brownie'lerine bayılıyorum," diye inliyor.

Geçen gün kızlarla birlikte brownie yaptık ve Ryder herkes yattıktan sonra neredeyse tüm tepsiyi tek başına yedi. Ertesi sabah alaycı bir sırıtışla bana artık kek yapamayacağımı çünkü kendini kontrol edemediğini söyledi.

O gün bir pasta yaptık. Birkaç dilim yedikten sonra bana kendi pastanemi açmam gerektiğini ve artık bu evde pasta yapmamın yasak olduğunu söyledi.

"git buradan!" Şakacı bir şekilde azarladım. "Bunlar senin için değil."

Ryder yanıma doğru kayıyor ve tezgâha yaslanıyor. "Bunlar kimin için?" Huysuz bir çocuk gibi surat asıyor ve beni güldürüyor.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Ryder'ın olgun olduğu kadar olgunlaşmamış olduğunu da öğrendim. Birçok yönü var: ciddi bir iş adamı, sevgi dolu bir baba, tatlı ve şefkatli bir sırdaş ve giderek daha fazla gördüğüm yönü... eğlenceli bir arkadaş. Ve onu tanıdıkça her yönünü çok seviyorum.

"Ana," dedim ona. "Unuttuysan söyleyeyim, bugün onları ziyaret edeceksin. Sana getirmen için birkaç yemek yapıyorum. Lazanya çoktan hazır."

Violet doğduktan sonra her şeyi idare etmenin ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Eminim bir sürü yardımları vardır ama hiçbir şey ev yapımı rahat bir yemeğin yerini tutamaz. Bu yüzden kızlara kahvaltı hazırladıktan sonra Ana ve ailesi için lazanya ve kek yapmaya başladım.

"Teşekkür ederim. Buna bayılacak."

Eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor, bu da içimde kabul etmeyi reddettiğim bir şeyler yapıyor.

"Bugün için bir planın var mı?" diye soruyor, buzdolabını açıp bir şişe su alıyor.

"Hayır. Eminim Violet havuza girmek için yalvaracaktır." Ona dönüp bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Nereye taşınırsak taşınalım bir havuzu olmak zorunda. Burada yaşamak onu şımartıyor."

Ryder'ın gülmesini bekliyorum ama onun yerine kaşlarını çatıyor. "Gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne dedin? Hayır. Yani, doksan gün dolduktan sonra sözleşmemi uzatmamaya karar vermezseniz olmaz."

"Bu sadece senin için" diyor, benim alanıma tecavüz ederek. "Rahat ettiğinden emin olmak için. Ne kadar istersen memnuniyetle bir sözleşme imzalarım."

"Bence on iki ay iyi." Hamuru karıştırmaya geri dönüyorum. "Ve tabii ki, bir şeyler değişir ve sözleşmeyi bozmak istersen, bana biraz haber verdiğin sürece anlayışla karşılarım."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ya biriyle tanışırsan ve artık Violet'le beni malikanende istemediğine karar verirsen?" Bunun bir şaka gibi görünmesi gerekiyordu ama sözlerimdeki espri kayboldu.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Ryder. "Violet'in havuzum tarafından şımartılmasında da yanlış bir şey yok. Çok uzun zamandır hiç kullanılmadı."

"Dada!" Addie sesleniyor. "Kalk!"

Ryder onu kollarına alıyor ve alnına bir öpücük konduruyor. "Günaydın, Chunk."

"Anne, bir brownie alabilir miyim?" Violet soruyor.

"Hayır, bunlar bizim için değil," diyorum ona, hamuru tepsiye döküp fırına atarken. "Ama spatulayı yalayabilirsin."

Ona uzatıyorum ve o da koşarak geliyor, gözleri heyecanla parlıyor.

"Teşekkür ederim!"

"Ben! Ben!" Addie ciyaklıyor.

"Tamam," diyorum gülerek. "Sen de."

Bir kaşık alıyorum ve karıştırma kabından az miktarda hamuru kaşığın üzerine kaydırıp ona uzatıyorum. Addie ağzına atıyor ve brownie hamurunu ilk kez denediği için yüzünde beliren şaşkınlık ve hayranlık ifadesi o kadar sevimli ki fotoğrafını çekmek zorunda kalıyorum.

"Biraz daha, biraz daha!" Kaşığı bana doğru itiyor. "*Pease*," diye ekliyor.

"Tamam, bir tane daha," diyorum ona, biraz daha alıp uzatıyorum

On

u. Ağzına geri atıyor ve çikolata cennetinde sırtıyor.

Ryder'a göz kırparak, "Sanırım biri çikolata seviyor," diyorum. "Mesela baba, kız gibi."

Ryder kıkırdar. "Harika. Yakında o bağımlılık yapan brownie'ler için başka biriyle kavga ediyor olacağım. Bu gidişle bana kendi partimi yapman için sana rüşvet vermem gerekecek."

"Çok mu dramatik?"

Kaşığı Addie'den alıp, Violet'in yalayarak temizlediği kase ve spatulayla birlikte lavaboya bırakıyorum ve başka bir program izlemek için oturma odasına koşuyorum. Addie kıpırdanıyor ve Ryder onu yere bırakıyor, böylece Violet'in yanına dönebiliyor.

Ryder lavaboda yanıma gelerek, "Sen ve Violet bize katılmalısınız," diyor. "Ne?"

Bulaşıkları durulamaya başlıyorum ve bulaşık makinesini dolduruyorum.

"Bebeği görmek için," diye açıklıyor. "Ana sürekli seni soruyor. Eminim seni görmeyi çok ister. Arabanda yaşadığını öğrendiğinde, bilmediği için kendini çok kötü hissetti."

"Kimsenin acımasını istemiyorum," diye mırıldanıyorum, dikkatle kirli bulaşıklara odaklanarak.

"Kimse size acımıyor," diyor. "Buna şefkat deniyor. Arada bir fark var."

Ben karşılık vermeyince tekrar dener. "Bizimle onların evine gel. Eğlenceli olacak. Havuz kenarında takılıyorlar, Violet yüzmeye gidebilir. Ve sen de bebekle tanışmak için can attığını söylemiştin."

"Kaza yapmak istemiyorum."

"Olmazsın. Ama seni daha iyi hissettirecekse, onlara mesaj atıp iki kişi için daha uygun olduklarından emin olabilirim."

"Bu onları zor durumda bırakır" diye karşı , yeni bebeği görmeyi çok istememe rağmen başımı sallıyorum. Yani, kim yeni doğmuş bir bebeği kucağına alıp kokusunu içine çekmeyi sevmez ki? "Hayır, burada kalacağız. Belki başka zaman."

"Pekâlâ." Ryder iç geçirir. "Ama fikrini değiştirirsen bana mesaj at. İstedığınız zaman gelip sizi alabilirim. Uzakta oturmuyorlar."

"Teşekkür ederim ama burada iyi olacağız. Söz veriyorum."

Sabunu bulaşık makinesine döküyorum, kapatıyorum ve Başlat'a basıyorum. "Kekler yaklaşık otuz dakika içinde hazır olacak."

Onlar pişerken ben de çamaşırları yıkıyorum ve Violet'in ona katılmam için bana yalvaracağını bildiğimden takım elbisemi giymek için odama koşuyorum. Telefonum gelen bir mesajla çaldığında çekmecedan takım elbisemi alıyordum. Numaramı bilen ve kullanan tek kişi Ryder olduğu için -beni işe aldıktan sonra telefonu alan kişi o olduğu ve telefonu bir şekilde Brian tarafından izleniyordur diye anneme ulaşamadığım için- Ryder'dan bir mesaj görmeyi umarak telefona bakıyorum.

Onun yerine, Bilinmeyen'den bir mesaj buldum.

Hey, Kira! Ben Ana. Ryder bana numaranı Julian'ı arayıp yakında geleceğini ve Violetle senin gelmeyeceğinizi söyledikten sonra verdi. Ondan seni davet etmesini istediğimde de, komplo kurduğunu düşünceğini ve bunun acınası bir davet olduğunu söyledi ki bu çok saçma. Bu yüzden şimdi sana mesaj atarak seni onunla gelmeye davet ettiğimi bildiriyorum. Sen ve Violet onunla birlikte yaşadığınız için bunun kesin olduğunu düşünmüştüm ama tahmin etmemeliydim. Lütfen bana gel. Yeni Parker'la tanışmanı ve seninle hasret gidermeyi çok isterim.

Mesajını okuduktan sonra iç geçirdim, çok içten olduğu ve hayır dersem tam bir sürtük gibi görüneceğim için yazık bir davet olsa da olmasa da gitmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Hey, bu kadar çok insan için hazır olduğuna emin misin? Daha yeni bir bebeğin oldu.

BİLİNMIYOR

Emin olmaktan çok daha fazlasıyım. Kanepede uzanmış, Emilia ile dinleniyorum. Kingston ve Julian yüzmeye gitmek üzereler. Kingston'ın doğum gününde hastanede olduğumuz için bugün kutlama yapıyoruz. Bize katılmanızı çok isteriz.

Tamam, ama çok fazla gelirse, istediğimiz zaman gidebiliriz.

BİLİNMIYOR

Yakında görüşürüz!

Ana için bir kontak oluşturduktan sonra mayomu ve pardösümü alıyorum ve kızların odasına gidip onlar için hazırlıyorum. Her şey hazır olduğunda, kekleri fırından çıkarmak için tam zamanında aşağıya iniyorum.

"Anne, artık yüzmeye gidebilir miyiz?" Violet soruyor.

"Planlar değişti," diyorum, hiç de endişeli görünmeyen Ryder'a ters ters bakarak. "Ana, Julian, Kingston ve yeni bebeklerini görmeye gidiyoruz."

"Oh, yaşasın!" Violet haykırıyor. "Bebekleri seviyorum!"

"Sonunda bize katılmaya mı karar verdin?" Ryder sırtarak soruyor.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," diye mırıldandım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyor kayıtsızca.

"Öyle mi? Görünüşe göre sana nasıl daha fazla brownie yapabileceğim konusunda *hiçbir fikrim* yok," diye yaylım ateşi açtım.

"Buna cüret edemezsin." Ters ters bakıyor.

"Göreceğiz." Omuz silkip yanından geçip gidiyorum.

Sırtım ona dönük olduğu için arkamdan gelip beni belimden tuttuğunu görmüyorum. Beni ayaklarımdan kaldırıp kanepeye bıraktığında şaşkınlıkla çığlık atıyorum ve sonra beni gıdıklamaya başladığında yarı çığlık atmaya, yarı kıkırdamaya başlıyorum. Tabii ki kızlar bunun çok komik olduğunu düşünüyor ve hemen ona katılarak beni gıdıklamasına yardım ediyorlar.

"Dur!" Kahkahalarım arasında yalvarıyorum.

"Geri al," diyor, koltuk altımı gıdıklayarak. "Bana istediğim kadar kek yapacağını söyle, sonra duralım."

"Evet!" Violet kabul ediyor. "Ben browni istiyorum."

"Hayır," diye tısladım meydan okurcasına.

"Sana browni yok!" Gıdıklama durmuyor.

Ryder sırtıtarak, "Bu yanlış cevap," diyor. "Bize browni yapmayı kabul et, yoksa işler daha da kötüye gidecek."

Parmaklarını vücudumda gezdiriyor ve sonra dizimi sıkıyor, benden yüksek sesli bir çığlık çıkıyor, bu da kızları daha çok güldürüyor.

Altıma işlemeye çok yakın olduğum için, ona gidip kendini becermesini söylemek yerine, istediğim gibi başımı sallayarak onaylıyorum.

"Tamam! Söz , sana kek yapacağım." "Pinky yemin eder mi?" diye cevap verir.

"Evet!" Violet, lanet hain, kabul ediyor. "Pinky yemin ederim!"

"Tamam!" Nefes alıyorum. "Yemin hepinize kek yapacağım." Ryder beni gıdıklamayı bırakıyor ve kızlar da neyse ki aynı şeyi yapıyorlar.

Etrafta koşuşturup durmadan "Brownies" diye bağırırlarken Ryder kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Beni oturur pozisyona çekmesine izin vererek alıyorum ve yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıldığında, dudaklarımız sadece dokunmadığında mırıldanıyorum, "Unutma, intikam bir sürtüktür."

Gözleri şokla açılıyor ve bir an için çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Ta ki ela gözleri neşeyle parlayana ve kahkahayla başını geriye atıp boğazını ortaya çıkarana kadar - burnumu uzatıp kokusunu içime çekmeyi hayal etmemeliydim ama yapıyorum.

Kendini sakinleştirdikten sonra bana flörtöz bir göz kırptı ve "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

Oyun başlasın.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KIRA



"NEREYE GIDIYORUZ?"

Ana'nın evine hiç gitmedim ama şehir merkezinin ortasında yaşadıklarını hayal bile edemiyorum.

"Kahve." Ryder bana bakıyor ve sırıtıyor. "Buraya hiç gelmedin mi?"

"Hayır. Ben araba ve toplu taşıma da olmadığı için Kingston yakınlarındaki yerlere takılıp kaldık."

Ryder anlayışla başını sallar. "Şey, "-solu işaret ediyor
-"Güzel bir park. Ve şurada"-sağ tarafı, caddenin hemen karşısını işaret ediyor-"halk kütüphanesi var. Üç katlı ve bir katı tamamen çocuklara ayrılmış."

"Kütüphaneye gitmek istiyorum!" Violet ciyaklıyor.

"Gidebilir miyiz?" "Bugün olmaz," diyorum ona, "ama bir gün gidebileceğimize eminim."

Küçük kızım okumayı çok seviyor. Eski evimizden ayrılmak zorunda kalmadan önce kütüphanede çok zaman geçirirdik. Önünde pembe-beyaz bir tente olan ve tepesinde *Kahve Bağımlısı* yazan şirin bir kafeye yanaştık.

"En iyi kahveyi onlar yapıyor," diye açıklıyor Ryder. "Tek dezavantajı, arabaya servislerinin olmaması." Arabayı park ediyor ve bana dönüp "Her zamankinden ister misin?" diye soruyor.

Her zamanki gibi Nespresso makinesini kullanarak yaptığım buzlu karamelli latte, ama burada olduğumuz için ...

"Başka neleri var görmek istiyorum."

"Ben de görebilir miyim?" Violet sorar.

"Ben!" Addie ekler ve Ryder'ın başını sallamasına neden olur.

"Tamam," dedi, kemerini çözerek. "Sanırım hepimiz içeri giriyoruz." "Yaşasın!" Violet emniyet kemerini çözerek haykırıyor.

Sonunda Ryder'ın şakacı bir şekilde gözlerini devirdiği buzlu tuzlu karamelli latte sipariş ettim. Kızlara birer krem şantili çikolatalı süt alıyoruz ve Ryder her zamanki sıkıcı kahvesini alıyor - bir damla sütlü sert kahve. Arabaya doğru yürürken Ryder kısa bir süre duruyor ve neredeyse ona çarpıyordum.

"İyi misin?" Az önce bir hayalet görmüş gibi görüldüğünü fark ettiğimde soruyorum. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Sadece birini gördüğümü sandım."

"Kim?"

"Nora," diye fısıldıyor.

Addie'nin yumurta donörünün neye benzediğini merak ederek onun görüş açısını takip ediyorum ama o kadar çok insan var ki kimden bahsettiğini anlayamıyorum.

"O olduğundan şüpheliyim," diyor başını sallayarak. "Muhtemelen sadece bir şeyler görüyordum."

Ana'lara giderken yol sessiz ve Ryder'ın kendi kafasına takıldığını söyleyebilirim. Onu gördüğü için üzgün mü, yoksa onu görünce onu özlediğini mi fark etti emin değilim ama kızların önünde ortalığı karıştırmak istemediğim için sormuyorum. Addie anlayamayacak kadar küçük olabilir ama Ryder'ı onun önünde üzme riskini almak istemiyorum.

Julian ve Ana'nın evine vardığımızda, rahat havayı içime çekiyorum. Ryder'ın devasa evinin aksine, bu ev daha küçük -hâlâ büyük ama bir malikâne değil- ve daha yumuşak bir havası var.

"Ne düşünüyorsun?" Ryder beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

"Seni bir evde hayal ediyorum," diyorum içtenlikle. "Senin evin güzel, ama-"

"Çok gösterişli," diye bitiriyor sözünü. "Nora seçti," diye itiraf ediyor. "Ve o gittikten sonra zaten yerleşmiş olduğum için kaldım."

"Anne, dışarı çıkabilir miyiz?" Violet soruyor.

"Evet," diyorum ona.

Hemen emniyet kemerini çıkarır ve dışarı atlar.

"Sen Addie'yi al, ben de yemeği getireyim," diyorum Ryder'a. O da başını sallıyor, belli ki hâlâ kendi kafasının içinde kaybolmuş.

Keşke yalnız olsaydık da konuşabilseydik, ama olmadığımız için bulaşıkları topluyorum ve düşüncelerimi ve endişelerimi sonraya arabada bırakıyorum.



"TANRIM, KADIN, BUNLAR CENNET GIBI KOKUYOR." ANA SESLİ BİR ŞEKİLDE kekleri bir kez daha yedikten sonra tezgâhın üzerine, lazanya tenceresinin yanına koyar. "Teşekkür ederim." Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra beni kucaklayarak şok ediyor.

"Bir ," diye boğuluyorum, kollarımı ona sarıyorum, neden birden bu kadar duygusallaştığımdan emin değilim.

Belki de son birkaç aydır Violet'le tek başıma olduğum için ya da Brian'ın haftada birkaç kez *sevişmeyi* talep etmesini saymazsak, aslında yalnız olduğum ve sadece başka birinden görebileceğim şefkati arzuladığım içindir.

Ana hafifçe geri çekiliyor ama yakınımnda kalıyor, cam gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neyin var?" Bir şey olduğundan endişelenerek soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Ben sadece... biraz duygusalım. Bebek sahibi olmak insana bunu yaptırıyor." Hafifçe gülüyor. "Ve ayrıca... neden bana arabanda yaşadığını söylemedin?"

Göz kapakları daha fazla yaşla doluyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Sana yardım ederdim," diye mırıldandı. "Her gün işe mutlu ve gülümseyerek geliyordun, tüm bunları bir SUV'de yaşarken yapıyordun."

"Sorun değil," diyorum, elimi onun elinin içine koyarak, bu şekilde tepki verdiğini biliyorum çünkü bahsettiği gibi yeni doğum yaptı ve hormonları allak bullak oldu.

"Hayır, değil," diye karşı çıkıyor, gözyaşları artık yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ama Ryder'ın seni bulmasına çok sevindim. Sana iyi davranıyor mu? Eğer değilse, burada bir sürü odamız var."

"O harika biri. Söz veriyorum, aramız iyi." Ona dürüstçe söylüyorum, bize kalacak bir yer teklif etmesinin bile ne kadar tatlı olduğunu görünce yüreğim kabarıyor. "Her şeyi size borçluyum."

Kızım ve benim için yaptıkları her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmesini isteyerek konuşmaya devam ediyorum.

"En kötü zamanımda bana bir şans verdin ve sonra Ryder bizi yanına aldı ve sadece başımızı sokacak bir ev vermekle kalmadı, zamanda bana ödediği ..." Duygularıma yenik düşerek başımı sallıyorum. "Sizler bana uzun zamandır hissetmediğim bir güven duygusu verdiniz. İkinize de borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Kimseye bir şey borçlu değilsin," diyor Ryder, bir anda ortaya çıkarak.

"Ana." Julian aceleyle içeri girer ve doğruca karısına gider. "Sorun ne, Red?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim." Yarı güler, yarı ağlar. "Sadece biraz duygusalım." Gözlerini ovuşturuyor. "Bazen ağlamadan duramıyorum."

"Ve görünüşe göre bulaşıcı," diye ekliyorum kendi kahkahamla, gözyaşlarımı silerek.

"Emilia ," diyor Julian ona. "Neden gidip onu getirmiyorsun, ben de yiyecekleri buzdolabına koyayım?"

"Tamam." Ağzının köşesini öpüyor. "Ama brownie'ler benimle geliyor." Bir eliyle tepsinin tamamını, diğer eliyle de benimkini tutuyor. "Gelin Emilia'yla tanışın," diyor sulu bir gülümsemeyle. "Ama uyarayım. O kadar değerli ki bebek ateşiniz çıkabilir."

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum gülerek. "Bebeklerin bu kadar sevimli olmasının bir nedeni var... uykusuz geceleri atlatmamızı sağlamak için."

Ryder kıkırdıyor ve başını sallayarak onaylıyor. "O kadar derinden hissediyorum."

"Anne, artık havuza girebilir miyiz?" Violet oturma odasına girdiğimizde soruyor.

Ana beşiğe gidip kollarını ve bacaklarını gererek uyanmaya çalışan kızını kucağına alırken, "Birkaç dakika içinde Vi," diyorum ona. "Yeni bebeği görmek ister misin?"

"Onu zaten gördüm. Bizimle oynamak için çok küçük." Violet somurtarak yetişkinleri güldürür.

"Çok küçük," diye katılıyorum, Emilia'yı Ana'dan alıp kucağıma alıyorum.

Gözleri bir kez daha kapalı ve emziğini emiyor, hala anne karnındaymış gibi kıvrılmış.

Oturduğumda Violet yanıma gelip bana yaslanıyor ve bebeğin saçlarını nazikçe okşuyor.

"Senin bu kadar küçük olduğun zamanları hatırlıyorum," diyorum ona bakarak. "Ben de sıkıcı mıydım?" diye soruyor, bana ciddiyetle bakarak.

"Hayır," diyorum gülerek. "Uyumaktan nefret ederdin, bu yüzden beni çok meşgul ettin."

"Uyumak çok sıkıcı," diye mırıldanıyor.

"Öyle," diye katılıyorum. "Ama büyüebilmek için buna ihtiyacımız var. Bebekler de bu yüzden çok uyur, büyüebilmek için."

"Artık havuza girebilir miyim?" diye sorar. "Addie ve Kingston da havuza girmek istiyor. Değil mi çocuklar?" Sahte mutfakta oynayan ve yüzmeye gitmeyi hiç umursamayan küçük çocuklara bakıyor. "Addie! Havuz mu?"

"Kaka!" Addie de aynı fikirde, emekleyerek yanına geliyor ve mayosunu göstermek için örtüsünü yukarı çekiyor.

"Ah, peki," diye inliyorum, kıymetli bebeği henüz bırakmak istemiyorum.

"Onları aldım," diyor Ryder kıkırdarak. "Bebeğini doyurduğunda dışarı gel." Bana göz kırpmıyor ve sonra kızlara "Kim yüzmeye gitmek ister?" diyor.

İki kız da sevinç içinde
ciyaklıyor. "Pekala,
gidelim."

Ryder iki kız da güçlü kollarına alarak arka kapıdan dışarı çıkarır, Julian ve Kingston da arkalarından gelir.

Onlar gittikten sonra Ana iri gözlerle bana baktı ve "Bu da neydi?" diye fısıldadı.

"Ne neydi?" Eğilip bebeğin tatlı kokusunu koklayarak soruyorum.

Tanrım, o kokuyu özlüyorum. Haftalarca süren uykusuz geceleri atlatmamı sağlayan şeydi. Violet'i saatlerce sallar, kokusunu içime çekerdim.

"Um, merhaba? Şu!" Ana havuzun olduğu yönü işaret ediyor, ama ben ona neden bahsettiğini tekrar sormadan kapı çalıyor ve zile basmak için ayağa kalkıyor. Bir dakika sonra yanında başka bir kadınla döndü.

"Kira, bu Paige," diyor Ana, ensesinde dağınık bir topuzla toplanmış kahverengi saçları ve sarı röfleleri olan güzel bir kadını işaret ederek.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek yanıma geldi ve oturdu. Hâlâ kollarımda uyumakta Emilia'ya "Ne kadar tatlı bir şeysin sen öyle, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," diyor Ana gülümseyerek. "Bu yemek yemeden geçirdiği en uzun süre."

"Duygularımız karşılıklı," diyorum, tekrar bebeğe bakarak.

Bir zamanlar etrafta koşuşturan küçük çocuklarla dolu bir evim olduğunu hayal ederdim. Ta ki bekâr bir anne olup Brian'dan hamile kalma düşüncesinden korkana kadar. Hâlâ gencim ve her şeyin olabileceğini biliyorum, ancak bu noktada Violet'in tek bebeğim olabileceğini kabul ettim.

"John nerede?" Ana Paige'e sorar.

"İş yerinde acil bir işi çıktı. İş biterse hemen gelmesini söyledim." Paige bana baktı. "John benim işkolik erkek arkadaşım." Gözlerini bir şekilde deviriyor. "Şirkette kendini kanıtlamaya çalışıyor, bu yüzden *de* onların emir eri haline geldi."

Ana, Paige'e "Umarım Eylül ayında sözleşmesini yenilediğinde biraz nefes almasına izin verir," diyor. Sonra bana şöyle açıklıyor: "John İngiltere'den buraya bir yıllık bir kontratla geldi. Çalıştığı bölümü yönetiyor ve iyi gittiği sürece bunu kalıcı hale getirmeyi planlıyorlar."

"İngiltere'den misin?" Paige'e sordum.

Aksanı yok ama her şey mümkün.

"Aslında değil. Babam pilot olduğu için her yere taşındık. Bir süre Londra'da yaşadık ve sonra üniversiteden sonra MBA yapmak için geri döndüm ve Benson Liquor'da bir işi kabul edince orada kaldım. Ana ile de orada tanıştım," diyor arkadaşına gülümseyerek. "Geçen yıl John'a bir terfi teklifi geldi, ancak bu Amerika'ya taşınmak anlamına geliyordu ve Houston'da olduğu ve Ana'ya çok yakın olduğu için onunla birlikte taşındım."

"O bizim pazarlama şefimiz," diye açıklıyor Ana. "Ve tanıdığım en iyi insanlardan biri."

"Aynen öyle." Paige gönülsüzce Ana'nın omzuna vurur. "Lafı açılmışken, şarap nerede?"

"Şarabın ne alakası var?" Ana gülüyor.

"Her şey," diye kestirip atıyor Paige. "Arkadaşlar, arkadaşlarının çok uzun süre ayık kalmasına izin vermez."

Paige omuz silkiyor ve Ana kıkırdıyor.

Emilia mızızlanmaya başlayınca Ana, "Bu kesinlikle böyle ," diyor.

Güzel kokusunu son bir kez içime çektikten sonra onu Ana'ya teslim ediyorum, o da kanepenin üzerinden bir battaniye alıp kızını besleyebilmek için ön tarafına örtüyor.

"Kira, beyaz mı kırmızı mı?" Paige ayağa

kalkıyor. "Bana göre değil ama teşekkürler."

"İyi," diye inliyor Paige. "Sanırım tek başıma içeceğim."

"Bir içki içmek isteyebilirsin," diyor Ana bana. "Sen ayıkken sarhoş bir Paige'le takılmaktan daha kötü bir şey olamaz."

Ana kıkırdarken Paige arkasından, "Çok arsız bir kaltaksın," diye sesleniyor.

Yakın dostlukları aşikâr ve bu bana annemi özletiyor. Bizim ilişkimiz onlarınki kadar rahat ve kolay değil ama o her zaman benim insanım oldu. Konuşabildiğim ve biri. Beni asla yargılamadı ve her zaman arkamı kolladı.

"Hey, sorun ne?" Ana sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi soruyor.

"Yok bir şey. Ben sadece ..." Derin bir nefes alıyorum, hazır olup olmadığımı sorguluyorum.

Kendimi bir kez ortaya koyduğumda geri dönüşü olmayacağını biliyorum. "Kısa süre önce sahiplenici olduğu bir ilişkiden çıktım," diyorum ona yarı doğruyu söyleyerek. "Tüm arkadaşlarımı uzaklaştırdı... en azından bebek sahibi olduktan sonra kalan arkadaşlarımı, diğer arkadaşlarım hala hayatın parti aşamasındayken. İkinizi izlemek ve dinlemek bana bunu ne kadar özlediğimi hatırlattı."

Ana ayılıyor, sonra elini bacağıma koyuyor. "Artık yalnız değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ryder ve ben varız..."

"Ve ben," diyor Paige, belli ki bizi duymuş olarak salona geri dönerken. "Yine de sana bir içki aldım," diyor. "İşine yarar diye düşündüm."

"Teşekkürler." Beyaz şaraptan bir yudum alıyorum. Gevrek, meyveli ve ferahlatıcı. "Özür dilerim, moral bozmak istememiştim."

"mı?" Ana başını sallar. "Arkadaşlar bunun içindir. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla yok."

"Aynen," diye katılıyor Paige. "Gerçek bir bağ kurmak için çok fazla yer değiştirdim... ta ki Ana ile tanışana kadar."

Ana kızını göğsüne kaldırıyor ve gazını çıkarıyor, sonra onu kanepenin hemen yanındaki beşiğe taşıyor. Bir saniye mızızlanıyor ve sonra tekrar uykuya d alıyor.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Paige diyor ki.

"Hayır, ama eminim bize söyleyeceksin," diye kestirip atıyor Ana. "Kız kıza bir gece!"

"Unuttuysan söyleyeyim, yeni doğum yaptım." Ana karnından uyuyan bebeği işaret ediyor.

"Bir kulüpte değil," diye açıklıyor Paige. "Evde kız kıza bir gece... pijama partisi gibi! Sevimsiz romantik komediler izleyebilir, abur cubur yiyebilir, erkekler hakkında dedikodu yapabilir ve içebiliriz." Ana itiraz edemeden Paige ekliyor: "Bir geceliğine pompalayıp boşaltabilirsin."

"Tamam. Aslında kulağa eğlenceli geliyor," diyor Ana bir süre sonra, yüzü aydınlanıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana. "Kızlar gecesine var mısın?"

"Ah, bilmiyorum." Başımı salladım. "Violet var ve ..."

"Julian ona bakabilir," diyor Ana. "Bir çocuk daha nedir ki?" Gülüyor.

"Belki..." İstemediğimden değil ama... "Hafta sonu olması gerekiyor."

"Hafta sonu ne olabilir ki?" Ryder, üzerinde sörf şortundan başka bir şey olmadan eve girerken soruyor. Saçları ıslak ve birkaç su damlası omuzlarında ve göğsünde dururken, birkaç tanesi kaslı gövdesinden aşağı kayıyor ve-

Bir boğaz temizleme sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve kafamı kaldırdığımda Ryder'ın sırttığını, Ana ve Paige'in de sırttığını görüyorum.

"Ha?" Ne söylendiğine dair hiçbir fikrim olmadan soruyorum.

Ryder kıkırdarken kadınlar gülmekten kırılıyor ve ben de bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hafta sonu ne olması gerektiğini sordum." Ryder sırtarak söylüyor.

"Kızlar gecemiz," diye cevap veriyor Ana benim yerime. "Pijama partisi yapacağız."

"Alkol, abur cubur ve bolca dedikodu" diye ekliyor Paige.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Ryder kıkırdarak. "Bu ayın kitabını bensiz tartışmadığınız sürece." Ana ve Paige'e alaycı bir ifadeyle bakıyor.

"Bunu hayal bile edemeyiz," diyor Ana. "Unutmayın, gelecek ayın kitabını seçme sırası sizde."

Paige kaşlarını sallayarak, "Ve baharatlı olsa iyi olur," diye ekliyor.

"Hangisini seçeceğimi zaten biliyorum," diyor Ryder, sonra bana bakıyor.

"Sen de kitabı okuduğuna göre bize katılmalısın."

Bana göz kırpmıyor ve yemin ederim külotum neredeyse yanıyor. Hangisi daha seksi bilmiyorum - romantik kitaplar okuyan bir adam mı yoksa kitap kulübünün bir parçası olduğu için utanmayan bir adam mı?

"Oh, kitabı mı okuyorsun?" Ana bana soruyor.

"Evet," diyor Ryder, "ve çok seviyor."

"O zaman kesinlikle gelmelisiniz! Online bir kitap kulübümüz var ama bu ay kitabı grupla birlikte canlı olarak tartışacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum onlara, sosyal medyam olmadığından bahsetmeden.

Brian bu konuda bana öyle şeyler söylüyordu ki, onunla uğraşmaktansa mesajı silmek daha kolay geliyordu.

"Şimdi, kızlar gecesi hakkında ne diyordun?" Ryder soruyor.

"Kira'ya Violet'i getirebileceğini ve Julian'ın ona göz kulak olabileceğini söylüyordum," diyor Ana. "Bir sürü yatağımız var..."

"Ne?" Ryder şaşkınlıkla bana bakıyor. "Julian neden onu izlemek istesin ki? Beni ondan çok daha iyi tanıyor. Addie ve benimle kalabilir ve kendi yatağında uyuyabilir."

"Senin için sakıncası yok mu?" Başta sormadığım için neredeyse gücenmiş gibi görünmesine rağmen sordum. Ama varsayımında bulunmak istemiyorum.

"Neden umursayayım ki?" diye soruyor kuşkuyla.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Yani, ben senin için çalışıyorum. Benim işim kızınıza göz kulak olmak, başka bir şey değil."

"Ciddi misin?" diyor bana yaklaşarak. Ben kanepenin kenarında oturuyorum, o da önümde diz çöküyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Benim için çalışıyor olabilirsin ama aramızda *bundan* daha fazlası olduğunu düşünmek istiyorum."

"Ne gibi?" Nefes alıyorum, etrafımızı saran hava aniden gerilimle yoğunlaşıyor.

"Mesela... *daha fazla*."

Bu kelime basit ama aynı zamanda kafa karıştırıcı. Çünkü *daha fazlası* pek çok anlama gelebilir.

"Daha çok... arkadaş gibi mi?" Sonra nefesimi tutup yanıtını bekliyorum, kabul etmesini mi yoksa aramızda olanların bundan *daha fazlası* olduğunu söylemesini mi istediğimden emin değilim.

Ryder bir kez başını sallamadan önce birkaç saniye bana bakıyor. "Evet," diye onayladı. "Arkadaş gibi."

Midem bulanıyor ve o anda ondan farklı bir cevap beklediğimi fark ediyorum. Ama bunun bir önemi yok çünkü flört etmesine rağmen beni sadece bir arkadaş olarak görüyor. Bu da en iyisi çünkü *daha fazlasına* ihtiyacım olan son şey zaten.

"Arkadaşlar," diye papağan gibi gülümsüyorum. "Arkadaşlar," diye tekrarlıyor.

Paige, "Artık *arkadaş* olduğumuzu anladığımıza göre," dedi ve Ryder'la tüm bu konuşmayı önümde yaptığımızı hatırlattı

"Kira'nın kızına bakabilir misin, böylece kızlar gecesi yapabiliriz?"

"Elbette," diyor Ryder, ayağa kalkarak.

"Harika. Bir sonraki hafta sonuna ne dersin?" Paige telefonuna bakarak öneriyor. "Gelecek hafta sonu, John'u işinden uzaklaştırıp bir pansiyona gitmeye ikna etmeye çalışacağım, sadece ikimiz." Başını kaldırıp gözlerini deviriyor ama ses tonundan ilişkileri için endişelendiğini duyabiliyorum ve kalbim onun için çarpıyor. Bir ilişkide bunun için mücadele eden tek kişi olmaktan daha zor bir şey yoktur.

"Aşağıdayım," diyor Ana.

Bana okunamayan bir ifadeyle bakan Ryder'a bakıyorum. "Violet'e göz kulak olabilir misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Yaşasın!" Paige haykırıyor. "Kızlar gecesi!"

Ryder başını sallayıp kıkırdıyor ve o zaman kafama dank ediyor - burada kızlarımız olmadan benimle birlikte.

"Kızlar iyi mi?" Ona sordum.

"Evet." Başını sallıyor. "Julian onlara göz kulak oluyor. Violet'in öğle yemeğinden önce dondurma yemesinde bir sakınca olmadığından emin olmak için buraya geldim."

"Elbette," diyorum ona. "Eğer çok fazla olmaya başlarsa ..." "Biz iyiyiz," diyor. "Kız kıza zamanın tadını çıkar."

Bu sözlerle birlikte, beni sırtını oluşturan kas kordonlarına bakarken bırakarak geri dönüyor.

O gittikten sonra Paige, "Ho-ly shit. Neydi o?" "Ne neydi?"

Şaşkınlıkla ona dönerek sordum.

"*Bu*," diyor Ana sırtarak, "inkâr içinde yaşayan iki kişiydi." Paige gülüyor. "Mısır'daki en uzun nehirdir."

"Neden sen?" diye soruyorum. "Sen ve Ryder," diyor Ana.

Paige sözlerini, "hoşlanıyoruz," diye bitiriyor. "Onu duymadın mı?" diye soruyorum. "Biz sadece *arkadaşız*."

Paige ve Ana bir kahkaha atarlar.

"Tamam, kendine bunu söylemeye devam et," diyor Paige. "Ama sana baktığında gözlerindeki sıcaklık neredeyse bu odayı ateşe verecek kadar sıcaktı." Kendini yelpazeliyor.

"Sanırım bir şeyler görüyorsun," diye mırıldandım.

"Üzgünüm kızım," diyor Paige gülerek. "Benim görme yeteneğim yirmiye yirmi ve ne gördüğümü *çok* iyi biliyorum."

"Neymiş o?" Yemi yutmayacak kadar meraklı bir şekilde soruyorum. "Bir adam," diyor Paige sırtarak, "sert düşünüyor."

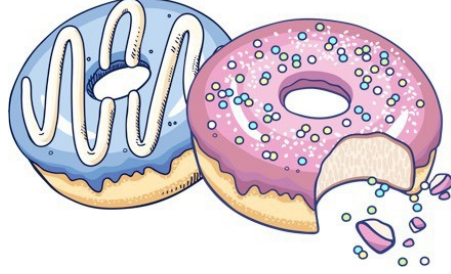
"Ve ne manzara ama," diye ekliyor Ana gülümseyerek. "Ryder için endişeleniyordum." Bana bakıyor. "Ama artık endişelenmeme gerek yok gibi görünüyor."

Paige gözlerinde bir parıltıyla, "Kızlar gecemiz için sabırsızlanıyorum," diyor. "Bahse girerim paylaşacak *çok şeyiniz* olacak."

Şarap kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ederken bir dikişte içiyorum. Ryder benimle daha fazlasını mı istiyor? Ve eğer öyleyse, ona bunu verebilecek kapasitede miyim?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYDER



ARKADAŞLAR.

Kira'nın dudaklarından dökülene kadar bu kelimedenden hiç nefret etmemiştim. Şimdi, keşke hiç var olmasaydı diyorum.

Arkadaşlar.

Onunla arkadaş olmak istemediğimden değil. Onu tanıdığım kısa süre içinde, işveren ve çalışanın ötesine geçen bir dostluk kurduğumuzu düşünmek istiyorum. Ve her ilişkinin arkadaşlığa dayanmaması gerektiğine inanacak kadar cahil değilim. Nora ve benim eksikliğimiz buydu.

Hayır, bu kelimedenden nefret etmeme neden olan şey, olabileceğimizin en fazlası olduğu düşüncesi. Şu anda sahip olduğumuz şey, onunla sahip olabileceğim tek şanslı şey. Gerçek şu ki, ben daha fazlasını istiyorum. Onun kahkahalarını, gülümsemelerini istiyorum. Sağ yanağındaki o seksi gamzenin ortaya çıkmasının sebebi olmak istiyorum. Benimle göz göze geldiğinde pembenin sevimli bir tonuna dönüşmesinin sebebi olmak istiyorum. İyi ya da kötü bir gün geçirdiğinde başvurduğu adam olmak istiyorum. Kabus gördüğünde ulaşacağı kişi olmak istiyorum. Bir daha asla kabus görmemesinin sebebi olmak istiyorum.

Arkadaşlar.

Siktir et. Yeterince arkadaşım var. Kira'yla daha fazlasını istiyorum ve onu yanlış okumuş olabilirim ama arkadaş olduğumuzu kabul ettiğimde bana attığı hayal kırıklığına uğramış bakışa bakarak onun da daha fazlasını istediğini söyleyebilirim. Şimdi tek yapmam gereken onu nasıl ikna edeceğimi bulmak.

Garaja girdiğimde Kira, "Bugün için teşekkür ederim," diyor.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ama herkesin iyi bir gün geçirmesine sevindim."

Arka koltukta mışıl mışıl uyuyan kızlarımıza dönüp bakıyorum. Yemek yediler, yüzdüler ve gün boyu oynadılar. Yarın sabaha kadar hiçbir şeyin onları uyandıracığından şüpheliyim.

"İyi geceler," diyor Kira, içeri girip ikimiz de kızlarımızı yatağa götürmek üzere zıt yönler gitmek üzereyken.

"Tatlı rüyalar," diye karşılık veriyorum, kabus görmemesini umuyorum, her ne kadar kabus gördükten sonra aşağı indiğinde onunla vakit geçirmekten bencilce keyif alsam da. Umudum, bir gün sadece uyuyamadığı için değil, kendi kendine aşağı inmesi.

Addie'yi yatırırken telefonuma takvimimden bir uyarı geldi ve yarının Anneler Günü olduğunu öğrendim. Annemin hayatımda olmaması ve Nora'nın çekip gitmesi nedeniyle bu tatili önemsemek için bir nedenim yoktu ama artık önemsiyorum.



"HEY, HALA UYANIK MISIN?"

Üzerinde çalıştığım dizüstü bilgisayarından başımı kaldırıp Kira'nın uykulu görüntüsüne bakıyorum. Gözleri yarı kapalı ve saçları kendine özgü dağınık düğümüyle toplanmış. Üzerinde bir çift mavi-beyaz çizgili pijama şortu ve ince bir atlet var. Denemeden bile seksi görünüyor.

"Kabus mu?" Oturduğum yere doğru koşup arkadan battaniyeyi alırken ve yanımdaki kanepeye sokulurken soruyorum, böylece yakınımda ama bana dokunmuyor.

"Aslında," diyor utangaç bir şekilde kirpiklerinin arasından bana bakarak, "aklımda bazı şeyler vardı ve seninle konuşmak istedim."

"Tamam." Ona tüm dikkatimi vermek için dönüyorum. "Ne oldu?" "Az önce, Nora'yı gördüğünü sandığında, onun sen olup olmadığını anlayamadım."

Onu gördüğün için mi üzgünsün yoksa onu özlediğin için mi? Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama-

"Ondan nefret ediyorum," diyorum, düşüncesini bitirmesine gerek duymadan. "Etmemem gerektiğini biliyorum çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sana onu hiç sevmediğimi söylediğimde ciddiydim. Çıktığım biriydi, sonra hamile kaldı ve her şey altüst oldu."

"Kendimi ona karşı bir şeyler hissetmeye, herhangi bir şey hissetmeye ikna etmek için çok uğraştım ama başaramadım. Ama beş milyon dolar için Addie'yi terk ettiği gün, sonunda ona karşı bir şeyler hissettim... Nefret. Sırf beni tuzağa düşürmek için hiç istemediği bir çocuk yarattığı için nefret. Bir gün annesinin nerede olduğunu merak edecek bir bebeği terk ettiği için nefret. Dünyada en çok sevdiğim insan yerine parayı seçtiği için nefret."

Sert bir nefes alıp devam ediyorum, "Bu sabah onu gördüğümü sandığımda sinirlendim çünkü ortadan kaybolmayı kabul etmişti ve belki de anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmiyordur diye düşündüm. Addie olmasaydı nerede yaşadığı umurumda olmazdı ama Addie'nin bir gün onunla karşılaşma fikri beni hasta ediyor."

"Şu anda anlamak için çok küçük ama tıpkı sizin gibi bir gün ben de küçük kızıma yumurta donörünün onu istemediğini açıklamak zorunda kalacağım. Ve onu korumanın tek yolu, kendisi istemediği sürece onu asla görmek zorunda kalmamasını sağlamak."

Kira başını sallıyor ve elimi tutarak bana yaklaşıyor. "Sen çok iyi bir babasın," diyor usulca. "Addie sana sahip olduğu için çok şanslı ve... Violet'in babası falan olmadığını biliyorum ama burada yaşadığımız sürece kızımın iyi bir adam ve babanın nasıl görüldüğünü görebildiği için mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum, *biz burada yaşarken* bahsettiği kısma odaklanmayı reddederek çünkü bana kalırsa Violet ve o asla taşınmayacaklar.

"Bana kitap okuyabilir misin?" diye soruyor, neyse ki konuyu değiştiriyor. Her ne kadar onunla herhangi bir şey hakkında konuşmaktan çekinmesem de, Nora konusu ruh halimi bozma eğiliminde.

"Tabii ki." Ona okuduğum kitabı çıkarıp bıraktığım sayfaya dönüyorum.

O yanıma sokulmuşken dakikalarca okuyorum. Komik kısımlarda gülüyor, duygusal kısımlarda ise burnunu çekiyor.

Kahraman, kadın kahramana aşkını itiraf ettiğinde "Ben de böyle bir aşk istiyorum" der.

Bir bölümün sonuna geldiğim için sayfayı işaretliyorum ve kitabı kapatıyorum. Başını omzumdan kaldırdığında ona bakıyorum, gözlerim güzel yüz hatlarında geziniyor - düğme burnu, köprüsü boyunca uzanan çiller ve yanaklarının üst kısımları. Dudakları doğal olarak dolgun ve pembe.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim ve sonra alt dudağını ağızıma aldım. Görüldüğü kadar yumuşak hissedecek miydi?

"Ryder," diye fısıldıyor Kira, birkaç saniye ona baktıktan sonra.

Onu öpmeyi bıraktığımda, dudaklarımı boynuna ve sonra göğüslerine adımları aynı şekilde söylediğini hayal ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Düşünüyorum da" *-dünyamı sarsıp alt üst ettiğin, yeniden hissetmemi sağladığın ve kendimi o kadar da yalnız hissetmediğim bir gelecek umudu verdiğin için-* "seninle sadece arkadaş olmak istemiyorum," diye ağızımdan kaçırıyorum.

Gözleri büyüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki"-eğilip baş ve işaret parmaklarımla çenesini çimdikliyorum-"seni öpmek istiyorum." Dili dudaklarında gezinip onları ıslak bırakırken bakışlarım dudaklarına iniyor. "Bana seni öpmemi istediğini söyle," diye mırıldanıyorum, gözleriyle tekrar buluşuyorum, yalvarıyorum, yalvarıyorum, bana evet demesini istiyorum.

Uzun, yorucu birkaç dakikadan sonra başını sallıyor ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Kelimeleri söyle, Kira."

"Öp beni," diye nefes verdi ve ben de öptüm.

Ellerim yüzünü çevrelerken, eğilip ağızımı şefkatle bastırıyorum. Dilimi önce üst dudağında, sonra alt dudağında gezdiriyor, tatlılığını tadıyor, yumuşaklığını hissediyorum. Bu kadını öpmeyi onlarca kez hayal ettim, ama hiçbir hayal gerçeğe yaklaşmadı.

Yumuşak bir şekilde nefes veriyor, vücudu benimkine gömülüyor ve dilimi onun ayrık dudaklarının arasından kaydırarak onunkini kandırıyorum. Tadı bu dünyada güzel olan her şeye benziyor ve tek bir öpücüğün yeterli olmayacağını biliyorum. Daha yeni tadına baktım ve şimdiden bağımlısı oldum.

Elimi kaydırarak boynunun arkasını kavıyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak ve dili benimkiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Kira ağızımın içinde inliyor ve bu ses beni tahrik ediyor. Ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum ve kıcını tutarak onu kucağıma kaldırıyorum. Öpüşmeye devam ediyoruz, dillerimiz birbirini okşuyor ve okşuyor. Sanki tüm dünya yok oluyor ve geriye sadece Kira ve ben kalıyoruz.

Ta ki sehpanın üzerinde duran bebek telsizinden gelen ve bize yalnız olmadığımızı hatırlatan bir inilti duyulana kadar.

Kira hafifçe geri çekilerek öpücüğü kesiyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz, nefes almaya çalışırken alınlarımız birbirine yaslanıyor.

"Kira..." Başlıyorum ama Addie benim için ağlayınca sözüm kesiliyor ve küçük kızımın iyi olduğundan emin olmak için Kira'yı kanepeye yatırmak zorunda kalıyorum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, keşke gitmek zorunda olmasaydım diyorum ama tek başına ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa o da odur.

Addie'yi tekrar uyuttuktan sonra aşağı indiğimde Kira odasına çekilmişti. İşleri yarım bırakmak istemediğim için gidip kapısını çalmak istedim. Ama eğer uyuyorsa, onu uyandırmak istemiyorum. Ve sanırım o öpücükten sonra ikimizin de düşünecek çok şeyi var.

Bunun yerine ona mesaj attım.

Devam edecek ...

Birkaç saniye telefonuma baktım, mesajıma cevap vermesini umuyordum. Tam pes etmek üzereydim, uyuduğunu varsayıyordum ki gönderdiğim mesaja kalp attı. Fazla bir şey değil ama bana umut vermeye yetiyor... daha fazlası için.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIRA



"YUM! YUM!" ADDİE ÇİĞLİK ATIYOR.

"Şşş..." Ryder diyor ki.

Violet fısıldamaya çalışıp başaramayarak, "Annem buna bayılacak," diye ekliyor.

Odamın dışında neler olup bittiğini merak ederek sesleri dinlerken telefonumu elime alıp saate bakıyorum ve Violet'in sabahın sekiz buçuğu olmasına rağmen beni hâlâ uyandırmamış olmasına şaşıyorum.

"Tamam, kapıyı aç," diyor Ryder.

Bir saniye sonra kapı açılıyor ve Violet koşarak odama giriyor. "Anneler Günün kutlu olsun!" diye bağırarak yatağıma atlıyor. Sürünerek yanıma geliyor ve menekşe olduğunu hemen anladığım bir buket mor çiçeği bana doğru itiyor.

Addie yan tarafa doğru yürür ve kollarını kaldırır. "Ben!" diye bağırıyor. "Kaldır beni!"

Onu yatağa kaldırıyorum, ne olup bittiğini anlayamıyorum, ta ki bir kâğıt parçasını bana doğru itene ve Ryder'ın el yazısı olması gereken şeyi okuyana kadar.

Annesinin Günü Kutlu Olsun!

"Sana da bir tane yaptım!" Violet bana kartını uzatarak şöyle dedi. "Gördün mü? Şöyle yazıyor,
Anneler günün kutlu olsun. Seni seviyorum."

Gözlerimde yaşlarla Ryder'a bakıyorum. Elinde bir tepsiyle kenarda duruyordu.

"Anneler Gününüz kutlu olsun," diyor ve tepsiyi kucağıma bırakıyor.

Violet tabağımdaki kreplerin içindeki çikolata parçalarını kastederek, "Cipsleri ben koydum," diyor.

"Yaptın mı?" Boğuk bir sesle söyledim. "Teşekkür ederim." Eğilip önce Violet'in sonra da Addie'nin alınından öpüyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Neden ağlıyorsun?" Violet elini uzatıp düştüğünü fark etmediğim bir damla gözyaşını silerek soruyor.

"Çünkü çok mutluyum," diyorum ona dürüstçe.

Kızların yaptığı kartlara bakıyorum - Ryder'ın yardımıyla yapıldığı belli olan, her parmağından çiçekler fışkıran el izlerine - ve daha çok ağlıyorum.

Dört yıldır anneyim ve bu ilk kez kutlanıyor. Anne olduğum ilk Anneler Günü'nde dışarı çıkıp kendime küçük bir pasta aldım ve neredeyse bir yıl boyunca bekar bir anne olmayı kutladım, çünkü annem öyle bir anne değildi, ama sonraki yıllarda hiç zahmet etmedim. Anneme her zaman bir kart alırım ama onun için daha fazlasını yapacak param hiç olmadı.

Brian'la birlikteyken, bana Anneler Günü'nü kutlaması ve "Umarım gelecek yıl bu zamanlar hamile olursun" demesi dışında, zaten bir anne olduğum gerçeğini neredeyse hiç kabul etmedi.

Violet onun olmadığı için böyle olduğunu düşünmüştüm. Ama burada otururken, Ryder'ın sorumlu olduğu bu kadar çok sevgiyle çevriliyken - Addie'nin benim olmamasına ve Violet'in onun olmamasına rağmen- aralarındaki erkek tipi farkını görebiliyorum.

Aradaki farkı zaten görüyordum ama şu anda yaşadığım an, zaten bildiğim ama itiraf etmekten korktuğum bir şeyi daha da pekiştiriyor: Ryder, Brian'a hiç benzemiyor. Ve bu beni çok korkutuyor çünkü artık ona karşı artan hislerimi kendime saklamak için ne gibi bir nedenim olabilir ki?

"Ye," diyor Ryder ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kreplerimi kesip bir ısırik alarak. "Siz yemek yediniz mi?"

Violet üç parmağını havaya kaldırarak, "Üç krep yedim,"

diyor. "Ben!" Addie elini kaldırarak ekliyor.

Ben yemeğimi yerken Violet kızların bana hazırladığı kartları tüm ayrıntılarıyla anlatıyor ve işi bittiğinde Ryder'a bakıp "Hediyelerini şimdi verebilir miyiz?" diyor.

"Hediye mi?" diye soruyorum. "Kahvaltı, kartlar ve çiçekler şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeler," diyorum ve eğilip yanağından öpüyorum. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Hemen döneceğim," diyor Ryder, tepsiyi benden alarak.

"Ben gitmek istiyorum!" Violet yataktan fırlayıp onun peşinden koşuyor ve Addie'yle beni bırakıyor.

Tepsi gittiğinden, küçük bir maymun gibi kucağıma tırmanıyor ve Violet ile Ryder dönene kadar ona sarılıyorum.

"Senin için bir hediye!" Violet paketlenmiş kutuyu yatağın üzerine bırakıyor. "Nedir bu?" Şok ve şaşkınlık içinde soruyorum.

Ryder kıkırdarak, "Açmak zorundasın," diyor ve Addie'yi benden alarak ellerimi serbest bırakıyor.

Adamın kollarından kurtulmak için kıvranıyor ve yere iner inmez bana doğru yürümeye başlıyor.

"Yukarı, yukarı!"

Ryder onu yakalamadan önce uzanıp yatağa geri kaldırıyorum.

Kucağıma emekliyor ve ben de alnından öpüyorum, bu kadar yapışkan olması hoşuma gidiyor. "Hediyeyi aç anne," diye ısrar ediyor Violet.

Kollarımı Addie'nin iki yanına koyarak kâğıdı yırtıyorum ve *üzerinde Louis Vuitton* yazan turuncu-mavi bir kutu ortaya çıkıyor.

"Ryder," diye tıslıyorum kutuyu açtığımda ve muhteşem bir deri çanta bulduğumda. "Bunu yapmak için ne zaman vakit buldun?" Çantayı kaldırıp hayranlıkla bakıyorum. Bebek bezi çantası olabilecek kadar büyük ama çok daha güzel. "Bu çok fazla."

Ona bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Kızlarımızı her gün seviyor ve onlarla ilgileniyorsunuz. Onlara her parçanı veriyorsun. Addie senin kanından olmasa da, ona öyleymiş gibi davranıyorsun. Bugün annelerle ilgili ve sen tanıdığım en iyi annelerden birisin. Bunlar" -elini kartlara, çiçeklere ve çantaya doğru sallıyor- "hak ettiklerinin en azı. Ayrıca," diyor sırtarak, "ne kadar seversen sev, yanında taşıdığın o çanta emekliye ayrılmaya hazır."

Haksız olmamasına rağmen ona şakacı bir şekilde ters ters bakıyorum. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum, gözlerimdeki yaşları silerek.

Yarının da diğer günler gibi olacağını düşünerek yattım ve hiç hissetmediğim kadar sevgi hissederek uyandım.

Ryder yumuşak bir gülümsemeyle, "Rica ederim," diyor. "Yani..." diyor yavaşça. "Düşünüyordum da, eğer günü kendine ayırmak istersen Violet'e senin için göz kulak olabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, "ama Violet'le bugün planlarımız var."

"Annemle hayvanat bahçesine gidiyoruz," diyor Violet ona. "Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Violet.

"Her yıl gidiyoruz. Bu bir gelenek haline geldi."

Bu yıl bunun gerçekleşeceğini düşünmüyordum çünkü başımızı sokacak bir çatı sağlayacak param bile yoktu. Ama Ana'nın bana bir şans vermesi ve Ryder'ın beni işe alıp bizi buraya taşıması sayesinde Violet'i hayvanat bahçesine götürecek kadar param var.

Ryder sadece başını sallayınca, "Siz de gitmek ister misiniz?" diye ekliyorum.

"Rahatsız etmek istemeyiz," diyor uzanıp Addie'yi tutarak. "Kesinlikle izinsiz girmiş olmazsınız," diyorum Addie uzanıp Addie'yi yakalamaya çalışırken.

Yine ben. "Kızlar neredeyse birbirlerinden ayrılamazlar."

Ve sonra aklıma geldi. Brian hayvanat bahçesi gibi yerlere gitmekten nefret ederdi. Ne zaman bize katılmasını istesem, yapacak işleri olduğunu söylerdi.

"Ama gitmek istemiyorsan, onları ben götürebilirim."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Peki oraya nasıl gideceksin?"

"Bir araba sipariş ederek." Oldukça mal olacak ama buna değecek.

"Böyle bir şey ," diye alay ediyor. "Hadi, Violet. Annene hazırlanması için zaman verelim. Hayvanat bahçesine gidiyoruz."

"Yaşasın!" Violet neşeyle yataktan uçuyor. "Prenses elbisemi giyeceğim!"

Dışarı çıkarken başımı sallıyorum, onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bazı savaşları göze almaya değmez.



"ANNE, ŞU DEV MAYMUNA BAK!" VIOLET KOŞARAK

goril sergisi ve kayaların üzerine atlayarak yüzünü ve ellerini cama .

"Onlar goril," diye açıkladım. "Yakın zamanda bir bebeği olduğu yazıyor."

"Yukarı, *pease*!" Addie kollarını kaldırıyor, ben de onu kaldırıp kayaların üzerine koyuyorum ve düşmemesi için arkasında duruyorum.

"Bakın," diyor Ryder yanımıza gelerek. Bebeğin çimlerin üzerinde yattığı ve ayaklarıyla oynadığı köşeyi işaret ediyor.

"İşte bebek!" Violet diyor ki. "Çok tatlı."

Bir an sonra, bir başka devasa goril köşeyi dönerek diğer ikisine katılır.

"Anne, baba ve bebek," diye açıklıyorum Violet'e. Bana meraklı gözlerle bakana kadar hatamı fark etmemiştim.

"Babam nerede?" diye sorar. "Um

..."

"Addie'nin bir babası var, Kingston ve bebek Emilia'nın da öyle," diye devam ediyor. "Bebek gorilin bir babası var. Benim neden yok?"

Ben kızıma ne diyeceğimi düşünürken o konuşmayı kesiyor ve sanki lanet olası havayı soruyormuş gibi sabırla ona cevap vermemi bekliyor.

Kendime her zaman küçük kızıma asla yalan söylemeyeceğimi söyledim. Bu kolaydı çünkü o her zaman evde benimleydi ve sanırım bir bakıma korunuyordu. Benim bir babam yok ve annem de etrafına hiç erkek getirmez. Brian'la birlikteyken bile, ki bu çok uzun sürmedi, ona sadece Brian derdi. Ama şimdi daha büyük ve diğer aile dinamiklerine maruz kalmış durumda, bu yüzden merak etmesi mantıklı.

"Herkesin ailesi farklıdır," diye dikkatlice açıklıyorum çünkü hayvanat bahçesi bu konuşmayı yapmak için pek de doğru bir yer değil. "Bazılarının anneleri ve babaları vardır, bazılarının ise sadece bir annesi ya da babası."

Bunu bir süre düşündükten sonra, "Ryder benim babam olabilir mi? O bir baba ve biz onunla birlikte yaşıyoruz."

Aman Tanrım.

"Ryder, Addie'nin babası," diyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

"Peki, benimki nerede?" diye soruyor, cevap alamadığı için ses tonuna sinirlenmiş bir şekilde.

"Senin bir baban yok," diyorum ona dürüstçe.

Belki de ona burada olmadığını söylemek daha iyi olur, ama ya nerede olduğunu sorarsa? Küçük kızım için bundan nefret ediyorum ama ona karşı dürüst olmalıyım - acı verse bile.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü her ailenin bir annesi ve bir babası yok," diyorum. "Kingston'ın bir annesi ve bir babası var, Addie'nin bir babası var ve senin de bir annen var. Benim de bir babam yok," diyorum ona. "Ama ne var biliyor musun?" Yanağını avuçluyorum,

Bir bebek yaratıp sonra da çekip gittiği için eski sevgilimden nefret ediyorum. Bunun en iyisi olduğunu biliyorum çünkü ona kızmasını istemezdim ama babası olması gereken adamın onu istemediğini açıklayan kişi olmak berbat bir şey. "Seni çok seviyorum Violet. Gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok."

Bebekken ve sancısı varken, uyumasına yardımcı olmak için onu geceleri mahallede yürüyüşe çıkarırdım. Bazen çok sinirlendiğimde ona sarılır ve yıldızlı geceye bakar, bunu atlatmak için sabır ve güç dilemeye başlardım. Sonra derin bir nefes alır ve onu gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok sevdiğimi söylerdim.

"Seni yıldızlardan ve aydan daha çok seviyorum," diye karşılık veriyor. Sonra, cevap almaya çok kararlı olduğu için Ryder'a bakıyor ve "Baban var mı?" diye soruyor.

"Var," diyor, "ama pek iyi biri değil. Seninki gibi bir annem olmasını tercih ederdim. Gelmiş geçmiş en iyi kekleri o yapıyor."

Ne demek istediğini vurgulamak için karnını ovuşturuyor ve Violet gülüyor.

"Keklere bayılırım!" Bana bakıyor. "yapabilir miyiz?" "Elbette yapabiliriz," diye kabul ediyorum. "Sırada hangi hayvanı görmek istiyorsun?"

Violet birkaç saniye düşünceli bir şekilde çenesine vurduktan sonra "Panda ayıları!" diyor.

"anasını," diyor Ryder, panda sergisine doğru koşarak uzaklaştığında. "Bu çok zordu."

"Bir de bana sor," diye inliyorum. "Onun için nefret ediyorum... bir babası olmamasından. Benim babam da yanında olmadığı için onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Sanırım bu yüzden Brian'ın yanına taşınmayı bu kadar çabuk kabul ettim. Ona hiç sahip olmadığım aileyi vermek istedim. Tabii ki babamın ne kadar boktan biri olduğunu düşünürsek, yalnız kalmamız daha iyi olurdu."

"Anlıyorum," diyor Ryder. "Annem de babam da beş para etmez. Addie'ye hiç sahip olamadığım sevgi dolu aileyi verebileceğimizi umarak eski sevgilimle kaldım." Kolunu omuzlarıma doluyor ve ben bebek arabasını iterken beni yanına çekiyor. "İçinde bulunulması gereken boktan bir durum ama sorularıyla iyi başa çıktın. Ve söylediklerimde ciddiydim." Bana doğru baktı. "O kızı on kişiye yetecek kadar seviyorsun. Babası olmayabilir ama ihtiyacı olan tek kişi sensin."

"Aynen," diyorum, Violet'in arkasında ayak uydurmaya çalışan Addie'ye doğru başımı sallayarak. "Violet ve benim sahip olmak istediğim baba sensin."

"Oh, öyle mi?" Sırıttıyor. "Bana baba demek istersen" -kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor- "bunu kabul edebilirim."

"Aman Tanrım," diye boğuldum. "Bunu bir daha asla söyleme."

"Ne?" diyor gülerek. "Birçok kadın bundan hoşlanır."

"Gerçekten mi? Sana baba diyen bir sürü kadın mı var?"

"Hayır." Gülüyor. "Ama aşk kitaplarında bunu çok söylerler. Özellikle de yatakta."

"Sana yatakta baba demeyeceğime söz verebilirim." Bir şey söylemeyince ona bakıyorum ve sırttığını görüyorum. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Bana yatakta baba demeyeceğini söylemiştin."

"Tamam, yani?"

"Demek ki yatakta benimle birlikte olmayı planlıyorsun. Kim bilir?" Şeytani bir şekilde sırıtıyor. "Belki de o kitaplardaki gibi seni o kadar iyi tatmin ederim ki bana baba dersin."

"Böyle bir şey olmayacak." Bir kahkaha attım.

"Peki, tamam." Göz kırıyor. "Sadece adımı söylemenle yetineceğim."

Ben daha itiraz edemeden kızların peşinden gidiyor ve beni yatakta Ryder'la birlikte olmanın, onun adını haykırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken bırakıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KIRA



ÇIKIŞA DOĞRU YÜRÜRKEN VIOLET "AYAKLARIM ACIYOR" DIYE SIZLANIYOR.
Hayvanat bahçesi.

Bugün harika ama uzun bir gün oldu. Elbette Ryder, Anneler Günü olduğu bahanesiyle tek bir şey için bile ödeme yapmama izin vermezken, kızları gezintiler, ikramlar ve pelüş hayvanlarla şımarttı.

"Addie bebek arabasında uyuyor," diyorum ona, kendisi de görebildiği halde.

Yorulmaya başladığında ona bebek arabasına binmesini söyledim - hayvanat bahçesinden kiraladığım çift kişilik bir bebek arabasıydı - ama o büyük bir kız olduğu ve bebek arabasına ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti. Addie uyuyakaldı, iki koltuğa yayıldı ve uzun yürüyüşümüze rağmen Violet'i taşımak zorunda kalsam bile onu uyandırmamın imkanı yok.

Ryder'dan bebek arabasını itmesini isteyip onu kucağıma almak üzereydim ki Ryder "Sırtıma almak ister misin?" dedi.

"Evet!" Kadın ve adam diz çökerek kadının sırtına atlar.

"Deh!" diye bağırıyor ve o da atların çıkardığı sesleri çıkararak eşlik ediyor.

Violet çıkışa kadar yol boyunca kıkırdıyor ve gizli tuttuğum ve koruduğum kalbim sanki göğsümden çıkarılmış ve herkesin görmesi için koluma yerleştirilmiş gibi hissediyorum.



EVE DÖNDÜKTEN VE İKİ KIZ DA YATAKLARINDA UYUDUKTAN SONRA

Günün yorgunluğunu atmak için hızlı bir duş aldım. Dışarı çıktığımda Ryder'dan bir mesaj buldum, onunla garajda buluşmamı istiyordu.

Dışarı çıktığımda SUV aracımın yerini başka bir aracın aldığını hemen fark ediyorum.

"Hey, arabamı sen mi çektin?" diye sordum.

Acil bir durum sürmeye cesaret edemem, ancak aracımın olmayacağı düşüncesi beni neredeyse hiperventilasyona sokuyor.

"Gitti," diyor, boşluğu kapatarak. "Ne?"

Fısıldıyorum. "Ryder..."

Aracım benim için tek kaçış yolu. Biraz para biriktirmiş olabilirim ama yeni bir araba almaya yetecek kadar bile değil.

"İcabına baktırdım," diye açıklıyor, sanki bu beni daha iyi hissettirecekmiş gibi, oysa her şeyi daha da kötüleştiriyor. "Bırak eski sevgilini, kimse onu bulamaz."

"Ama..."

"Bu senin için."

Elimi tutuyor ve beni muhteşem metalik gri Mercedes SUV'un yanına götürüyor. Arabalardan hiç anlamam ama bu cipin altı haneli bir fiyatı olduğunu ben bile biliyorum.

"Bunu karşılayamam," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Ödemesi yapıldı," diyor. "Ve senin adına. Sigortası da bu yıl için ödendi."

"Ne?" Şok içinde ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Ryder, çanta çok fazlaydı. Bu... bu..." Başımı sallıyorum, söylemek istediklerimi nasıl dile getireceğimden emin değilim. "Bu araba çok para," diye fısıldıyorum.

"Benim için değil," diyor kesin bir ifadeyle. "Ben milyarlar değerindeyim." Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi omuz silkiyor. "Gerçek şu ki, sadece sayıları sevdiğim için çalışıyorum ve bir amacım olmasaydı kendimle ne yapacağımı bilemezdim."

"Bu bana bir ev fiyatına eşdeğer bir araba almanız gerektiği anlamına gelmiyor!"

"Güvenliğiniz benim önceliğim ve bu araç çok güvenli." Uzanıp ellerini kalçalarımın kıvrımlarına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ne kadara mal olduğu konusunda endişelenmene gerek yok çünkü tek kuruş ödemek zorunda . Araba senin adına ve kullanmak da sana ait. Yarın bırakmaya karar verirsen, seninle birlikte gider."

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum, tam olarak neden yaptığını bildiğimi hissediyorum ama bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Çünkü eski sevgilerinize bağımlıydınız ve bu bir daha asla olmayacak. Birinin aracı bulmasından korkarak saklandınız. Ama şimdi, o senin. Ben dahil hiç kimse onu senden alamaz. Avukatımla da konuştum ve size yardımcı olabilecek birini tavsiye etti. Önümüzdeki hafta onunla bir toplantımız var."

"Ryder," diye fısıldıyorum, araya girip beni ve kızımı kurtaran adama ne diyeceğimi bilemiyorum. *Teşekkür* etmek doğru cevap ama bu iki kelime yeterli gelmiyor.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Bana teşekkür etmene gerek yok, Kira. Küçük kızımın ilgilenmene yardım ettikten sonra en azından bunu yapabilirim. Bagajda kızları dışarı çıkarırken kullanman için çift kişilik bir bebek arabası da var ve arka koltukta bir araba koltuğu ile bir yükseltici de hazır."

Yüzünün kenarlarını çerçeveleyorum ve sonra eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, bu kadar kısa sürede benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade etmeyi umuyorum. O sadece işverenim değil. Ryder Du Ponte benim arkadaşım oldu ve dürüst olmak gerekirse, daha fazlası olmasını istiyorum.

Elleri kalçalarımın da olan Ryder beni kendine doğru çekiyor, kolları belimi sarıyor. Dili benimkini buluyor ve birbirimizin ağzını keşfederek birbirimizi daha derin, daha samimi bir seviyede tanımaya başlıyoruz. Dudakları güçlü ama yumuşak, tıpkı onun gibi. Ve beni önemseydiği her şeye yaklaştığı gibi öpüyor -tutkuyla- tüm dikkatini bana vererek.

"Benimle çık," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, hafifçe geri çekilmemi sağlayarak öpücüğü ve bağlantımızı koparıyor.

"Ne?" Öpücüğün aklımı başımdan alıp almadığını merak ederek soruyorum - çünkü az önce bana çıkma mı teklif etti?

"Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum."

"Ryder, ben ..." Ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum.

Bir yandan ondan etkileniyorum ve onunla çıkmayı çok istiyorum, ama diğer yandan da ben-

"Korktuğumu biliyorum," diyor ve bırakın seslendirmeyi, daha ben düşünmeden düşüncelerimi kafamdan çekip alıyor.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra yanağımı avuçluyor.

"Ben de öyleyim," diye itiraf ediyor.

Yeşil ve kahverengi gözleri beni delip geçiyor. Şu anda özellikle parlaklar, bana taze bir yağmurdan sonra çimenleri ve toprağı hatırlatıyorlar, beslenmeyi emiyorlar ve yeni bir başlangıç için hazırlanıyorlar. O bana kalbini ve ruhunu açarken bu metafora tutunmaktan kendimi alamıyorum.

Bana yer açarak geri ve bundan ne kadar nefret ettiğimi görünce şok oluyorum. Onun kollarının rahatlığına ve sıcaklığına geri dönmek istiyorum.

"Geçmişimin kazanmasına izin vermek istemiyorum," diyor. "Seni uzaklaştırmak istemiyorum ve kaçmak yerine kalıp benimle birlikte şeytanlarımızla savaşacağını umuyorum."

Elini uzattı ve gitmeme neden izin verdiğini anladım. Kendi isteğimle gelmemi istiyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, Kira. Aslında, seni ve Violet'i güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yerimde durmuş, onun eline bakıyor ve olan biten her şeyi düşünüyordum. Raymond'a aşık olmak ve onun da yanımda olduğunu varsaymak. Brian'la aceleyle bir şeylere girişmek ve onun nasıl biri olduğunu çok geç fark etmek. Beni geri sürükleyene kadar durmayacağını bildiğim halde kaçmak.

Geçmişim iki kez düşünmeme, daha yakından bakmama ve işleri yavaştan almama neden olmuş olabilir, ancak onun kazanmasına, sahip olabileceğim her türlü geleceği mahvetmesine izin vermeyeceğim. Mutluluğu bulmamı engellemesine. Ryder da eski sevgilisiyle aynı durumdaydı ama işte burada, elini uzatıyor ve aşkı bulma şansı için kalbini tekrar ortaya koymaya istekli.

Ve ben de buna hazırım. Belki sonunda beni incitecek - sonuçta geleceği tahmin edemeyiz - ama onun geçmişimdeki erkekler gibi bir şey olduğuna bir an bile inanmıyorum. Ryder'ın iyi ve saf bir kalbi var ve ben onun sevgisini kazanmaktan başka bir şey istemiyorum. Birine kalbini vermek ve onu kırmamasını ummak korkutucu ama Ryder bu riske değer.

Uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Kalmak ve seninle savaşmak istiyorum," diyorum ona, bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek.

Annesi onun için hiç mücadele etmedi, babası -bana anlattığına göre- pek ortalıkta yoktu ve Addie'nin annesi de ikisini de umursamadı. Benim en büyük korkum -duygusal ve fiziksel olarak- incinmekse, onunki de yanında kalmaya değmeyecek biri olmak.

Onun alanına bir adım daha atıyorum ve parmak uçlarımı yanağından aşağı kaydırıyorum, onunla kurabileceğim tüm bağı kurmak istiyorum. "Dışarı çıkmak istiyorum

seninle buluşmak."

Ryder'ın bana verdiği gülümseme 4 Temmuz'da patlayan havai fişeklere eşdeğer. Güzel, büyü ve nefes kesici. Bu gülümsemeyi genellikle kızına ayırır ama şu anda hepsi benim için. Çünkü onunla çıkmayı kabul ettim.

Beni kendine doğru çekiyor, böylece vücutlarımız aynı hizaya geliyor ve sonra ağzı benimkinin üzerine iniyor. Dudaklarımız birbirinin etrafında şekillenirken, verdiği sözlerin her birini iliklerime kadar hissedebiliyorum. Şimdi tek umudum Ryder'ın verdiği sözleri tutan bir adam olması.

"Hadi," diyor Ryder öpüşme bittiğinde. "Hadi içeri girelim. Bitirmemiz gereken bir kitap var."

Kanepeye oturduğunda, bana kitap okuduğu son birkaç seferde olduğu gibi, yanına sokulup başımı omzuna yaslıyorum. Kaldığımız sayfayı açıyor, kahramanın eski sevgilisi kadın kahraman için sorun yaratıyor ve kahraman bunu halledeceğine söz veriyor.

O sayfalarca okuyor ve ben her kelimeye dalarak uyanık kalıyorum. Bu kadınla bir yolculuğa çıkmış gibi hissediyorum ve neler olacağını, sonsuza dek mutlu olup olmayacağını öğrenmek için yatırım yapıyorum.

Ryder son sayfayı okuduğunda, mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Romantizmin her zaman saçma olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf ediyorum, doğrulup gözyaşlarımı silerken.

"Peki ya şimdi?" diye sorar.

"Bu hikayenin büyük bir kısmıyla ilişki kurabileceğimi hissettim. Bekar bir anne olmak, aşkı bulmak istemek... onu yanlış yerde bulmak ve sonra doğru adamla tanıştığında aşırı temkinli olmak."

"Oh, öyle mi?" Ryder koltuğunda kayıyor. "Bu doğru adamı bulduğunu düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Kalbim bana bunun kesinlikle bir olasılık olduğunu söylüyor," diyorum ona dürüstçe. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Sanırım yapacağız," diye kabul ediyor.

Kitabı kapatıp sehpanın üzerine koyuyor ve ben iç çekiyorum, çifti şimdiden özlüyorum.

"Sorun nedir?"

"Onları tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum gülerek kitabı başımla işaret ederek. "Onları özleyeceğim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama-"

"Hayır, öyle değil. Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Bir kitap duygularla dolu olduğunda, insanların gerçek olduğunu hissetmek kolaydır. Aşkları ve

durumlar ve kalp kırıklıkları gerçektir."

"Evet," diye katılıyorum. "Artık bittiğine göre, hayatımda ne yapacağım?" diyorum.

Bir kahkaha atıyorum ve Ryder gülümsüyor. "Bir sonraki kitaba başlıyoruz." Omuz silkiyor.

"Onlar hakkında başka bir kitap mı var?" Kızları uyandırmak istemediğim için fısıltıyla bağıyorum.

"Onlar değil, çocukları. İlk kitap oğulları hakkında. O kitabı gelecek ayki kitap kulübü için seçtim."

"Aman Tanrım, evet! Nereden bulabilirim?"

"Şanslısın," diyor beni kollarının arasına çekerek. "Ben zaten sahibiyim."

"Şimdi başlayabilir miyiz, yoksa gelecek aya kadar beklemek zorunda mıyız?" "Teknik olarak, ilk kitabı tartıştıktan sonraya kadar beklemeliyiz, ama eğer

söylemezsen, ben de ."

Bana göz kırpmıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra kitabı çıkarıp okumaya başlıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

KIRA



"ANNE, SÜTÜMÜN ÜZERİNE KREM ŞANTI ALABILIR MIYIM?" VIOLET BANA BAKIYOR
umut dolu

gözlerle.
"Elbette."

Bebek arabasını, Ryder'ın bana güzel ve gösterişli bir SUV almasına rağmen üç gün boyunca hiçbir yere gitmedikten sonra kızlarla dışarı çıkmam konusunda ısrar ettiğinde hatırlattığı yerel parkın yakınında bulunan kafeye doğru itiyorum.

Bir yere gitmek istemediğimden ya da minnettar olmadığımından değil, ama Ryder'ın hiçbir şartı olmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen sadakaları kabul etmek zor. Ben her zaman bağımsız oldum ve Brian'la yaşadıklarımın sonu -beni bağımsızlığımdan mahrum etmesine izin vererek- bir daha asla o kadın olmak istemiyorum.

"Elma dilimleri alabilir miyim?" Violet soğuk kasadan bir paket elma dilimi ve fıstık ezmesi alıp bana uzatıyor.

"Evet, Addie için bir tane, benim için de bir salata al."

Violet şekerlemeleri kollarına diziyo ve sonra tezgâhın üzerine bırakıyor.

Kendime bir kahve, kızlara da birer kremalı çikolatalı süt söyledim ve ödeme yapmak için yeni cüzdanımdan kartımı çıkardım.

Barista bizi içeceklerimizi almak için nereye gideceğimiz konusunda yönlendiriyor ve onları beklemek için oraya gidiyoruz.

"Burada mı yoksa parkta mı yemek istersiniz?"

"Al, o zaman parka git," diyor Violet. "Dışarısı çok sıcak. İçkimin erimesini istemiyorum."

Neredeyse beş yaşındaki çocuğumun dramatizmine kıkırdıyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Kira!" diye sesleniyor barista, üç içeceğimizi de masanın kenarına itiyor.

Sayaç.

"Teşekkür ederim."

Kızların içeceklerini aldım, kapaklarına pipet soktum ve onlara uzattım. İçkimi alıp dönerken başka bir bedenle karşılaşıyorum.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim," diyorum ona.

Neyse ki benim içkim buzlu ve kapaklı, ama aşağı baktığımda içkisinin sıcak olduğunu ve bir kısmının kanarya sarısı gömleğine döküldüğünü görüyorum.

"Sorun değil," diyor. "Kazalar olur." Benden kızlara bakıyor ve sonra bakışları çantama takılıyor. "Çantana bayıldım. Nereden aldın onu?"

"Oh, teşekkür ." Gülümsüyorum, gömleğinin lekeli olmasına kızmadığı için mutluyum. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Anneler Günü için almıştım."

"Çok güzel," diyor. "Ben Marie."

"Ben Kira. Gömleğin için tekrar özür dilerim."

"Önemli bir şey değil." Tekrar kızlara bakıyor ve bebek arabasının önüne eğiliyor. "Peki siz kimsiniz?" diye soruyor tatlı tatlı.

"Ben Violet, bu da Addie," diyor Violet ona.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor tekrar ayağa kalkarak. "İkisi de senin mi?" "Violet benim." Kızımı gösteriyorum. "Ve ben de seninle bu küçük çocuğa bakmak."

"Oh, sen bir dadısın," diyor. "Bu çok tatlı."

Sözleri neredeyse küçümseyici geliyor, ama onu tanımadığım için varsayımda bulunmak istemiyorum.

"Öyleyim." Huzursuzlanmaya başlayan kızlara bakıyorum. "Pekala, gitmemiz gerekiyor. Önümüzde yoğun bir gün var."

"Önce parka, sonra da kütüphaneye gidiyoruz!" Violet haykırır. Marie ona "Kulağa eğlenceli geliyor," diyor. "İyi günler."

Kızlar atıştırma malikanesini yedikten sonra birkaç şişe su alıyorum ve ileride parka giderken yanımızda götürmek üzere yalıtımlı bardaklar almayı düşünüyorum.

Aletlerle oynayarak birkaç saat geçiriyoruz ve Addie'nin yavaşladığını ve gözlerini ovuşturduğunu fark ettiğimde, kızlara bunun

Gitme zamanı. Addie kütüphanenin değerini anlamak için çok küçük olduğundan, Violet kitap ararken ve bizim bilmediğimiz yaz okuma programına kaydolurken o uyukluyor. Kütüphanede takılıyoruz ve Addie uyandığında ona yaşına uygun kitapları göstererek etrafta koşturmasına izin veriyorum.

Çıkış yaparken Ryder'dan bir mesaj aldım.

RYDER

Yarın akşam bir randevuya çıkıyoruz. Sen sormadan söyleyeyim, Ana ve Julian kızlara bakacaklar. Sadece birkaç saatliğine ve dadıları da yardım edecek.

Bahsedeceğim her şeyi anlattığı için, **"Tamam"** diye cevap veriyorum. **Dört gözle bekliyorum**, zihnimde ne giymem gerektiğini bulmaya çalışıyorum. Sahip olduğum hiçbir şey Ryder'la çıkmaya yetecek kadar güzel değil, bu da alışverişe çıkmam gerekeceği anlamına geliyor.

Tabii ki bölgede yeni olduğum için alışveriş için nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden Ana'ya bir mesaj göndererek herhangi bir fikri olup olmadığını sordum. Birkaç dakika içinde bana şehir merkezindeki birkaç butiğin adını gönderdi ve gidebilmeyi çok istediği için ona birkaç fotoğraf göndereceğime söz verdirdi.

Bir dükkândan diğerine giderken daha önce kafede karşılaştığım kadınla karşılaşıyorum. Beni hemen fark etti ve durdu.

"Buranın küçük bir kasaba olduğunu biliyorum," diyor gülerek, "ama bunun olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Özel bir şey için alışveriş yaptınız mı?"

"Aslında bir randevum var." Ryder'la randevuya çıkma düşüncesi karşısında yanaklarımın pembeleşmesine engel olamıyorum.

Diğer birçok erkek birlikte yaşamamızdan faydalanır ve hemen yatağa atlamaya çalışırdı. Ama Ryder işleri ağırdan alıyor gibi görünüyor, bir öpücükte durup bana çıkma teklif etmek gibi. Ryder'dan hoşlanıyorum ve onun için çalışmama rağmen aramızdaki kimyayı keşfetmek istiyorum, ancak bunu doğru şekilde yapmaya çalışmasına sevindim.

"Oh," diyor Marie, yeşil gözleri ilgiyle parlıyor. "Yeni bir kıyafet için alışveriş mi çıktın?"

"Evet, uzun zamandır biriyle çıkmamıştım," diye geveledim.

"Şey, tesadüfe bakın ki, ben alışveriş kraliçesiyim. Yardım ister misin?"

"Emin misin?" Tanımadığım bu kadının bana yardım etmek istemesi beni şaşırttı.

Özellikle de artık giymediğini fark ettiğim gömleğine kahve döktükten sonra. Umarım leke çıkar. "Sanırım yapacak daha iyi işlerin vardır."

"Alışverişe gitmek için her bahaneyi kullanırım," diyor gülerek, kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Ayrıca, biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Hadi gel. Sana favori mağazalarımı göstereyim."

Öğleden sonrayı alışveriş yaparak geçiriyoruz ve kızlar harika iş çıkıyor. Ben çeşitli kıyafetler denerken Marie'nin onları eğlendirmesi yardımcı oluyor. Birkaç mağazadan sonra, tabiri caizse bankayı batırmadığımı söylemekten mutluluk duyduğum yepyeni bir kıyafetim var - bu arada Ryder'a nerede bir banka hesabı açmam gerektiğini sormam gerekiyor çünkü bir süre daha buralarda kalmayı planlıyorum ve bana verdiği nakit iç çamaşırı çekmecemde birikerek biraz şüpheli görünmeye başladı.

Arabaya doğru yürürken Marie, "Ee, hiç bahsetmedin," dedi, "kiminle buluşacaksın?"

"Aslında... çalıştığım adam," diye itiraf ediyorum. Yerinde durdu. "Ryder mı?"

"Onu tanıyor musun?"

"Onun adını söyledin."

"Yaptım mı?" Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum ama iki çocukla işler çığırından çıkabiliyor.

"Evet, daha önce," diyor. "İşvereninizle bir randevuya çıkmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bu sefer durup Marie'ye bakma sırası bende. Onu ses tonunu ölçecek kadar iyi tanımıyorum ama neredeyse gücenmiş gibi bir hali var.

"Arkadaş olduk," diye açıklıyorum. "Ve ikimiz de işlerin nereye gideceğini görmek istiyoruz."

"Peki istediğin yönde gitmediğinde ne olacak?" diye çıkışıyor. "Seni kapı dışarı mı edecek?"

Ses tonu karşısında irkildim.

"değil," diyorum, savunmaya geçiyorum.

Yüz hatları hemen yumuşuyor. "Özür dilerim," der, sesi daha yumuşaktır. "Sadece... eğer bir adam çalışanıyla çıkmaya istekliyse, bu onun hakkında ne söyler? Bu adamı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Violet ve ben zor durumdayken bize evini açtığını biliyorum. Sadece başımızı sokacak bir ev vermekle kalmadı, aynı zamanda bana bir iş de verdi."

"Ve sen onun avantaj sağladığını düşünmüyor musun?" diye soruyor. "Eğer hayır dersen, bu seni nereye götürür... sokaklara geri mi dönersin?"

"Hayır." Ryder'ın böyle biri olduğuna inanmayı reddederek başımı sallıyorum. "O böyle bir şey yapmaz."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Seni üzmemek istemem, daha yeni tanıştığımızı da biliyorum ama ben de senin durumundaydım ve aynı şeyin senin başına gelmesini istemiyorum."

"Ne oldu sana?" diye sordum.

"Beni sevdiğini ve aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum ama onunla aynı fikirde olmadığım anda beni kapı dışarı etti ve kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktı."

"dilerim," dedim. "Şimdi iyi misin?"

"Zar zor," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Ama olacağım." Sulu bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Sadece dikkatli ol." Sonra telefonunu çıkarıyor. "Çok fazla insan tanımadığından biliyorum. Benim de fazla arkadaşım yok. Numaramı al, ben de sana benimkini vereyim. Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen beni istediğin zaman ara ya da mesaj at."

Marie biraz abartılı görünse de, kalbinin doğru yerde olduğunu hissediyorum ve köşemdeki insan sayısı sınırlı olduğu için ona şüpheyle yaklaşmaya karar veriyorum.

"Tamam." Numarasını yazması için telefonumu ona veriyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben de buradayım."

"Teşekkür ederim," diyor ve telefonumu bana geri veriyor. "Ve Kira, lütfen söylediklerimi bir düşün. Peri masalına kapılmanın kolay olduğunu biliyorum, ama o senin Beyaz Atlı Prens'in olmadığına ne olacak?"

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor çünkü kısa bir süre önce ben de Brian hakkında benzer şeyler düşünüyordum ve şimdi o aynı benzetmeyi Ryder için kullanıyor.

Eve dönerken Marie'nin sözlerini aklımdan çıkaramadım. Ryder'ı sevsem ve onun iyi olduğuna inansam da, Marie'nin haklı olduğu bir nokta var. Ya fikrini değiştirirse? O zaman evimden ve işimden olurum. Elbette, Violet ve ben sokakta kalmayalım diye para biriktirdim ama işimi seviyorum. Addie'ye bağlandım ve Ryder'ı önemsiyorum. Bir de Ana ve Paige'de bulduğum yeni arkadaşlıklar var. Kızlar gecemizi ve kitap kulübü buluşmasını dört gözle bekliyorum. Aşk bulma şansı her şeyi kaybetme riskine değer mi?

Kızlara banyo yaptırdıktan ve her ikisi de yoğun günümüzden yorgun düştükleri için rahatlamaları için kanepeye yerleştirdikten sonra, aklımın yarısı pişirdiğim yemekte, diğer yarısı da Ryder ile randevumu iptal edip etmemem gerektiğini düşünerek akşam yemeğine başlıyorum.

Makarna güvecini fırından çıkarırken Ryder arkamdan ve ödümü koparıyor. Ağır tencere ellerimde sallanıyor ama neyse ki yere düşmeden tezgâha koyuyorum.

"İnsanlara gizlice yaklaşamazsın!" Tıslıyorum, arkamı dönüp ona ters ters bakıyorum. "Kendimi yakabilirdim ya da yemeği yere düşürebilirdim."

Ryder yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırır. "Özür dilerim ama adınızı üç kez söyledim."

"Sen mi yaptın?"

"Evet." Kıkırdıyor. "Bir an için gürültü önleyici kulaklık taktığını sandım."

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. "Sanırım dalmışım. Sana bağışlamak istememiştim."

"Sorun yok. Kafandan neler geçiyor da bu kadar dalgınsın?"

Yalan söyleyip söylememeyi tartışıyorum ama bunun yerine gerçeği söylüyorum.

İsteyeceğim son şey, potansiyel bir ilişkiye yalan söyleyerek başlamaktır. "Bugün bir tanıştım... daha doğrusu üzerine kahve döktüm." Ryder gülüyor. "O iyi mi?"

"Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Daha sonra tekrar karşılaştık ve yarın gece için elbise alışverişinde bana yardımcı oldu."

Bunun üzerine Ryder'ın yüzü aydınlanır. "Oh, öyle mi? Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Kaşlarını çatıyor olmalıyım çünkü kaşları çatıldı.

"Elbiseyi beğenmedin mi? Giymek zorunda değilsin..."

"Hayır, ben seviyorum. Elbisene ve topuklarına bayıldım. Ama..." Sinirli bir şekilde yutkunuyorum ve bakışlarımı kızların üzerinde gezdiriyorum.

Addie oyuncak bebeğiyle oynuyor, Violet ise izlediği programa dalmış durumda.

"Kiminle buluşacağımı sorduğunda ve seni söylediğimde endişelendi."

"Neden?" Bana bir adım daha yaklaştı.

"Çünkü sizin için çalışıyorum ve bir şeyler ters giderse evimi ve işimi kaybeden ben olacağım. Yani, teknik olarak burası benim evim değil ama-"

"Burası senin evin," diye homurdanarak beni tezgâha yasladı. "Peki neyin yanlış gideceğini düşünüyor?" Ses tonundan, Marie ile hiç tanışmamış olmasına rağmen ondan zaten hoşlanmadığı anlaşılıyor. Ve benim niyetim de bu değildi.

Kendini savunmak için burada olmadığından, "Öyle bir şey değil," diyorum. "Senin hakkında kötü bir şey söylemedi ama o da benzer bir durum yaşamış, o yüzden sadece dikkatli olmamı istedi."

"Bu kadınla daha yeni tanıştın," diye mırıldanıyor Ryder, yanağını avuçlayarak. "Ana ya da Julian çıkmamızın yanlış olduğunu düşünselerdi bir şey söylerlerdi. Yine de ikisi de bizi destekliyor."

Başparmağını çene çizgim boyunca ileri geri sürüyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Benden korkmana gerek yok," diye devam ediyor. "Seni ve Violet'i asla kovmam ve Addie'ye zarar verecek bir şey yapmadığın sürece -ki asla yapmayacağını biliyorum- işin hiçbir yere gitmiyor."

"Tamam, ama ya çıkarsak ve yürümezse? Çıktığın bir kadının çatının altında yaşamasını gerçekten isteyecek misin? Ya hayatına devam eder ve başka birini bulursan? İsteyeceğim son şey senin biriyle çıkmanı izlemek olur." Ryder'ın başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Kira," diyor, "hayatta milyonlarca keşke vardır. Nereden geldiğini anlıyorum çünkü ben de senin gibi inancımı beni mahveden birine bağladım. Geçtiğimiz yılı bu yüzden kadınlardan kaçarak geçirdim. Ama seninle durum farklı. Seninle tanıştığım andan itibaren beni kendine bağladın. Önce Addie'ye verdiğin değerle, sonra da bana verdiğin değerle. Geleceğin ne getireceğini bilemem ama seninle daha fazlasını isteme konusunda ciddi olmasaydım, bunu seninle sürdürüyor olmazdım."

boşluğu kapatıyor, böylece vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geliyor ve sonra kollarını bana doluyor, böylece ona bakıyorum. "Kalbimi açmaktan çok korkuyorum. Başka birinin girmesine izin vermekten. Ama risk almaya degecek biri varsa o da sensin. Seni incitmek istemiyorum. Seninle birlikte olma şansını istiyorum. Seni korumak, seni sevmek için."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman kendime bir prens bulduğumu düşünsem, o kötü adam çıktı. Ve ilk kez, sonunda kendimi kurtarmış gibi hissediyorum. Seni içime almak istiyorum ama korkuyorum çünkü eğer sen de diğer erkekler gibi olursan, kendimi tekrar kurtarabilecek miyim bilmiyorum."

"Çok güçlüsün amına koyayım," diye mırıldanıyor Ryder. "Kendine verdiğin değerden daha güçlüsün."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Uzun bir öpücük değil ama aramızdaki bağı hatırlatmaya yetiyor.

"Yere düştüğünüzde tekrar ayağa kalkmanın bir yolunu bulacağınızdan hiç şüphem yok" diyor. "Ve gerçek şu ki, bizimle her şey mükemmel gitse bile, hayatın seni yine de yere sermeyeceğinin garantisi yok." Beni serbest bırakıyor ve bir eliyle parmak eklemlerini şefkatle yanağımda gezdiriyor.

"Ama o diğer adamlarla aramdaki fark şu ki, eğer düşersen seni yakalamak için orada olacağım. Ve eğer , hemen orada olacağım seninle birlikte yere."

"Ryder," diye fısıldıyorum, sözleri karşısında kalbim göğsümde kabarıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Başımı eğip gözlerimi kapatıyorum, düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Söylediği her şeyin yalan olma ihtimali var ve bu bir erkeğin bana attığı ilk ya da ikinci kazık olmayacak ama hayatımı korkarak yaşamayı reddediyorum.

Marie haklı noktalara değindi, ama sorun şu ki, Ryder'ı tanımıyor. Bana nasıl baktığını, uyuyamadığımda bana nasıl kitap okuduğunu görmüyor. Kızıma nasıl kendi kızımıymış gibi davrandığını. Ve burası bizim evimiz olmasa da, burada bulunduğumuz kısa süre içinde bize hayatım boyunca başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar hoş karşılandığımızı hissettirdi.

"Kira," diyor birkaç saniye sonra. Parmakları boğazıma yerleşiyor ve ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Atlaman sorun değil bebeğim. Ben seni tutuyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra veriyorum. "Tamam, atlayacağım ama beni yakalayamazsan cidden çok kızarım," diye yarı şaka yapıyorum.

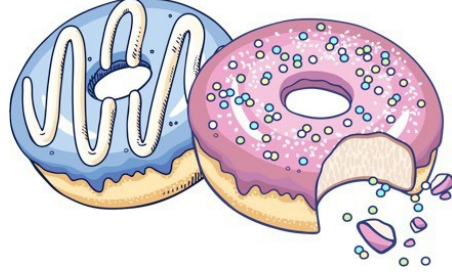
Cümlemi bitirdiğim anda Ryder'ın dudakları dudaklarıma iniyor ve beni derinden öpüyor. Her seferinde olduğu gibi karnımda kelekler uçuşuyor ve kadınsı bölgelerim karıncalanarak bana da ilgi gösterilmesi için yalvarıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırıp bacaklarımı ayırıyor, böylece bacaklarımın arasında durabiliyor. Ryder'ın içinde o kadar kayboluyorum ki Violet adımı söyleyip yalnız olmadığımızı hatırlatana kadar nerede olduğumuzu unutuyorum.

Ryder'ı geri itiyorum ve tezgahıtan o kadar hızlı atlıyorum ki dengemi kaybediyorum, ama kığım yere çarpmadan önce Ryder beni yakalıyor.

"Gördün mü bebeğim? Düşmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Kıçını çürümesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER



"VAY ANASINI."

Kızları Julian ve Ana'ya bırakmayı önerdiğimde, bunu çiçekleri alıp bir beyefendi gibi kapıya gelebilmek için yaptım. İyi ki de öyle yapmışım çünkü kapıda durmuş, saçları düzgün, makyajı yapılmış ve göz alıcı küçük siyah bir elbise giymiş Kira'ya bakarken kızların şu anda etrafta olmadığına seviniyorum.

"Beğendin mi?" Kira yerinde dönerek soruyor.

Elbisenin üst kısmı boynuna kadar uzanıyor ve uzun kollu, ancak puantiyeli bir tasarıma sahip şeffaf, bu yüzden siyah sütyenini seçebiliyorum. Elbisenin alt yarısı düz siyah ve üstünde bronzlaşmış kalçalarını gösteren aynı şeffaf malzemeden bir katman var. Giydiği uzun topuklu ayakkabılar ayak bileklerini sarıyor ve bacaklarının bir mil uzunluğunda görünmesini sağlıyor.

"Gibi mi?" Boğuk bir sesle söyledim. "Daha çok *aşk* gibi. Hatta o kadar seviyorum ki seni kollarıma almamak, o seksi bacaklarını etrafıma dolamamak ve topukların sırtıma gömülürken seni duvara yaslayıp sikmemek için kendimi zor tutuyorum."

Kira'nın gözleri büyüdüğünde, fazla ileri gittiğim için kendime lanet ediyorum. Tanrı aşkına, bu bizim ilk randevumuz ve onun isteyeceği son şey benim lanet bir sapık gibi davranmam.

Ama sonra yanakları açık pembe bir renk alıyor ve gözleri gece mavisine dönüyor, sanki az önce söylediklerimin gerçekleştiğini hayal ediyormuş gibi.

Onun için aldığım çiçekleri girişteki masanın üzerine koyarak aramızdaki alanı dolduruyorum, onu belinden yakalıyorum ve sırtını dönmesi için bizi çeviriyorum.

duvara doğru bastırılmış.

"İstedğin bu mu, güzelim?"

Makyajını bozmamaya dikkat ederek yüzünün yan tarafını avuçluyorum ve kalın bir şekilde yutkunuyor, sonra alt dudağını ağzına çekmeden önce dilinin ucunu dudaklarının kenarında gezdiriyor.

"Seni bu duvara yaslayıp sikime boşalmanı sağlamamı mı istiyorsun?"

Büyüleyici gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. Ve yemin ederim, o kadar sertleştirdim ki, lanet olası bir silah olarak kullanılabilirdi.

Onu tatma ihtiyacıyla başparmağımı dudağında gezdirerek dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum ve sonra eğilip onu öpüyorum. Tadı en tatlı bağımlılık gibi ve dilinin her hareketinde ve dudaklarının her fırçalanışında onu daha çok arzuluyorum. Elbisesini kaldırıp iç çamaşırını çıkarmak ve onu burada, fuayemde becermek çok kolay olurdu. Ama bunun yerine geri çekiliyorum, dudak parlatıcısının biraz bulaştığı ağzının köşesini siliyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Sen... sen istemiyorsun..." diye soruyor ve ne sorduğunu tam olarak bildiğim için sorusunun geri kalanını geçiştiriyor.

"Tabii ki istiyorum," diyorum ona. "Ama yapmayacağım çünkü birincisi, seni götürmek istediğim bir randevumuz var ve ikincisi, birlikte olma zamanımız geldiğinde, iki yıldır seks yapmadığım için hızlı olacak olsa da, lanet olası fuayemde olmayacak."

Bir kahkaha attı, ben de omuz silktim.

"Zor olacak," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen iki saniye içinde boşalıyorum, ama bunu birden fazla orgazmıla telafi edeceğime söz veriyorum," diyorum göz kırparak, yanaklarının ve boynunun kızarmasına neden olarak. "Ama şu anda seninle bir randevuya çıkmak ve küçük kızlarımız dikkatimizi dağıtmadan seni tanımak istiyorum."

Masaya doğru yürüyorum ve aldığım orkide vazosunu alıp ona uzatıyorum. "Senin için."

"Çok güzeller."

"Onları araştırdım ve arkalarında birkaç anlam var, ama gözüme çarpanlardan biri güçtü." Elimi kalçasının kıvrımına koyuyorum. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor.

Dokunuşumdan uzaklaşıp yemek masasına doğru yürüyor ve vazoda zaten su olduğu için onları masaya bırakıyor. Sonra çantasını alıp tekrar yanıma geldi.

Onu yanağından öpüyorum ve sonra tutuyorum. "Hadi, güzelim. Bu randevuyu başlatalım."



"AMAN TANRIM, BU FILETO ÇOK LEZZETLİ," DIYE INLIYOR KIRA. "DENEMEK İSTER MİSİN?"

Ben cevap veremedimden çatalıyla bir parça saplıyor ve bir ısırık alabilmem için ağzıma götürüyor. Haklıydı. Biftek güzel ama odaklanabildiğim tek şey onun ne kadar yakın olduğu. Oturduğumuzda, bize U şeklinde garip bir kabin verildiği için biraz sinirlendim, ama sonra Kira içeri girdi ve yanındaki koltuğu okşadı ve şikayetimi tamamen unutuldu.

O bir kadeh şarap söyledi, ben de çalıştığım şirkete sadık olduğum için sek bir viski, Kingston Gold söyledim. Sonra konuşmaya başladık. Yemek gelene kadar sohbet bir konudan diğerine aktı, birbirimiz hakkında bilgi edinecek kadar derin ama hafif tutacak kadar yüzeyseldi.

Çiğneyip yuttuktan sonra ona "Güzel," diyorum. "Somonumu denemek ister misin?"

Başını sallıyor, sevimli bir şekilde burnunu kıvrıyor. "Somon çok balıklı."

"Umarım öyledir." Gülüyorum. "Balık bu."

"Çoğu balığı severim -mahi-mahi, tilapia, morina- ama somonun tadı çok balıksı. Ama patateslerinizden bir ısırık alacağım." Tabağıma doğru başını salladı ve kaşlarını salladı.

Ona bir ısırık veriyorum ve zevkle inliyor.

"Çok güzel."

Son randevum eski sevgilimle idi ve aramızdaki elektrik gece ile gündüz gibiydi. Menüdeki en pahalı şaraptan bir şişe ve bir salata sipariş etti - çok cazip olduğu için ekmeğin masadan kaldırılmasını istedi - ve sonra zar zor yedi.

Ne yazık ki soyadım nedeniyle içinde bulunduğum çevrede çoğu kadın için norm bu ve bu nedenle Kira gibi bir kadınla hiç karşılaşmadım.

"Hafif ve meyveli" ne olduğunu sorduktan sonra garsonun tavsiyesi üzerine bir kadeh şarap sipariş etti, sepetteki ekmeğin yarısını yedi,

Sonra fileto sipariş etti çünkü bifteği çok sevdiğini ve uzun zamandır yemediğini söyledi.

Kira ile geçirdiğim her gün, onu tanıdıkça daha çok aşık oluyorum. Tatlı, komik ve sıcak biri. Konuştuğumda beni dinliyor ve söyleyeceklerimi gerçekten önemsiyor.

"Bize biftek ızgara yapman gerekecek," diyor, yemeğinden bir ısırık daha alarak. "Kızlar sosisli sandviç yiyebilir," diye ekliyor gülerek.

". "

Telefonu çalıyor ve çatalını yere bırakıyor. "Ben Ana," diyor. "Hey, her şey yolunda mı?"

Violet'ten uzak kalacağı için endişeliydi ama kızına gitmekte bir sakınca olup olmadığını sorduğunda Violet'in hiçbir sakınca görmediğini söyledi. Ve kızları bıraktığımda, ben ayrılırken hoşça kal bile demediler.

Ana ile birkaç dakika konuşuyor ve ben konuşmanın sadece onun tarafını duyabildiğim için neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Sonunda, "Tamam, teşekkürler. Bir değişiklik olursa bize haber verin." Telefonu kapatıyor ve bana diyor ki, "Violet'i alıyor. Bana iyi geceler dilemek istemiş."

Kızıyla birkaç dakika konuşuyor -ki kızının iyi vakit geçirdiği anlaşılıyor- ve sonra "Tamam, bekle" diyor. Telefonla birlikte elini uzatıyor. "Seninle konuşmak istiyor."

"Hey, Violet. Nasıl gidiyor?" Telefonu Kira'dan aldıktan sonra soruyorum, neden benimle konuşmak istediğine dair hiçbir fikrim yok.

"Güzel," diyor. "Addie az önce seni özlediği için ağlıyordu, ama ben onunla yattım ve annemin bana söylediği günışığı şarkısını söyledim, şimdi uyuyor."

Sözleri kalbimi sarıyor ve sıkıştırıyor.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkardım. "Çok nazıksınız. Yakında görüşürüz çocuklar."

"Annem burada uyuyabileceğimizi söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Kira'ya bakıyorum. "Tamam, o zaman sabah görüşürüz."

"İyi geceler!"

Telefonu kapattı ve ben de telefonu Kira'ya geri verdim.

"Çok tatlı bir kız yetiştiriyorsun. Addie benim için ağlıyordu ve o uyuyana kadar ona şarkı söyledi." Elimi Kira'nın kalçasına koydum ve

sık. "Teşekkür . Senin ve kızının yarısı benim küçük kızıma da geçerse çok mutlu olacak."

"O zaten kutsanmış," diyor yanağımı okşayarak. "Sen varsın." Eğiliyor ve beni şefkatle öpüyor. "Şimdi, balığın soğumadan yemeğini ye."

Kıkırdıyorum ve sonra hatırlıyorum ...

"Kızların geceyi burada geçirmesini kabul ettiniz mi?"

"Umarım sorun olmaz," diyor. "Ana, Addie geceyi birçok kez orada geçirdiği için senin için sorun olmayacağından bahsetti ve Violet için de sorun yok. Sanırım Ana'yla birlikte yeni çıkan prenses filmini izleyecekler."

"Sorun değil," diyorum ona, randevumuzdan sonra kızları almak zorunda kalmak yerine tüm evin bize kalacağı gerçeğini düşünmemeye çalışarak. Hepsi. Lanet olası. Gece.

Yemeğimizin geri kalanını yiyoruz ve tatlı sipariş etmek yerine Kira'ya başka bir yerde yiyeceğimizi söylüyorum.

"Randevumuzda daha fazlası mı var?" diye soruyor, sorgulayan bir kaş kaldırarak. "O sadece akşam yemeği idi," diye alay ediyorum.

"Daha gelecek çok şey var."



"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?"

Kira yüzünde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle bana bakıyor ve doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Randevuyu hangi yöne götüreceğimi tartıştım. Sınırsız miktarda parası olan bir adam olarak, randevumuz için neredeyse her şeyi planlayabilirdim. İlk başta, şehre bir helikopter yolculuğu yapmayı ve onu pahalı bir restorana götürmeyi düşündüm. Ama düşündüğümde, bunun onun için çok klişe olduğunu hissettim. Elbette iyi vakit geçirecekti ama bu onun tarzı değildi. Ben de farklı bir şey buldum.

Eve ilk geldiğimizde ona daha rahat bir şeyler giymesini söyledim ve ona randevudan daha fazlası olduğunu söylediğim için kafası karıştı. Bir an için, helikopter gezisi gibi daha abartılı bir şeyle gitmeliydim diye endişelendim. Ama şimdi gözlerindeki bakışı görünce, Kira'nın vaktimi harcadığım diğer kadınlar gibi olmadığını anladım.

"Bu bir şişirme ekran mı?"

"Evet, öyle. Film izliyoruz."

"Bu"-başını sallıyor, patlamış mısır ve slushy makineleri, bir şeker tezgahı, ve şişme salon sandalyeleri ile tamamlanmış bir açık hava sinemasına dönüştürdüğüm arka bahçeye bakıyor
-"İnanılmaz," diye bitiriyor.

"Bize katılacak başka insanlar da var mı?" diye soruyor sandalyeleri göstererek. "Kızların da keyfini çıkarabilmesi için hepsini bir haftalığına kiraladım."

"Buna bayılacaklar! Hangi filmi izliyoruz?" diye soruyor, yiyecek ve içecek alanına doğru yürürken.

"Birkaç torpil yaptım ve Mila Kunis'in yeni filminin erken bir kopyasını alabildim."

Kira onun en sevdiği aktris olduğundan bahsetti ve üniversiteden en iyi arkadaşlarımdan biri filmin yapımcılığını üstlendiği için beni ayarlayabildi.

Kira'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Biliyor musun, ilk randevuda çıkmayı planlamıyordum ama şimdi bunu ciddi ciddi yeniden düşünüyorum."

Sözlerini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda kahkahalarla başımı geriye atıyorum. Kahretsin, bu kadın başka bir şey.

Tüm favorilerimizi seçtikten sonra, filmi oynat tuşuna basıyorum ve sonra onunla birlikte oturabilmek için seçtiğim çift kişilik şezlonga oturuyoruz.

Filmin ilk yarısını şeker yiyerek, slushilerimizi içerek ve filme gülerek geçiriyoruz. Romantik komedileri pek sevmem ama itiraf etmeliyim ki film çok komikti.

İkinci yarıda Kira yanıma sokuluyor ve kolumu ona doluyorum, bağımlısı olduğum hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum - köprücük kemiği boyunca, omzundan ve kolundan aşağı. Ona bir şekilde dokunmadan edemiyorum. Daha önce hiçbir kadından Kira'dan etkilendiğim kadar etkilenmemiştim.

Bir ara Kira elimi avucunun içine alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Parmaklarını kalçasının üstüne yerleştiriyor ve ben de dolanmış ellerimize bakıyorum. Hiçbir zaman böyle şeyleri fark eden bir adam olmadım, ama Kira'yla her şeyi fark ediyorum.

Birkaç dakika sonra parmaklarımızı çözüp elimi kremi kalçasının üstüne kaydırıyor ve dikkatim filmde onay yöneliyor. Dışarısı sıcak olduğu için üzerinde minik pamuklu bir şort ve muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkaran bir atlet var.

Gözlerini filmden ayırmadan bacaklarını hafifçe aralıyor ve elini benimkinin üzerine koyarak ellerimizi kalçasının iç kısmına doğru kaydırıyor.

"Bir şey mi istiyorsun?" Kulağına doğru mırıldandım. Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Evet, seni."

Ve ağzımın onunkine inmesi için gereken tek şey bu.

Bir centilmen olmaya çalıştım ama ben kimim ki onun istediğini almasını engelleyeyim?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIRA



HIÇBİR ZAMAN İLK YA DA İKİNCİ SEFERDE SEKS YAPAN BİR TIP OLMADIM.

Randevu. Büyürken annemin bir erkeğin ilgisini çekmek için seksi kullanmaya çalışmasını izledim, ama asla işe yaramadı. Bunun yerine, kendini kullanılmış ve değersiz hissetmesine neden oluyordu. Sonunda kendini kurtarana kadar haftalarca sürecektir bir depresyona girerdi. Annemi seviyorum ve elinden geldiğince her zaman yanımda oldu, ancak bir erkeğin sevgisi için onu herkesten ve her şeyden üstün tutacak kadar çaresiz olmasını izlemek zordu.

Bu yüzden kiminle yaklaşacağım konusunda seçiciydim. Bekaretimi ona vermeden önce lisedeki erkek arkadaşım ile birkaç ay birlikte oldum. Ama bu, bir saat uzaklıktaki bir üniversiteye gittikten birkaç hafta sonra beni aldatmasına engel olmadı.

Raymond'la ciddi olduğumuzu hissedene kadar bekledim. Ama yine de Violet'e hamile olduğumu öğrendiği an çekip gitti.

Brian'la evlenene kadar bekledim. Eğer onu bekletirsem, beni gerçekten sevdiğini ve uzun vadeli olduğunu anlayacağımı düşündüm. Ne de olsa annemin birlikte olduğu hiçbir erkek parmağına yüzük takmamıştı. Ama biriyle evlenmenin sonsuza kadar mutlu yaşamayı garanti etmediği ortaya çıktı.

Kendime bir süreliğine erkeklerle işimin bittiğini söyledim. Violet'e ve kendime odaklanmam gerekiyordu. Sonra Ryder'la tanıştım ve her şey değişti. Bazı erkeklerin harika babalar olabileceğini kanıtladı. Bana iyi bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini gösterdi. Ve hatta

Hayal kırıklığına uğradığında, bunu bir erkeğin yapması gerektiği gibi, sabır ve anlayışla ele alır.

Kendime ilk buluşmada seks yapmayacağımı söylemişim ama işte buradayım, arka bahçesinin ortasında, yıldızların altında Ryder'ın bacaklarına sarılıyorum.

"Seninle olmak istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Geçmişte işleri doğru şekilde yapmaya çalıştım, ancak ne umarsanız umun, ne kadar doğru şeyi yapmaya çalışırsanız çalışın, başkalarının eylemlerini kontrol edemeyeceğinizi ve kesinlikle geleceği kontrol edemeyeceğinizi zor yoldan öğrendim.

Lisedeki erkek arkadaşımın beni aldatacağını asla tahmin edemezdim. Violet'in sperm donörünün etinden ve kanından uzaklaşacağını bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ve Brian bana evlenme teklif ettiğinde, dış görünüşünün altındaki canavarı göremedim.

Bu yüzden, kalbimin bana söylediği şeyi yapmaya karar verdim ve bu da Ryder'ın bir şans vermeye değer olduğu. Elbette, bunun yüzüme patlaması ihtimali var, ama kalbimi açmazsam, asla bilemeyeceğim. Ve henüz yirmi yedi yaşındayken geçmişte yaşadığım kalp kırıklıklarının beni bıktırmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Emin misin?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak. "Çünkü bunu bir kez yaptığımızda... içine gömüldüğümde, benim olacaksın bebeğim."

Sözleri göğsümde bir kelebek sürüsünün uçuşmasına neden oluyor ve söylemek üzere olduğum şey için tüm dikkatini ona vermesini isteyerek yüzünü çerçeveleyorum.

"Ben zaten seninim. Violet'le birlikte senin evine taşındığımız ve bize daha önce hiç sahip olmadığımız bir şeyi, bir yuvayı verdiğin andan beri seninim." Duygusallaşarak anı mahvetmek istemediğimi ama nasıl hissettiğimi bilmesini istediğimi boğuk bir sesle dile getiriyorum. "Kabuslardan uyuyamadığım zamanlarda bana kitap okuduğun ilk andan beri seninim."

Nefes alıyorum ve sonra sert bir nefes veriyorum. "Kızıma senin olmadığı halde seninmiş gibi davrandığın ve Nora'nın sana yaşattıklarından sonra kızını bir kadına emanet etmek için hiçbir nedenin olmamasına rağmen Addie konusunda bana güvendiğin andan beri seninim."

"Kira," diye fısıldıyor Ryder, gözleri benim hissettiğim kadar duyguyla dolu.

"Bana bir kadının nasıl davranılmayı hak ettiğini gösterdiğinden beri seninim," diye devam ediyorum. "Sana Brian'dan bahsettiğimden beri dinlediğinden ve beni itmek yerine kendine çektiğinden beri."

Eğilip dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve hissettiğim her duyguyu yansıttığını umduğum morartıcı bir öpücük konduruyorum.

"Ben zaten seninim Ryder," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Şimdi lütfen beni al ve bana *benim* olduğunu göster."

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

Sonra kıcımdan tutarak bizi ters çeviriyor, böylece ben şişme şezlonga uzanıyorum ve o da üzerimde duruyor. Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, yüzümden başlayıp ayaklarımda bitiriyor, sanki nereden başlayacağını bulmaya çalışıyormuş gibi, ben kıpırdamadan yatarken, onun liderliği ele almasına izin veriyorum.

Ayağımı eline aldığı anda şok oldum. Dokunabileceği onca vücut parçası varken neden ayağımı seçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Ta ki eğilip ayağımın altından iç uyluğuma doğru öpücükler kondurana kadar. Bacaklarımı açıyor ve doğrudan amıma gitmesini bekliyorum, ama bunun yerine diğer ayağımdan başlıyor ve diğer uyluğuma doğru öpüyor. Belli ki acelesi yok, bu yüzden kendimi dirseklerimin üzerine koyuyorum ve bacaklarıma doğru ilerleyişini izliyorum. Dudakları yumuşak ve ağzı açık öpücükleri sıcak akşama rağmen içimi ürpertiyor.

Pamuklu şortuma geldiğinde bana bakıyor ve sessizce çıkarmak için iznimi istiyor. Bir kez başımı sallıyorum ve o da panayırda ödül kazanmış gibi sırtarak şortumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekip kenara fırlatıyor.

Bacaklarımı bir kez daha açıyor, sonra eğilip düzgünce kesilmiş amımın başını öpüyor. Ve sonra, bir kez daha, Violet'i doğurduğum için taşıdığım çatlaklara dikkat çekmek için durup gövdemde daha fazla öpücük izlediğinde beni şaşırtıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bana bakıyor.

"Çok güçlüsün amına koyayım," diye mırıldanıyor. "Eminim hamileyken de çok güzeldin."

Eski sevgililerimizin bizi incitmesinden nefret ediyorum ama geçmişimiz bizi buraya getirdiği için çok çünkü Ryder Du Ponte tarafından tapınılmaktan başka bir yerde olmak istemezdim.

Ryder karnıma son bir öpücük konduruyor ve sonra vücudumda ilerlemeye devam ediyor. Atletime geldiğinde, sütyen giymediğim için göğüslerimi ortaya çıkararak onun için çıkarıyorum. Göğüslerim küçük olduğu için sadece evden çıkarken sütyen takıyorum. Brian onları büyütmek için estetik ameliyat olmam gerektiğine dair yorumlar yapar, bu da beni boyutları konusunda biraz güvensiz hissettirirdi.

Ama Ryder dizlerinin üzerine çöküp vücuduma tırmanırken, gözleri ateşli bir arzuyla doluyken, Brian'ın söylediği saçmalıkları kafamdan atıyorum ve

Ryder'ın göğüslerime pis şeyler yapmak ister gibi bakmasını zihinsel olarak yakaladım.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi göğüslerimden birini okşuyor ve eğilip meme ucumu dudaklarının arasına almadan önce "Mükemmel amına koyayım" diye mırıldanıyor.

Birkaç saniye boyunca emiyor ve ısının vücuduma yayılıp doğrudan merkezime gitmesine neden oluyor. Tepki olarak kalçalarımı sıkıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Seninle işim bittiğinde, senin olduğumdan hiç şüphen kalmayacak."

Diğer meme ucumu ağzına alıyor, ancak bu sefer sertleşmiş tepeyi ısıyor - acıtacak kadar değil, ama lezzetli acıyı hissetmeme yetecek kadar.

Parmaklarım saçlarının dağınık tellerine dalıyor ve daha fazlasını arzularak hafifçe çekiştiriyorum. Bir göğsümü avuçlayıp meme ucumu sıkarken, diğerini emiyor ve yalıyor.

Geçmişte bencil erkeklerle çıktığım için mi yoksa onlar ne yaptıklarını bilmedikleri için mi bilmiyorum ama hiçbir erkek vücuduma bu kadar ilgi göstermemişti.

Ryder göğüslerimle oynamaya devam ediyor, aralarında değişiyor ve meme ucumu bir kez daha ısırdığında, yemin ederim ki o amıma dokunmadan neredeyse sarsılıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum, o kadar gerginim ki yakında bir çıkış yolu bulamazsam patlayacağıma yemin edebilirim.

"Beni yakaladın," diyor, göğüslerimi bırakıp beni öpebilmek için daha da yukarı .

Dili benimkine masaj yaparken Ryder hafifçe kayıyor. Bir an sonra, parmakları kıvrımlarımı ayırıyor ve sonra içime doğru itiyor. Zaten ıslağım, bu yüzden hemen içeri kayıyorlar ve beni mümkün olan en iyi şekilde dolduruyorlar. Zevk almayalı çok uzun zaman olmuştu ve Ryder'ın bana verdiği her damlayı içime çekiyorum.

Onu da hissetmek isteyerek, aramıza uzanıp şortunu aşağı itiyorum, parmaklarımı sert uzunluğunun etrafına doluyorum ve onu sınırlarından çıkarıyorum. Göremiyorum ama kalın ve pürüzsüz ve onu önce ağzımda mı yoksa amımda mı istediğime karar veremiyorum.

Ryder beni parmaklarken, ben de başparmağımla sikini okşayarak ön spermini başının etrafına yayıyor ve hafifçe kayganlaştırıyorum. Ama bu yeterli değil. Ben

Onu ağzıma alıp sikini iyice ıslatabilmek için aşağı kaymak üzereyken başparmağı klitorisimi buldu ve kıvılcımlar uçuştı.

"İşte bu," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Elimin her yerine boşal bebeğim."

İçimde güzel ve derin parmakları ve şişmiş klitorisime masaj yapan başparmağı arasında, orgazmımın beni sert bir şekilde vurması uzun sürmedi. Bacaklarım titriyor ve tam istediği gibi elinin her tarafına boşalırken ağzına doğru inliyorum, bastırılmış cinsel gerginliğin her onsu vücudumu terk ediyor.

Ryder arkasına uzanıp tişörtünü başının üzerine çektiğinde hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamıştım. Havuzda gömleksiz gezerken ve evde dolaşırken vücudunu onlarca kez gördüm ama görmekten asla bıkmayacağım. Haftada birkaç gün spor yapıyor ve bu belli oluyor. Kırk yaşına yaklaşıyor olabilir ama vücuduna iyi baktığı çok açık.

Alaycı, bilmiş bir sırıtişla gömleğini parmağının etrafında döndürüyor ve sonra gözlerini kapatarak bana doğru fırlatıyor.

Yüzümden çekip kenara fırlatırken bir kahkaha atıyorum, onun şakacı yanını ve birbirimizle aptalca davranabilecek kadar rahat olmamızı seviyorum.

Ryder hızla şortunu ve boxer'ını indiriyor ve sonra ellerini başımın iki yanına koyuyor. Ağzı benimkine sürtünüyor ve dili ayrılmış dudaklarımın arasından kayarken, aramıza uzanıyorum ve sert uzunluğunu içime yönlendiriyorum. Aletin tadına bakmak, onu daha kişisel bir düzeyde tanımak istiyordum ama bunun beklemesi gerekecekti.

Yavaşça, santim santim içime itiyor, sanki her saniyenin tadını çıkarıyor, bitmesini istemiyor, bacaklarım arkasına dolanıyor, ayak bileklerim arkasına kilitleniyor.

"Kira," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, arkasını ittiğimde başını sallıyor, onu tamamen içimde istiyorum, "çok ıslaksın, sıcaksın ve lanet olası mükemmelsin."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kalçalarımı yukarı doğru iterek onu yolun geri kalanına itiyorum. Dibe vurduğunda alnı benimkine dayanıyor, nefes alış veriş hızlanıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Asla dayanamayacağım."

"Umurumda değil. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Uzun sürmezse sorun değil. Sadece beni becermeni istiyorum."

Anlayışla başını sallıyor, sonra güçlü kollarıyla beni içine hapsediyor. Vücutlarımız en samimi şekilde birbirine bağlandığında, içimde var olduğunu bilmediğim yerlere vurarak, kasıtlı, kontrollü itişlerle içime girip çıkmaya başlıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum, saçlarının ucundan çekiştiriyorum ve ağzını benimkine yaklaştırıyorum.

Vücudunu yavaş bir ritimle benimkine doğru hareket ettirmeye devam ediyor, her hamlesi derin ve şehvetli. Ve kafama dank ediyor, Ryder beni becermiyor. Benimle sevişiyor. Bu düşünce kalbimin duygularla kabarmasına neden oluyor çünkü hayatım boyunca ne kadar çok sikilmiş olsam da, bir erkeğin benimle seviştiğini hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar.

Tekrar doruğa ulaşmayı planlamamıştım ya da beklemiyordum -tamam, beni önceden eliyle boşalttığı için mutluydum- ama yine de, başka bir orgazm, tekrar boşalana kadar daha yükseğe tırmanarak yoluna devam ediyor ve kutsal bok, bu salınım sonuncusuna hiç benzemiyor. Derin ve yoğun, Ryder'ın sikinin etrafında kenetlenirken tüm vücudumun titremesine neden oluyor.

"Siktir," boğuluyor, kendini daha fazla tutamıyor.

İticiliği düzensiz ve sınırsız bir hal alıyor, bana neler yapabileceğini gösteriyor. Kolları vücuduma dolanıyor ve yüzünü boynuma gömüp sıcak etimi emiyor.

Ve sonra, gırtlaktan gelen bir iniltiyle içime boşalıyor, içimi sıcak tohumuyla kaplıyor. Korunmadığımızı umursamalıydım ama şu anda, Ryder etrafımda ve içimdeyken, tek düşüncem bu anın ne kadar mükemmel olduğu.

Ten tene.

Kalplerimiz bir atıyor.

Yayınlarımız birbiriyle karışıyor.

Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım ve bu sadece zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor: Ryder'a aşık oldum.

Nefes alış verişlerimizi düzene sokmaya çalıştığımız birkaç saniyelik rahat sessizliğin ardından Ryder beni şefkatle kaldırıp öpüyor ve sonra çekilip kalçalarının üzerine oturuyor.

Gözleri doğrudan amıma gidiyor, hiç şüphem yok, uyarılmışlığımız içimden damlıyor. Muhtemelen utanmalıyım, ama akıllara durgunluk veren iki orgazmdan sonra, umursamayacak kadar doymuş durumdayım.

"İçine boşaldım," diyor, uzanıyor ve sanki doğru olduğunu onaylamak için hissetmesi gerekiyormuş gibi parmağını ortak salınımımızda gezdiriyor.

Dokunuşuyla ürperiyorum ve sonra oturup kucağına tırmanıyorum. Poposunun üzerine düşüyor, kollarını belime doluyor, ben de kollarımı boynuna, bacaklarımı gövdesine doluyorum.

"Temizim," diyorum ona. "Kingston'da çalıştığım için sigortam çıkar çıkmaz test yaptırmak için doktora gittim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı, "ama endişelendiğim bu değil."

Gözleri benimkilerle buluştu ve hamile kalabileceğimden korktuğunu anladım.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Dağınık yüzünün kenarlarına dokunuyorum, kesilmiş sakalının parmaklarımın altındaki hissini seviyorum. "Ve eski sevgilinin aksine, gerçekten ciddiğim." Elini kendi elime alıp pazuma götürüyorum. "Bunu hissediyor musun?" Parmağını derimin altındaki küçük bir metal çubuğun üzerinde gezdiriyorum. "Bu implant. Bir yıldan kısa bir süre önce taktırdım ve üç yıl boyunca geçerli, yani sorun yok."

Ryder'a gülümsüyorum ve o da rahatlayarak iç çekiyor.

"Teşekkür . Seninle bir bebek sahibi olmak istemediğimden değil.."

"Biliyorum," diyorum ona. "Henüz oraya gelmedik. Acelemiz de yok. Brian'la evlendiğimizde doğum kontrol hapı kullandığımı biliyordu ve bir aile kurmak istediğim için bırakmamı istedi. Violet'i o ailenin bir parçası olarak görmemesi beni rahatsız etti ama belki de zamana ihtiyacı vardır diye düşündüm.

"Aramızdaki ilişkiler kötüleşmeye başladığında, hamile kalma düşüncesi beni korkutmaya başladı, ben de arkasından iş çevirip implant taktırdım. Ondan bir bebek sahibi olma ve sonsuza kadar ona bağlı kalma riskini göze alamazdım. Bebek sahibi olmak büyük bir adım ve umudum, bir dahaki sefere biriyle bu bağlılığı kurduğumda, hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım adamla olması."

O da başını sallayarak onaylıyor. "Kendimi o ana o kadar kaptırdım ki korunmayı aklıma bile getirmedim. Kukun sihir gibi, aklımı kaçırmama neden oluyor."

Boğuk bir kahkaha attım. "Seni hissediyorum. Sikin sihirli bir çubuk gibi." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyorum ve Ryder kıkırdıyor.

"Bilgin olsun," diyor ayıldığında, "eğer hamile kalsaydın, buna üzülmezdim. Nora'nın yaptıklarından sonra muhtemelen travma geçiriyor olmalıydım ama seninleyken sanki tüm bu saçmalıklar geçmişte kalıyor ve tek görebildiğim seninle ve kızlarımızla bir gelecek oluyor."

Boğazıma düğümlenen kocaman duygu yumağı yüzünden bir şey söyleyemedim eğilip Ryder'ı öpüyorum. Parmakları saçlarımın arkasına giriyor, öpücüğü derinleştiriyor ve vücudum onunkine sarılmışken beni şezlonga yatırıyor ve benimle yeniden sevişmeye başlıyor.

İkimiz de terli ve yapış yapış ama ikimizin de umurunda değil. Aklımızdaki tek şey birlikte olmak.

Ve ikimiz de serbest kaldığımızda, dudaklarına daha önce söylemek istediğim ama söyleyemediğim üç kelimeyi fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Vücudu hareketsiz, siki içime gömülü ve gözlerime bakarken, kendi gözleri o kadar ham duygularla dolu ki, kelimeleri o daha söylemeden hissedebiliyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok..."

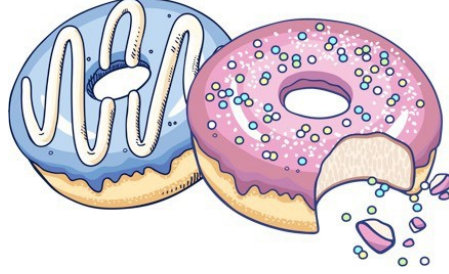
Sözleri midemi bulandırıyor. Küçük şeylere bile dikkat etmesini seviyorum.

Burnumun ucunu öpüyor. "Üstümüzde parlayan aydan daha fazla ..." Ağzımın köşesini öpüyor. "Tüm gezegenlerden ve tüm güneş sisteminden daha fazla."

Dudakları benimkilerle birleşiyor ve tüm duygularını öpücüğe , damarlarımdan akıp doğrudan kalbime gidiyor, her çatlağı ve yarığı sevgisiyle dolduruyor ve bir kez daha bütün hissettiriyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER



ANA

Umarım iyi bir gece geçirmişsinizdir. Kızları almak için acelemiz yok, ama katılmak isterseniz kahvaltı hazırlıyoruz.

UYUYAN KIRA'YA BAKIYORUM VE YEMEK İSTEDİĞİM TEK ŞEY

O.

Ben de cevap yazıyorum:

Onları izlediğiniz için tekrar teşekkür ederiz. Yakında orada olacağız, ama kahvaltı için bizi beklemeyin.

ANA

İkiniz için de çok mutluyum.

Telefonumu yere bıraktım ve üzerinde elbise gömleğimden başka bir şey olmayan Kira'ya doğru döndüm. Duş aldıktan ve giyinmek için odamdan çıkmasına izin vermedikten sonra, yaratıcı davranıp sandalyemin üzerine astığım elbise gömleğini kaptı. Düğmeleri yarıya kadar açtı ve mükemmel göğüslerinin kabarıklığını gösteriyordu.

Yaklaşıyorum ve kalçalarını ayırıyorum, dizlerimi aralarına itiyorum ve amına sürüyorum. Uykusunda inliyor ve aletim bu sesle sertleşiyor.

İki düğmesini daha açarak gömleğini ayırıyorum ve göğüslerinden birini tamamen ortaya çıkarıyorum. Tozlu gül rengi meme ucu sert ve yalanmak için yalvarıyor. Eğildim ve dilimi üzerinde gezdirdim.

Kira tekrar inliyor ve gerinerek diğer göğsünü ortaya çıkarıyor. Onu da ağzıma alıp meme ucunu emiyorum. Sonra geri çekiyorum ve ıslak ucuna yumuşakça üflüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye boğuk bir sesle soruyor, sesi uykudan çatallaşmış.

"Kahvaltımın tadını çıkarıyorum."

Gülüyor ve melodik ses bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor.

Onu nazikçe sırt üstü yatırıyorum, dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum ve sonra çenesi ve boynu boyunca daha fazla öpücük bırakıyorum.

"Ryder," diye nefes alıyor ve yüzümü avuçluyor.

Üstüne çıkıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Günaydın güzelim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Günaydın," diyor, ben vücudundan aşağı kayarken gülümseyerek örtüyü üzerinden itiyor.

Bacaklarını ve am dudaklarını aralayarak başımı eğiyorum ve ortasını yalıyorum. Vücudu dokunuşumla eğiliyor ve elleri saçlarıma gidip tellerini çekiştiriyor. Tahrik olduğunda bunu yaptığını çabucak öğreniyorum ve buna bayılıyorum.

Yakında kızları almak isteyeceğini bildiğimden, uzatmıyorum. Bunun yerine, doğrudan klitorisine gidiyorum, onu harekete bildiğim şekilde masaj yapıyorum, iki parmağımı sıcaklığına sokuyorum ve dilimin ve parmaklarımın her yerinde doruğa ulaşırken adımı haykırana kadar onu parmaklıyorum.

Onu çekiyorum, tadını ezberliyorum - tatlı, keskin ve tamamen bana ait mükemmel bir karışım. Ve sonra, aşağı inmesine fırsat vermeden, vücuduna geri tırmanıyorum, suları hala dudaklarımı kaplıyor.

"Aç mısın, bebeğim?"

Başını sallıyor, şehvet dolu gözleri ağzıma dikiliyor. "Yıkıldım," diye nefes alıyor.

Yüzümü kendine doğru çekerek önce üst dudağımı, sonra da alt dudağımı yalıyor ve üzerimde kendi tadına bakıyor.

"Tadı çok lezzetli, değil mi?"

"değil." Omuz silkiyor. "Kahvaltımı biraz daha tuzlu tercih ederim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, dün gece duşta içeri girdikten sonra her damlasını yutarak sikimin üzerinde nasıl şehre gittiğini hatırlıyorum.

"Bu beklemek zorunda. Şu anda senin içinde olmam gerekiyor." Eğildim ve onu bir kez daha öptüm. "Şimdi iyi bir kız ol ve

Böylece seni arkadan becerebilirim... ve o gömleği çıkarabilirim."

Hevesle başını sallıyor ve sonra istediğini yapmak için çabalıyor. Kıçı havada çırılçıplak kaldığında arkasına bakıyor ve sabırla beni bekliyor.

Bütün gün ona bakabilirim. Duştan sonra seviştığımız için dağınık olan saçlarına. Pürüzsüz, bronzlaşmış sırtının kıvrımlarına. Kıçının hemen üstünde, bana sağ yanağındakini hatırlatan iki seksi gamze var.

Kıçını kıpırdatıyor, sabırsızlanıyor ve ben sadece bakmakla yetinmek zorunda olmadığımı hatırlayarak kendime geliyorum. Dokunabiliyorum.

Elimi kürek kemiklerinin arasından geçirip omurgasından aşağı indiriyorum ve kremi etinin tadını çıkarıyorum. İkiz gamzelerinde duruyorum ve eğilip dilimi her birinin etrafında döndürüyorum. Sonra dudaklarımı kıçının kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum ve sol yanağını şakacı bir şekilde ısıyorum.

"Ryder," diye inliyor, kıçını tekrar oynatıyor. "Beni acele ettirme, kadın. Kıçına hayranım."

Az önce ısırdığım yanağına bir tokat atıyorum ve o da şaşkınlıkla çığlık atıyor.

"Peki, daha sonra hayran kalabilir misin? Gerçekten bir orgazm daha yaşamak istiyorum."

Bir elimle yanaklarını ayırıp diğer elimle parmak ucumu çatlağında gezdirirken küstahlığına kıkırdıyorum. Büzüşmüş deliğinde durduğumda, hafifçe bastırıyorum ve bana bakmak için başını çeviriyor.

"Burada sikildin mi?" Merakla sordum. Her ne kadar onun başka erkeklerle yattığını düşünmek istemesem de, ikimiz de başkalarıyla birlikte olmamışız gibi davranmak aptalca.

"Birkaç kez," diyor, "ama gerçekten iyi değildi."

"Çünkü ne yaptığını bilmiyordu," diye mırıldanıyorum, parmağımı hafifçe deliğe sokuyorum, kıçını sikmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyorum. "Onu becermeme izin verir misin?"

Birkaç saniye düşündükten sonra başını sallıyor ve götünü sikebilmek için kayganlaştırıcı almamak için kendimi zor tutuyorum. Ama saatime bakıyorum ve kızları yakında almamız gerektiğini hatırlıyorum. Ana acelesi olmadığını söylemiş olabilir ama onun ve Julian'ın nezaketinden faydalanmak istemiyorum.

"Başka zaman," diyorum ona, bacaklarını daha da ayırıp kendimi amına hizalıyorum.

Ellerim kalçalarının kıvrımlarını kavrarken, ona girebildiğim kadar derine giriyorum ve sonra yavaşça çekiliyorum. Kira sabrını tamamen yitirene ve benimle itiş kakış buluşmaya başlayana kadar bunu birkaç kez yapıyorum.

"Sikimin amının içine ne kadar mükemmel oturduğunu hissediyor musun?"

"Evet," diye inliyor, başını zevkle geriye atıyor.

Yansımalarımız çevresel görüşüme takılıyor ve bizi banyo aynasından görebildiğimi fark ediyorum. Vücutlarımız birleşiyor, kalçalarımın her itişinde kıcı sallanıyor, gözyaşı damlası göğüsleri ileri geri sallanıyor. Gözleri kapalı ve ağzı açık, vermem gereken her şeyi alıyor ve hemen geri veriyor.

Etrafına uzanıp zaten hassas olan klitorisini buluyorum ve onu uçurumun kenarına göndermek için fazla bir şey gerekmiyor. Amcığı sikimi bir mengene gibi sıkıyor ve onu doldurmamın uzun sürmeyeceğini biliyorum. Doğum kontrol hapi kullandığını itiraf ettiğinde minnettar olacağımı düşünmüştüm ama onun yerine, içine kaç kez boşalırsam boşalayım, bunun çocuğumu taşımasıyla sonuçlanmayacağı gerçeğiyle kendimi hayal kırıklığına uğramış buldum.

Bebeğimle birlikte şişmiş görüntüsü kalçalarını daha sıkı kavramama ve onu daha sert becermeme neden oluyor, her şeye rağmen onu o kadar iyi becereceğimi ve hamile kalacağını umuyorum.

Bu düşünceyle, orgazmım içime çarpıyor ve son damlasına kadar ona akıtana kadar devam ediyorum.

"Gözlerini aç ve bize bak," diye boğuluyorum, benim gördüğümü onun da görmesini istiyorum. "Birlikte ne kadar güzel göründüğümüze bak. Vücutlarımız o kadar yakın ki benim nerede bitip senin nerede başladığını anlayamıyorsun."

Gözlerini açıyor ve başını sola çeviriyor, büyüleyici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Teni terden ıslanmış, şiş dudakları nefes almaya çalışırken aralanmış. Saçları dağınık, makyajsız ve ben daha önce hiçbir kadını bu kadar güzel bulmamıştım.

Aynada kendimize bakarken, bu kadına ne kadar çabuk aşık olduğumu ve onu sahiplenip mümkün olan her şekilde benim olmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum.

Onunla evlenmekten başlayarak.

Ama bunu yapabilmesi için önce boşanması gerekiyor, bu da eski sevgilisini bir an önce halletmenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor. Du Ponte olmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da bir şey istediğimizde hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yolumuzda duramayacağıdır.

Brian dikkatli olsa iyi olur çünkü onun için geliyorum ve Kira benim olana ve o bok parçası hayatından sonsuza dek çıkana kadar durmayacağım.



Ryder,

Umarım iyisinizdir. Margorie, Du Ponte Enterprises pikniği için LCV yapmadığından bahsetti. Babamızla kişisel sorunlarınız olduğunu anlıyorum ama lütfen kardeş olduğumuzu unutmayın ve katılırsanız benim için çok anlamlı olur. Medya orada olacak ve birlik olmamız çok önemli. Sizden çok şey istemiyorum ama bunu istiyorum.

*Saygıları
mla, Eric*

DIĞER AILELERİN DE BÖYLE OLUP OLMADIĞINI MERAK EDEREK, ONUN RESMİYETİ KARŞISINDA INLIYORUM.

"var?" Kira kanepede yanıma sokularak soruyor.

Kızları aldıktan sonra sabahı parkta geçirdik ve sonra uyku zamanı için eve geldik. Birbirimize daha yakın olduğumuzu açıkça belirttiğimiz için ortamın nasıl olacağından emin değildim, ancak bu kolay ve doğal hissettiriyor ve istediğim son şey güvenli küçük baloncuğumuzu patlatmak.

"Ailem her yıl 4 Temmuz pikniği düzenler. Geçen yıl gitmedim çünkü Addie sadece birkaç aylıktı ve Nora da yeni ayrılmıştı. Bir önceki yıl da katılmamıştım çünkü yaklaşan düğünle uğraşıyorduk. Kardeşim yaklaşan seçimlerde başkanlık için yarışıyor ve katılmam konusunda bana bok atıyor. Bu tam bir çile ve Addie'nin medyada yer almasını gerçekten istemiyorum. Bunun soyadımızla birlikte geldiğini biliyorum ama şimdiye kadar onu bu işin dışında tutmayı başardım."

"Peki, neden Addie'yi burada benimle bırakmıyorsun? Ben hafta sonu onunla kalırım, sen de gidip keyfine bakarsın. Ailenin yanında olmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama bunu küçük bir kaçamak olarak düşün."

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Bu senin gitmeyeceğin anlamına gelir."

"Violet'im olduğu için getiremeyeceğimi düşünmüştüm. Ben çalışırken kızımı yanımda getirmek pek de uygun bir dadı adabı değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Telefonumu yere bıraktım, kardeşime daha sonra e-posta atacağım. "Dün gece kendimi açıkça ifade edemediysem diye söylüyorum, sen benimsin, yani seni ya da kızını kimseden saklamıyorum, özellikle de kendini beğenmiş ailemden. Eğer gitmek zorunda kalırsam, seni ve Violet'i Addie ve benimle birlikte orada istiyorum."

"Çok tatlısın," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama dürüst olmak gerekirse Violet'i ailenizle tanıştırmak istemiyorum. Brian'ın ailesi ona çok kötü davrandı.

Çünkü onun değildi ve onların düşmanlığını hissetti. Onu tekrar o duruma sokmak istemiyorum."

O pislği silmem için bir neden daha. "Kimsenin sana ve Violet'e daha kötü davranmasına izin vereceğime inanıyor musun?

hak ediyor
musun?"

"Hayır,
ama-"

"*Aması* yok. Ailemle tanışmaya hazır değilsen, seni gitmeye zorlamayacağım. Ama ikinizi de güvende tutmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Ve bu sadece Brian'dan değil. Seni ve Violet'i fiziksel ya da duygusal olarak incitmeye cüret eden herkesten. Bunun olmasına izin vermektense onları öldürürüm."

Kira usulca gülümsüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Neden bedensel zarar vermekle tehdit ettiğini duymak seni bu kadar tahrik ediyor?"

"Bilmiyorum, ama seni tahrik eden buysa, şuna ne dersin? Eğer Brian'ı görürsem, onu sadece öldürmekle kalmayacağım, aynı zamanda onu dışarı çıkarmam için bana yalvarana kadar ona işkence edeceğim."

"Kahretsin, bebeğim." Şakacı bir şekilde kendini yelpazeliyor. "Bahse girerim külotuma uzanırsan, onları nemli bulacaksın."

"Oh, öyle mi? Öğrenmeye ne dersin?"

Bütün gün öpmeyi özlediğim dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Kızların önünde nasıl davranacağımızı henüz konuşmadık, bu yüzden ellerimi kendime saklamaya özen gösterdim. Addie umursamak için çok küçük ama Violet anlayacak ve etkilenecek kadar büyük ve bu nedenle işi Kira'nın ellerine bırakıyorum.

"Anneciğim! Uyandım!" Violet bağıyor, merdivenlerden aşağı koşuyor.

Kira ve ben hızla birbirimizden ayrılıyorz ama çok geç kalıyoruz çünkü Violet önümüzde duruyor ve "Neden annemi öpüyordun?" diyor.

Kira'nın kızının neyi bilmesini istediğini bilmediğim için bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemeden "Hımm," diyorum.

"Çünkü o benim erkek arkadaşım," diyor Kira ve başımı çevirip ona bakmamı sağlıyor.

"Bu onu sevdiğin anlamına mı
geliyor?" "Evet," diyor Kira.

"Ve onu seviyorum," diye ekliyorum.

"Tamam," diyor Violet omuz silkerek. "Yüzmeye gidebilir miyiz?"

Kira güler. "Tabii. Git mayonu giy, Addie uyandığında gideriz."

"Tamam!" Violet, Kira ve beni yalnız bırakarak gitti.

"Ben senin erkek arkadaşım, ha?" Onu kendime doğru çekerek soruyorum. "Bu benim kız arkadaşım olduğun anlamına mı geliyor?"

Kaşlarımı sallıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Bunu söyledim çünkü bizi öpüşürken gördü ve etrafta dolaşip rastgele insanları öpmenin normal olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Ben senin erkek arkadaşın değil miyim?"

"Sormadın ki." Omuz silkiyor ve sonra ayağa kalkıyor, ama uzaklaşmadan onu kollarıma çekiyorum, sırtı önüme yaslanıyor.

"Kira Miller, lütfen benim kız arkadaşım olur musun?" Kulağına fısıldıyorum.

Gözle görülür bir şekilde titriyor, yakınlığımızdan etkilendiğini söylüyor ama yine omuz silkip "Bunu düşünmem gerekecek" diyerek geçiştiriyor.

"Saçmalık!" Kulağına homurdanıyorum ve sonra bana bakması için onu çeviriyorum. "Kulağa çok basit geliyor ama sen benimsin, ben de seninim. Ve şu lanet Brian meselesini halleder halletmez parmağına bir yüzük takacağım, zaman benim nişanlım olacaksın ve kısa bir süre sonra da seni karım yapacağım." Sol elini kaldırıyorum ve yüzük parmağının boğumuna bir öpücük konduruyorum. "Ama o zamana kadar, *erkek arkadaş* ve *kız arkadaş* terimleri yeterli olacak."

"Çok romantiksin," diyor Kira kirpiklerini kırıştırarak.

"Biliyorum." Yüzünün yan tarafını avuçluyorum. "Şimdi bunu tekrar deneyelim. Benim kız arkadaşım olur musun?"

"Sanırım ikimiz için de çoktan karar verdin," diye alay ediyor. "Hâlâ söylediğini duymak istiyorum."

"Evet Ryder, senin kız arkadaşın olacağım."

Gözleri neşeyle parıltıyor ve onun her zaman gülümsediğinden ve mutlu olduğundan emin olmaya yemin ediyorum.

"Çok haklısın." Onu hızlı ve sert bir şekilde öpüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Sırıtiyorum.

"Ne?"

"Tribünlerin altında oyalanacağız."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki o adam sendin. İkimiz de futbol oynamadığını bildiğimize göre, bunu bir bahane olarak bile kullanamazsın."

Kıkırdıyorum. "Tribünlerin altında öpüşen bir adam mı? Tabii ki öyleydi. Her kırmızı kanlı genç çocuk öyleydi. Sporcu mu? Tabii ki hayır." Başımı salladım. "Benim büyüdüğüm evde bu kabul edilemezdi. Babama göre futbolcular değersiz sporculardı. Kardeşim ve ben futbol oynamaya başladık."

Dört yaşındayken golf oynamaya başladım. Babam tüm anlaşmaların ve bağlantıların orada yapıldığını söylerdi."

"Hmm." Parmağını çenesine vuruyor. "Sanırım bir golfçüyle çıkmayı kabul edebilirim. Bir keresinde bir golf maçını izlemek zorunda kalmıştım ve o adamlar polo tişörtleri ve-"

Cümlesini tamamlayamadan onu koltuktan kaldırıp omzumun üzerinden geçirdim ve kışına bir şaplak attım. "Golfçülerle dalga geçme."

"Değilim!" diye bağıyor kahkahaları arasında. "Şimdi, önce beni yere bırak-"

"Anne!" Violet bağıyor, koşarak aşağı iniyor. "İyi misin?" Yüzü ciddiymi ve annesi için endişelendiği belliydi, sadece şakalaştığımızdan habersizdi.

Kira'yı hemen ayağa kaldırıyorum ve Violet onun kollarına koşuyor. "Anneme zarar verme!" diye bağıyor, bana ters ters bakarak.

"Hayır, hayır, tatlım." Kira kızına sarılır. "Ryder bana zarar vermiyordu, söz veriyorum." Geri çekilir ve kızının cam gibi gözlerine bakar. "Oyun oynuyorduk. Sadece çok güldüğüm için bağırdım. Ryder bana asla zarar vermez."

Violet ikna olmuş görünmese de anlayışla başını sallıyor. Ve onu suçlamıyorum. Kira bana o pisliğin onunla bok gibi konuştuğuna ve hatta birkaç kez onu itip kaktığına tanık olduğunu söyledi. Olabildiğince çabuk dışarı çıktı ama dışarı çıktıklarında bile Kira kâbuslar görüyordu. Violet genç olabilir ama zeki bir kız ve Kira'nın umduğundan daha fazlasını gördüğü ve anladığı açık.

"Hey," diyorum Violet'e, onun hizasına gelmek için eğilerek. "Seni ve anneni seviyorum ve asla ikinizi de incitecek bir şey yapmam. Söz veriyorum."

"Pinky yemin eder mi?" diyor temkinli bir şekilde, minik parmağını kaldırarak.

"Serçe parmağımla yemin ederim." Benimkini onunkine takıyorum. "Şimdi, Addie çok uzun süre uyumadan ve daha sonra yatmayı reddetmeden önce onu uyandırmama ve yüzmeye gitmemize ne dersin?"

"Evet!"

Kira, "Git bir şeyler atıştır," dedi. "Ben de seninle arka kapıda buluşacağım. Biz olmadan dışarı çıkma." "Tamam!"

Violet koşarak uzaklaşıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. "İyi misin?"

"Evet," diyor. "Sanırım onu bir terapistle götüreceğim."

"Zararı olmaz," diye kabul ediyorum.

"4 Temmuz pikniğini konuşmayı hiç bitiremedik," diyor bir kolunu belime dolayarak.

"Sen benim kız arkadaşısın," dedim ona. "Ben şehir dışına çıkarken kızıma bakmana izin vermeyeceğim."

"Ryder"-Kira gülüyor-"Ben hâlâ senin dadınım. Bu tam anlamıyla benim işim." "Bundan hoşlanmadım." Onu kollarıma çekiyorum. "Sen bundan daha fazlasısın."

"Dadı etiketini bırakabilirim ama o zaman bana seks için ödeme yapmış olursun." Sırıttıyor. "Fahişenin daha iyi bir etiket olduğundan emin değilim."

Ben ters ters bakıyorum, o da kıkırdıyor.

"Peki," dedim. "Sen hâlâ benim dadımsun... şimdilik. Ama tüm bunlar halledildikten sonra bazı değişiklikler yapacağız... soyadından başlayarak."

Kalın kalın yutkunuyor ama itiraz etmiyor. "Gitmek senin için sorun olur mu?"

"Öyleyim," diyor. "Kimsenin küçük kızıma kötü davranmadığından emin olmak için sen yanımda olduğun sürece."

"Böyle bir şey olmayacak," diye söz veriyorum. "Tamam, gideceğimizi söyleyeceğim ama yanımda kız arkadaşımı ve kızını getireceğimi söyleyeceğim, lanet olası dadımı değil."

O itiraz edemedi odadan çıkıyorum ve Addie'yi uyandırmak için merdivenleri çıkıyorum. İçeri girmeden önce e-posta yerine kardeşime mesaj atıyorum.

Hey, Addie ve ben piknik için orada olacağız. Yakında bir oda ayırtacağım. Bilgin olsun, ben de kız arkadaşımı ve kızını getiriyorum.

Sinirlenmesini ya da en azından milyonlarca soru sormasını bekliyordum, bu yüzden şöyle cevap verdiğinde şok oldum:

ERIC

Tekrar çıkmanıza sevindim. Onlarla tanışmak ve yeğenimi görmek için sabırsızlanıyorum.

Düşündüğümünden daha kolay oldu. Şimdi tek yapmam gereken sözümü tutmak ve başta ailem olmak üzere kimsenin kızlarıma zarar verecek tek bir şey yapmadığından emin olmak.

Telefonumu cebime koymak üzereydim ki bir mesaj daha geldi. Kardeşimden gelmesini bekliyordum ama onun yerine babamdan geliyordu.

HENRY

Eric'le bir bağış gecesindeyim. Neden bekar bir anneye çıktığını ve onları şirket pikniğine getirdiğini yeni öğreniyorum?

Belki de torununuzla henüz tanışmadığınız içindir.

HENRY

Kingstonlar yerine bu ailenin bir parçasıymışsın gibi davransaydın yapardım.

Bu tartışmayı tekrar yapmayacağım.

Babam aile şirketimiz yerine Kingston Limited'de çalışmayı seçmemden nefret ediyor. Suçlama yapmak yerine aynada kendine bakmasını beklersiniz.

HENRY

Güzel. Kızın adı ne?

Sorusu karşısında inledim.

Onun geçmişini araştırmıyorsun.

"Dada!" Addie uyandığını duyurmak için bağılıyor.

Gitmem gerek. Piknikte görüşürüz ve senden kibar olmanı bekliyorum.

Tabii ki babam cevap vermiyor ve bunun son olmayacağını biliyorum. Muhtemelen Kira'nın kim olduğunu öğrenmek için çoktan dedektifiyle iletişime geçmiştir. Bana sadece adını sordu, ona vereceğimi ve geçmişini araştırmasını kolaylaştıracağını umuyordu.

Nora ile olanlardan sonra, kiminle birlikte olduğumu bilmem konusunda bana büyük bir ders verdi. Annem onu terk ettikten sonra, zaten olduğundan daha fazla acı çekmiş ve bir daha asla evlenmemiştir. Bir kadın onu incittiği için tüm kadınların böyle olduğunu düşünüyor. Ama ben aynı zihniyete sahip olmayı reddediyorum. Annem kaçtı çünkü yaşam tarzını kaldıramadı. Nora kaçtı çünkü ben kendimi yaşam tarzına yeterince dahil etmemiştim.

Ama Kira farklı. Bunu içimde ve kalbimde hissedebiliyorum. Ve biliyorum ki, annem ve Nora'nın aksine, o hiçbir yere gitmiyor.

"Hey, Ryder," diyor Kira, beni düşüncelerimden kopararak. "Sana bir şey getirdim."

Başımı kaldırdığımda elinde pembe flamingolar ve yarısı yenmiş çöreklerle kaplı bir çift erkek mayosu tuttuğunu görüyorum. Kendisi ve kızlar için aldığı tasarımın aynısı.

"Artık kendi çöreklerinizi yiyebilirsiniz." Sırıttıyor.

Komik olduğunu düşünüyor olabilir -tamam, öyle de- ama bana şort almak için zahmete girmesi beni çok mutlu etti.

"Hayır," diyorum, şortu elinden kapıyorum ve eğilip tatlı dudaklarını öpüyorum. "Şort için minnettarım ve kesinlikle giyeceğim ama hâlâ çöreklerini atıştırıyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

KIRA



"YOLDA BİR KAHVE İÇMEK İSTER MİSİN?"

Ryder'a bakıyorum ve gerçek kelimeleri söyleyemeyecek kadar gergin bir şekilde dalgınca başımı sallıyorum. Harika bir hafta sonunun ardından - Ryder'la bir randevu gecesi ve hafta sonunun geri kalanını kızlarımızla kendi küçük balonumuzda geçirmek arasında

-Bugün Pazartesi ve Ryder durumumu görüşmek üzere benimle birlikte avukatın ofisine gitmek için izin aldı.

Ana biz giderken kızlara bakmayı teklif etti, biz de onları bıraktık ve şimdi şehre doğru yola çıkıyoruz. Boşanmam gerektiğini biliyorum - ve inan bana, boşanmak istiyorum - ama bu arı kovanına çomak sokmak gibi bir şey. Orada olduğunu biliyorsunuz çünkü eşek arıları gözle görülür bir şekilde orada takılıyorlar, ama siz onunla uğraşmazsanız, sizi rahat bırakacaklar, bu yüzden akli başında her insanın yapacağını yapıyorsunuz - onu rahat bırakıyorsunuz.

Brian'dan ayrıldığımdan beri amacım radarın altında kalmak, arı kovanına çomak sokmamaktı. Ama dava açtığım an, her şey değişecek. Çünkü Brian'ın yuvası sarsıldığında, peşimden gelmek için tam olarak nereye gideceğini bilecek.

Ryder korunduğumuzdan emin olacağına yemin ediyor ve deneyeceğine inanıyorum ama aynı zamanda Brian'ın neler yapabileceğini de anlamıyor çünkü Ryder en kötü gününde bile Brian kadar korkunç bir insan olamaz.

"Hey," diyor Ryder, elimi avucunun içine alıp parmaklarımızı birbirine doluyor. "Her şey girecek. Bugün hiçbir şey yapmayacağız. Sadece avukatla konuşacağız ve seçeneklerimizin neler olduğunu ve bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimizi göreceğiz."

Biz ... bizim ...

O böyle kelimeler kullandığında bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Annemin yanında kendimi hep bir yük gibi hissederim. Beni seviyor -bunu biliyorum- ama iyi bir gününde bile kendi hayatını zar zor idare edebiliyor. Raymond'la, iyi vakit geçirmekten başka bir şey değildim. Brian bana sahip olmak istedi. Ama Ryder benimle konuştuğunda, sanki bu işte birlikte bir takımımız gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerinin üst kısımlarını öperek. "Ne olursa olsun, yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Kahve ve kahvaltıdan sonra avukatın ofisine gidiyoruz. Adı Debra Katzen ve beklediğimden daha genç. Bir an için benim davamla ilgilenemeyecek kadar genç ve deneyimsiz olmasından endişelendim ama durumumu açıkladıktan sonra - yasal olarak boşanmaktan başka bir şey istemediğimi - ve konuşmaya başladığında yanıldığımı anladım.

"Bir özel dedektif tuttum," diyor. "Ryder'la konuştuğumuzdan beri Bay Williams'ı araştırıyor ve şimdiden barodan atılmasına yetecek kadar kanıtım var. Ama bitmedi ve onu gömmeye yetecek kadar delil elde edene kadar da durmayacağız."

"Onun hakkında ne bildiğini bilmek istiyor muyum?" Ben soruyorum.

Kulak misafiri olduğum konuşmalardan Brian'ın karanlık biri olduğunu biliyordum, ama bunu görmezden geldim - cehalet mutluluktur falan.

"İstersen sana söylerim," diyor omuz silkerek. "Ama söylemezsen, bana bunun için para ödüyorsun. Boşanma davası açtığımızda buna itiraz edemeyeceğinden emin olacağım."

"Bu yasal mı?" Fısıldıyorum.

Debra elini benimkinin üzerine koyup sıkın Ryder'a bakıyor ve sonra başını sallıyor.

Debra, "Brian gibi adamlar aynı kurallara göre oynamaz," diyor. "O çok sayıda bağlantısı olan güçlü bir avukat. Ortaya çıkarsa kariyerini bitirecek kadar karanlık işler yaptı. Mükemmel bir dünyada, boşanma davası açabilmeli ve bunu elde edebilmelisiniz, ancak Brian farklı bir dünyada ve istediğinizi elde etmek için onun kurallarına göre oynamanız gerekecek, bu da ellerimizi biraz kirletmemiz anlamına geliyor."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Bilmeme gerek yok," diye karar verdim. "Hiçbir şey benimle ilişkilendirilemediği sürece, ona o belgeleri imzalatmak için ne yapılması gerektiği umurumda değil. Ama endişelendiğim şey, dosyayı hazırladıktan sonra nerede yaşadığımı öğrenecek ve peşimize düşecek olması."

Ryder'a bakıyorum ve uzun zamandır düşündüğüm ama dile getirmek istemediğim bir şeyi söylüyorum. "Belki de Violet ve ben başka bir yere taşınmalıyız."

"Ne?" diye tıslıyor. "Neden?"

"Kendimi ve Violet'i riske atmak başka bir şey. Bunu ben yaptım. Onunla evlendim ve sonuçlarına katlanmak zorundayım. Ama Addie'yi ya da seni ateş hattına atmak istemiyorum. Eğer o tatlı küçük kıza ya da sana bir şey olursa..." Başımı sallıyorum ve duygularımı geri çekiyorum. "O bir canavar Ryder ve nerede olduğumu öğrendiğinde peşimden gelmek için her şeyi yapacaktır."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Ryder. "Ve o pislik senin nerede olduğunu bilmeyecek."

"Nasıl? Boşanma belgelerine adresimi yazmamız gerekmiyor mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Ryder burada, Houston'da bir posta kutusu satın aldı," diye açıklıyor. "İmzalanması gereken bir şey olursa diye ofis adresimi de dosyaya koydum. Hangi eyalette olduğunuzu bilecek ama hepsi bu."

"Peki tüm bunlar ne zaman olacak?" Brian'ın boşanma belgelerini alacağı günden şimdiden korkarak soruyorum.

Ryder, "Özel dedektif hâlâ kazıyor," diye yanıtlıyor. "Ama 4 Temmuz'dan hemen önce ona servis yapmayı planlıyoruz."

"Olmayacak mıyız..."

Ve sonra aklıma geldi. Ryder her şeyi düşünmüş. Brian'ın bir şekilde nerede yaşadığını öğrenmesi ihtimaline karşı, evraklar tebliğ edildiğinde şehir dışında olmamızı sağlamak da buna dahil.

"Ona servis yapılırken biz sahilde, Rosemary'den saatler uzakta olacağız," diyorum yüksek sesle.

"Bingo," diyor Ryder, elini kalçama koyup sıkarak. "Sana ve Violet'e hiçbir şey olmayacağına söz verdim ve bunun doğru olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Herhangi bir sorunuz olursa beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz." Debra kartvizitini masanın üzerinden kaydırıyor.

Ryder'ın yirmi dört/yedi saat müsait olması için ona ne kadar ödediğini merak ediyorum. Saati yüzlerce dolar olmalı.

"Hey," diyor Ryder, eğilerek. "Her ne düşünüyorsan, dur. Bu işte beraberiz. Sen, ben ve küçük kızlarımız dünyaya karşı."

Ve işte böyle, hayatımı olabilecek en iyi şekilde alt üst etmesini beklemediğim adama biraz daha fazla aşık oluyorum.



"ANNE!"

Violet beni görür görmez film izlediği kanepeden fırlıyor ve bana doğru koşuyor, bacaklarıma çarpana kadar durmuyor.

Daha kollarımı ona yeni sarmıştım ki tiz bir ses "Anne!" diye bağırdı.

Kafamı kaldırdığımda Addie'nin bana doğru geldiğini görüyorum. Minik kollarını bacaklarıma dolayarak Violet'i taklit ediyor ve ben onun kelime seçimi karşısında olduğum yerde donup kalıyorum.

Violet vakit kaybetmeden, "Anne, çok eğlendim," diyor. "Anne!"

Addie onu kucağıma almam için kollarını kaldırarak tekrarlıyor.

Hiç düşünmeden öyle yapıyorum ve yüzü bana yaklaştığı anda yanağıma salyalarını akıtarak öpücükler konduruyor.

"Hey, Maymun," diyorum ve burnunun ucuna bir öpücük

konduruyorum. "Anne!" Violet tekrarlıyor, ama Addie yine onu taklit ediyor. "Anne!"

" göre birileri papağan olmuş," diyorum gülerek, bu tatlı küçük kızın beni annesi sandığı düşüncesiyle kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor olsa da durumu hafifletmeye çalışıyorum.

Violet'e dikkatimi vermek için hafifçe eğiliyorum ve Addie bir maymun gibi bana yapışıyor. "Evet, tatlım?"

"Eve gittiğimizde yüzmeye gidebilir miyiz? Uzun zamandır havuza girmemiştik!"

"Dün havuzdaydın," diye ediyorum. "Bu çok uzun zaman önceydi," diye sızlanıyor.

"Göreceğiz bakalım. Git de yaptığın pisliği temizle ki yola çıkabilelim."

Violet koşarak uzaklaşıyor ve ben Ryder'a bakmayı reddederek Ana'ya dönüyorum. "Nasıllardı?"

"Melekler," diyor Ana. "Gerçi ikisi de uyumadı, o yüzden muhtemelen arabada sızıp kalacaklar. Randevun nasıl geçti?"

Violet'in önünde ayrıntılara girmek istemediğimden, "Bilgilendiriciydi," diye yanıtlıyorum.

"Bu hafta sonu bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın." Ryder'a bir bakış atıyor. "Kızlara göz kulak olmak konusunda hâlâ iyisin, değil mi?"

"Elbette," diyor Ryder, bir kolunu omuzlarımdan geçirerek. "Ve ben çocuklarımızla ilgilenirken bu *izlemek* değil. Buna ebeveynlik deniyor."

"İyi cevap." Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakken Ana sırtıyor. "Saat altıda burada ol," diyor bana. "Yemek siparişi vereceğiz, o yüzden aç gel."

"Kulağa hoş geliyor."

Violet geri geliyor, pisliğinin temiz olduğunu ilan ediyor ve sonra yola çıkıyoruz. Yolculuk sessiz geçti çünkü kızlar Ana'nın tahmin ettiği gibi yaptılar ve biz daha garaj yolundan çıkmadan sızdılar.

Kızlar yattıktan ve Ryder'ı hiçbir yerde göremedikten sonra, kendime bir fincan kahve yapmak için aşağıya iniyorum. Espresso damlarken, telefonum bir mesajla çalıyor, ancak kontrol edemedim güçlü kollar arkamdan beni sarıyor. Telefonumu bırakıp arkamı dönüyorum ve Ryder'a bakıyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor, beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve sonra eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Hey." Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doluyorum. "Daha önce hakkında ..."

"Keşke Addie'nin annesi olsaydın." "Ne?"

"Hiçbir zaman bir yuva kurmak için acele etmedim ama herkes gibi ben de bir randevuya gittiğimde o kadınla uzun vadede birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışırdım. Hayatımın geri kalanında kendimi onun yanında uyanırken görebilir miydim? Eve geldiğimde günümü onunla tartışırken? Onu çocuklarımla annesi olarak görebilir miydim?"

"İlk buluşmamızdan sonra Nora'nın bir yuva kurabileceğim biri olmadığını anladım. Başından beri benmerkezciydi ve onunla çıkmaya devam etmemin tek nedeni bir yalnızlık anı yaşamam ve onun beni zorlamasıydı. Sonra da hamile kaldı."

Ryder iç çekip başını göğsüme yaslıyor, ben de parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Hâlâ saçlarını kestirmeye ihtiyacı var ama ipeksi saç tellerinin parmaklarımla arasında verdiği his hoşuma gidiyor.

"Nora'yı bir anne olarak göremedim ve gerçek şu ki, o bir anne olmak için yaratılmamıştı.

"Ama Addie sana anne dediğinde..." Başını kaldırıp benimle göz geldi. "Bunu görebiliyorum. Onu nasıl sevdiğini ve onunla nasıl ilgilendiğini. Sabırlı ve besleyicisin ve kızım için istediğim her şeye sahipsin."

Yanağımı avuçluyor, ben de elini sıkıyorum.

"Ama bundan daha fazlası var," diye devam ediyor. "Ben bizi görüyorum. Çocuklarımızı birlikte büyüttüğümüzü, daha fazla bebek sahibi olduğumuzu, aile gezilerine çıktığımızı, baş başa kalmak için gizlice buluştuğumuzu."

Kaşlarını sallıyor ve ben boğazımdaki yumrudan bir kahkaha çıkarıyorum. "Sana baktığımda her şeyi görüyorum."

Başparmağıyla düşen bir gözyaşını siliyor ve sonra gözyaşının olduğu yeri öpüyor. "Bunlar iyi mi yoksa kötü gözyaşları mı?"

"Güzel," diyorum ona. "Bunu söylemesinin bir nedeninin Violet'in bana böyle seslenmesi olduğunu biliyorum. Ama bu kelime onun dudaklarından döküldüğü anda, bunun olması gerektiğini hissettim. Onu Violet'i sevdiğim gibi seviyorum ve benim olmaması umurumda bile değil. Bana kalsa, benim olurdu."

"Siktir, seni seviyorum," diyor Ryder, alnını benimkine bastırarak. "Sen boşanana kadar bekleyemem, böylece seni ve Violet'i benim yapabilirim."

"Violet?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Ryder başını kaldırıp bana bakıyor. "Senin Addie'yi sevme şeklin benim Violet'i sevme şeklimle aynı. Sadece seni istemiyorum, Kira. İkinizi de istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum ve zamanı geldiğinde, Violet ve sen de uygun görürseniz, onun babası olmaktan başka bir şey istemem."

Onun sözleriyle kalbim kabardı. Tek istediğim Violet ve benim gerçek bir ailenin parçası olmamızdı.

Yanaklarını avuçluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ben de bunu istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Bir aile olmak istiyorum."

O da beni öpüyor ve ben geleceğe dair verdiğimiz sözlerin içinde kayboluyorum, ta ki telefonum tezgâha çarpıp bizi o andan çıkarana kadar. Daha önce aldığım ama kontrol etmediğim bir mesajı hatırlatıyor.

Ekrana dokunuyorum ve Marie'nin adı bir metinle birlikte beliriyor.

MARIE

Hey! Bir süredir senden haber alamadım. Kahve içmek ister misin?

"Gitmelisin," diyor Ryder.

"Ha?" Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Git onunla kahve iç."

"Oh." Mesajını gördüğünü fark etmemiştim. "Kızlar henüz kalkmadı..."

"Yani tek ," diyor kıkırdayarak. "Onları ne zaman idare edebilirim . Biraz yalnız hak ediyorsun. Onlar için çok şey yapıyorsun.

bize."

"Bu hafta sonu kızlar gecesi yapacağım," diye belirttim.

"Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok," diyor. "Arkadaşınla kahve içmeye git, ona gecemizi kadınların yaptığı gibi anlat."

O sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Belki o zaman birbirimiz hakkında ne kadar ciddi olduğumuzu anlar ve bu kadar olumsuz olmaz."

"Gerçekten sakıncası yok mu?"

Brian kız arkadaşlarım olmasından nefret ederdi ve Raymond üniversitedeki arkadaşlarımla hiç anlaşılamazdı.

"Öğle yemeği için Julian'la buluşacak olsam umurunda olur muydu?" "Hayır."

"Aynen öyle." Kalçalarımı kavırıyor ve beni yere yatırıyor, sonra çenemi tutup beni öpüyor.

"Ama benim için de çalışmıyorsun," diyorum. "Şu anda mesaideyim."

"Saatle işim bitti," diye mırıldanıyor. "Kovuldun."

Nefesim kesildi, o da kıkırdadı.

"Sana bir soru sormama izin ver ve dürüst ol."

"Tamam."

"Herhangi bir şey yapabilecek olsaydınız, para önemli değil, ne yapardınız?"

Bir an için bunu düşündüm. Öğretmen olmak için okula gittim ve sadece Violet ve ben varken yapmak istediğim şey buydu. Hâlâ da istiyorum ama şimdi, Addie de işin içindeyken.

"Dadınız olmak istiyorum. Addie ve Violet ile birlikte olmayı seviyorum. Ağustos'ta Violet'in okula başlayacağını biliyorum ve hep öğretmenlik yapabileceğimi düşünmüştüm ama bu Addie'yi kreşe vermek anlamına geliyor ve ona bakan kişi ben olmak istiyorum, başkası değil."

Omuz silkiyorum ve Ryder'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sen Violet'in dadısı mısın?"

"Ne?" Gülüyorum. "Hayır. Ben onun annesiyim..."

Ama bu sözleri söylediğim anda nereye varmak istediğini anladım. "O zaman sen de Addie'nin dadısı değilsin." Ryder beni kollarına çekti.

"Eski sevgilinin yaptığı gibi seçeneklerini elinden alıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. Kendini sıkışmış ya da ayrılamaz gibi hissetmeni istemiyorum. Şimdilik sana ödeme yapmaya devam edeceğim ama artık Addie'nin dadısı değilsin. Sen benimsin, ben de seninim ve eğer artık kızlarla evde olmak istemezsen, söyle ve bunu *birlikte* halledelim. Eğer

Arkadaşınla kızlar olmadan kahve içmek istiyorsan ve ben de müsaitsem, senin gitmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Bana hızlı bir öpücük veriyor. "Şimdi git arkadaşınla kahve iç, eve döndüğünde akşam yemeği için bir şeyler düşünürüz."



YIRMI DAKIKA SONRA MARIE'YLE BULUŞMAK İÇİN KAFEYE GELDİM.

Henüz gelmemişti, ben de ikimize birer kahve ve yiyecek bir şeyler oturdum.

Buzlu lattemi içtikten birkaç dakika sonra onun içeri girdiğini gördüm. "Hey, sana bir kahve ve kek söyledim." İçkisini ve yiyeceğini gösterdim. otururken.

"Teşekkürler." Etrafına bir göz atıyor. "Adeline nerede?"

"Kim?" Şaşkınlıkla soruyorum çünkü kimse Addie'ye gerçek ismiyle hitap etmiyor.

"Addie," diye açıklıyor. "Özür dilerim. Aynı isimde başka birini tanıyorum. Ben de gerçek adının bu olduğunu düşündüm."

Anlamak için başımı salladım. "Babasıyla birlikte. İki kız da evde babalarıyla birlikte. Ben ayrıldığımda uyukluyorlardı."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye soruyor kahvesinden bir yudum alarak.

Soru soran bir kaş kaldırdığımda, "Kızınızı hiç tanımadığı bir adamla bırakıyorsunuz" diye açıklıyor.

"Ryder'ı çok iyi tanıyor ve ben de ona güveniyorum." Son birkaç günü düşünüyorum ve "Beni sevdiğini söyledi" diye eklediğimde gülümsemeden edemiyorum.

Marie'nin gözleri büyür. "Şimdiden mi? Bu biraz erken gibi görünüyor, değil mi?" "Benim için endişelendiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum, özellikle de

İkimiz de erkeklerle zor zamanlar geçirdik ama Ryder farklı. Brian'dan boşanmama yardım etmesi için bir avukat bile tuttu."

Marie başını sallıyor ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve ben de yaşadıklarını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Başına gelenlerin boyutunu bilmiyorum ve zorlamak da istemiyorum ama belki biriyle konuşmak yardımcı olabilir. İşte o zaman aklıma bir fikir geliyor.

"Arkadaşım Ana bu hafta sonu kızlar gecesi düzenliyor. Sen de gelmelisin. Arkadaşı Paige de orada olacak. İçeceğiz, yiyeceğiz ve gevşeyeceğiz."

"Oh, hayır, yapamam ..."

Başını sallıyor ama hayır cevabını kabul etmiyorum. Hayatında başka kadınlara ihtiyacı var. Kendini izole etmek asla çözüm değildir.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Harika vakit geçireceğiz ve eğer geceyi geçirmek istemiyorsan, zorunda değilsin. En son ne zaman kızlar gecesi yaptın? Hadi ama. Evet de lütfen."

Violet bir şey istediğinde bana attığı köpek yavrusu gözlerini şakacı bir şekilde ona da atıyorum ve Marie pes ediyor.

"Tamam, tamam, gideceğim. Adresi mesaj at, seninle orada buluşuruz." "Yaşasın! Çok eğlenceli olacak!"

Sonraki birkaç dakikayı sohbet ederek geçiriyoruz, ta ki Marie telefonunu kontrol edip gitmesi gereken bir randevusu olduğunu unuttuğunu söyleyene kadar. Bu hafta sonu görüşmek üzere birbirimize söz vererek vedalaşıyoruz ve ben ailemin yanına dönüyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde her yer sessizdi, ben de arka tarafa baktım ve Ryder'ın Violet'i havuza attığını, Addie'nin de merdivenlerden ona tezahürat yaptığını gördüm.

Hızlıca mayomu giydikten sonra onlara katılmak için dışarı çıkıyorum.

Addie beni görür görmez "Anne!" diye bağırıyor ve havuzdan çıkıp yanıma geliyor.

Onu kucağıma alıyorum ve Ryder Violet'i tekrar fırlattığında ve Violet kıkırdayarak yukarı çıktığında benimle birlikte havuza getiriyorum.

Yanına sokuluyorum ve o da beni şefkatle öpüyor.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor.

"Evet, tatil harikaydı ama doğrusu burada olmayı tercih ederdim. Eskiden kendimi evimin duvarları arasında sıkışıp kalmış hissederdim ama burada, seninle ve kızlarımızla birlikte, olmam gereken yer burasıymış gibi geliyor."

Ryder sırtıyor ve anlayışla başını sallıyor. "Evet, ben de aynı şekilde hissediyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KIRA



"AMAN TANRIM, TİKA BASA DOYDUM."

Kendimi koltuğa geri atıyorum ve midemi tutuyorum, kilolarca suşi ve abur cubur yediğimden eminim. Ana, kızlar gecesi için yemek işini halledeceğini söylerken yalan söylemiyordu.

"Aynen," diyor Paige inleyerek. "Kitap kulübü tartışmamız için buradan sipariş vermeliyiz."

"Evet," diye katılıyorum. "Ryder suşiye bayılır."

"Arkadaşımdan hiç haber aldın mı?" Ana soruyor.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Marie'den gelen bir mesaj buluyorum.

MARIE

Çok özür dilerim! Acil bir durum çıktı ve gelemeyeceğim.
Erteleyelim mi?

"Acil bir işi ."

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını soran bir mesaj gönderiyorum ve sonra telefonumu yeniden cebime koyuyorum.

Paige, "Oh, bu çok kötü," diyor. "Her şey mi?"

"Sanırım çok şey yaşadı." Omuz silkiyorum. "Anlıyorum. İnsanları içeri almak zordur, özellikle de yabancıları."

"Belki bir dahaki sefere," diyor Ana gülümseyerek. "Çünkü bir dahaki sefer olacak."

"Film izleyelim mi?" Paige esneyerek soruyor.

Son birkaç saatimizi yiyerek, içerek ve dedikodu yaparak geçirdik.

Paige ve erkek arkadaşının başı biraz dertte çünkü Eylül ayında sözleşmesi bittiğinde ona Londra'da bir iş bulacaklarını söylediler ama Paige tekrar taşınmak istemiyor ve erkek arkadaşı da bunun son taşınma olacağına söz verdi.

Ana ve Julian artık bebek sahibi olmamaya karar verdiler ve Ana kızları bir yaşına gelene kadar evde kalacak, sonra da tam zamanlı olarak çalışmaya geri dönecek.

Violet ve Addie ile evde olmayı sevmeme rağmen Ryder'ın bana ödeme yapmasının yanlış olduğunu düşündüğümü söylediğinde, Ana bunu anladığını çünkü artık çalışmadığını ve eve katkıda bulunuyormuş gibi hissetmediğini söyledi.

Ama sonra Julian kulak misafiri oldu ve onun ve benim ev dışında sahip olabileceğimiz herhangi bir işten daha fazla katkıda bulunduğumuzu söyledi. Hayatımızdaki en önemli insanlarla ilgileniyoruz ve bu sahip olabileceğimiz herhangi bir işten daha değerli. Hiç böyle düşünmemiştim ama anlıyorum ve Ryder'ın nereden geldiğini görebiliyorum.

"Bir film kulağa hoş geliyor," diyor Ana, "ama yarısında uyuyakalırsam, bu benim suçum değil."

Paige televizyonda sevimli bir eski usul romantik komedi bulur ve oynat tuşuna basar ve otuz dakika içinde iki kadın da kendinden geçer.

Ben de öyle olmalıyım, ama başkasının evinde uyumak konusunda gerginim. Kabuslarımın ne zaman başlayacağını asla bilemiyorum ve isteyeceğim son şey çılgınlıklarımla tüm evi uyandırmak. Bu yüzden uyumak yerine, ne kadar yorgun olduğuma rağmen filmi izlemeye devam ediyorum.

Ryder sanki içimdeki mücadeleyi hissetmiş gibi bana bir mesaj gönderiyor.

RYDER

Uyumadın mı daha?

BEN

Korkuyorum.

Telefon hemen çalıyor, ben de kalkıp misafir odasına gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sonra onu geri arıyorum. Görüntülü arama olduğu için yakışıklı yüzü ekranı dolduruyor.

"Hey," diyor, yüz hatları endişeyle kazanmış. "Neden korkuyorsun?"

Onu görmek ve sesini duymak bile kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Kabus görüyorum ve herkesi uyandırıyorum."

"Ahh. Şey, benimle yattığında, hiç yokmuş gibi görünüyorsun."

Son birkaç gecedir Ryder'la onun yatağında uyuyorum. Geceyi birlikte geçirdiğimizden beri, onun odasında uyumam konusunda ısrar ediyor ve artık onunla uyumamın nasıl bir şey olduğunu bildiğini, bunu elimden alamayacağımı söylüyor.

Her zaman kızlardan önce uyanırız, bu yüzden büyük bir sorun değil, ama önce uyansalar bile, çıktığımızı ve birbirimizi sevdiğimizi açıkça belirttik ve Violet bunu sorun etmiyor.

Addie'nin bana anne demesiyle birlikte Ryder, Violet daha önce bu konuyu açtığından beri ona baba deme seçeneği sunmak istediğinden bahsetti ama bence en iyisi beklemek. Addie genç ve Violet'in bana böyle seslendiğini duyması dışında bu terimi pek anlamıyor, oysa kızım tamamen anlıyor ve Ryder'la aramızda işler yolunda gitmezse kafasını karıştırmak istemiyorum. Ryder'ın bizim hakkımızda ciddi olduğunu biliyorum, ancak geçmişim fikrini değiştirmedikten emin olmak için ona daha fazla zaman vermemi gerektiriyor çünkü kalbimin - ya da Violet'in - onun çekip gitmesini kaldıracabileceğinden emin değilim, özellikle de ona babası olmayı çok istediğini söylerse.

"Kira, iyi misin?" Ryder beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

"Evet, özür dilerim. Sadece... Sanırım kabuslarım azaldı çünkü senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

Zaten pijamalarımı giymiş olduğum için yatağa uzanıyorum ve yorgunluk içinde iç çekiyorum. "Brian'ın yakınımda olmamasına rağmen hala kabuslarımda görünmesinden ve hayatımı etkilemesinden nefret ediyorum. Kendimi çok güçsüz hissediyorum."

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diyor Ryder, sözlerine inanç sinmiş bir şekilde. "Kabus görmek seni zayıf yapmaz. Seni insan yapar."

Şu anda kendimi çok güçlü hissetmesem de başımı sallıyorum. Birinin misafir odasında uyuyabilmesi gereken yetişkin bir insanım ama yine de tek istediğim evde olmak.

"Bebeğim," dedi Ryder birkaç dakika sonra, "eve gelmek ister misin?"

Gözlerim sıvıyla doluyor ve hızla başımı sallıyorum. "Evet," diye boğuluyorum. "Gerçekten istiyorum."



YIRMI DAKIKA SONRA EVİMİZİN ÖNÜNE GELDİM.

Ryder benim için özel bir araba servisi arıyor.

Dışarı çıktığım anda ön kapı açılıyor ve Ryder beliriyor. Çantamı yere bırakarak ona doğru koşuyorum. Bacaklarım gövdesine dolanıyor ve yüzümü boynuna gömüp erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve ben boynuna ve köprücük kemiğine öpücükler kondururken beni evin içine taşıyor. Gömleksiz olduğu için omzuna ve oradan da çene çizgisine doğru ilerliyorum, onu hissedebildiğim her yerde hissetmek istiyorum. Rahatlık ve evin mükemmel karışımı gibi kokuyor.

Odasına gittiğimizde hafifçe arkama yaslanıyorum ve sonra onu öpmek için kendime doğru çekiyorum. Ana'nın evinde altı saatten az kalmıştım ama bu adam için yanıp tutuşuyordum. Sanki ona saatlerdir değil de günlerdir dokunmamışım gibi geliyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, "şimdi."

Birkaç saniye içinde pamuklu şortum ve iç çamaşırım kenara itildi ve sırtım duvara çarpıp ağzı ağzımı yutarken Ryder içime girmeye başladı.

Bana alttan vurmaya devam ediyor, beni çok hızlı bir şekilde uçuşumun kenarına gönderen ve onu da benimle birlikte götüren mükemmel noktaya vuruyor.

"Siktir," diye nefes alıyor ağzımın içine. "Buna ihtiyacım var-sen ve ben sonsuza dek."

Bana benim olduğunu söyle, Kira. Sonsuza dek benim olduğunu söyle." "Seninim," diyorum ona hiç düşünmeden. "Sonsuza kadar."

Ağzı bir kez daha benimkinde, beni can simidiymişim gibi öpüyor. Bizi banyoya götürüyor ve beni tezgâhın üzerine oturtuyor. Duşun suyunu açtıktan sonra şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekip yere bırakıyor ve sonra kalçalarımı aralıyor. Döllerini damlamaya başladığında onları kapatmaya çalışıyorum ama parmak ucunu dikiş yerimde gezdirirken başını sallıyor ve sonra birkaç parmağını içime sokuyor. Ezici bir ses çıkarıyorlar ve yanaklarım ve boynum ısınıyor.

"Boşandıktan sonra doğum kontrolünden kurtulacak mısın?" Bana bakıyor, yüzü son derece ciddi.

"Ne?" Fısıldıyorum, sorusu kafamı karıştırıyor çünkü bir insanın doğum kontrolünü bırakmasının tek bir nedeni vardır.

"Seni bebeğimle doldurmak istiyorum."

Başparmağı hassas klitorisimi bulurken parmakları içime girip çıkmaya başlıyor ve kendimi zevkle inlerken buluyorum.

"Bunu ister miydin?" diye soruyor, parmaklarıyla beni daha hızlı... daha sert sikerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Seni tekrar tekrar becermemi, ta ki

"Bebeğimi karnında mı taşıyorsun?"

Sözleri bu kadar tahrik edici olmamalı, ama lanet olsun, öyle.

"Seninle her şeyi istiyorum, Kira," diyor, onu şimdiye kadar duyduğum en savunmasız sesiyle. "İniş çıkışları, yüksekleri, alçakları istiyorum. Bebeklerimizi birlikte büyütme ve daha fazlasını yapmak istiyorum. Sen taşındığından beri bu evi yavaş yavaş bir yuvaya dönüştürdün ve senden önceki haline geri dönmeyi hayal bile edemiyorum."

Klitorisime karşı baskıyı artırırken dudaklarını benimkilere değdiriyor ve bu da zevkin içime akması için gereken tek şey.

Ağızına doğru inliyorum ve beni daha sert öpüyor, ellerini altıma sokuyor ve beni duşa taşıyor. Bu iyi bir şey çünkü bana yaşattığı iki orgazm yüzünden bacaklarım titriyor.

Beni yere bıraktıktan sonra hızla kıyafetlerini ve önce saçlarımı sonra da vücudumu yıkamaya başlıyor. Daha önce hiçbir erkek seksten sonra Ryder'ın yaptığı gibi benimle ilgilenmemiştir ve bu beni ona daha da çok aşık ediyor.

İkimiz de temizlendikten sonra bana sıcak bir havlu sarıyor ve ben de yatak odamdan pijamalarımı alabilmek için onun odasına doğru ilerliyorum.

Döndüğümde çoktan yatağına uzanmış, battaniyeyi üzerine katlamış, ona katılmamı bekliyordu. Yatağına tırmanıp göğsüne sokuluyorum ve parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Daha önce söylediğim her şeyde ciddiydim," diye mırıldanıyor. "Seninle her şeyi istiyorum... eşyalarını benim odama taşımandan başlayarak."

Kafamı kaldırıyorum çünkü bu kulağa "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?" gibi geliyor.

"Sen zaten burada yaşıyorsun." Kıkırdıyor. "Ama senden benim odama taşınmanı istiyorum. Seni seviyorum bebeğim. Tanıştığımız andan beri sana bağlıyım ve seni burada dadım olarak istemiyorum. Seni burada kız arkadaşım ve yakında nişanlım ve sonra da karım olarak istiyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, aniden bunaldım.

"Konuş benimle," diyor baş ve işaret parmağıyla çenemi kaldırarak.

"Seninle aynı şeyleri istemediğimden değil. Biliyorum," diyorum ona.

"Ama

Sanırım bir parçam hep eninde sonunda Violet'le taşınacağımızı varsayıyordu. Buranın kalıcı evimiz olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ne olmasını istiyorsan o olabilir," diyor usulca. "Sana baskı yapmak istemiyorum, bu yüzden sadece düşün. Aceleyle gerek yok."

Anlayışla başımı sallıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Teşekkür ederim Ryder," diye fısıldıyorum göz kapaklarım ağırlaşmaya başlarken.

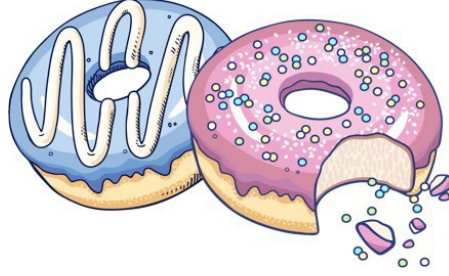
"Daha önce hiç gerçekten

Ŗimdiye kadar g venderdi."

Gözlerim kapanmadan hemen önce "Benimle her zaman güvende olacaksın," diye söz veriyor ve ben k bussuz bir uykuya dalıyorum.

bölüm yirmi iki

RYDER



"HAZIR MISIN? ORAYA GİRDİĞİMİZDE SÜRPRİZ DEMELİSİN!"

"Bunu yapabilirim!" Violet'in söylediğini duydum. "Söyleyebilir misin?" Kira soruyor.

"Evet!" Addie bağılıyor ve beni kıkırdatıyor.

Uyandığımda Kira'nın gitmiş olduğunu ve hareket etmememi söyleyen bir notu görünce bugünün sadece Babalar Günü değil, aynı zamanda benim doğum günüm olduğunu hatırladım. İşedikten sonra tekrar uzandım ve sonraki yarım saati kızların gelmesini beklerken işle ilgili bazı e-postalarımı bakarak geçirdim.

Kapı açıldı ve Kira, Violet ve Addie balonlar, hediyeler ve en sevdiğim kahvaltıyla dolu bir tepsiyle içeri girdiler - caddenin aşağısındaki kafeden buzlu latte ve çikolata kaplı çörekler. Ben basit bir adamım, ne diyebilirim ki? Spor yaptığım için çok fazla abur cubur yemem ama bir keresinde Kira'ya suçlu zevkimin çikolata kaplı çörekler olduğunu söylemiştim.

"Sürpriz!" Violet haykırır.

"Prise!" Addie yatağa tırmanır ve sürünerek

Ben.

"Babalar Gününüz ve doğum gününüz kutlu olsun," diyor Kira, eğilip Bana hızlı bir öpücük.

Tam zamanlı olarak yatağımda uyumaya başlayalı neredeyse bir ay oldu. -Henüz eşyalarını taşımamış olsa da çocukların önünde PDA göstermeye başladık ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İki hafta sonra 4 Temmuz pikniği için sahile gideceğiz ve Kira'nın şerefsiz eski kocasına boşanma kağıtları tebliğ edilecek.

Umudum sorunsuz bir şekilde imzalaması, ama eğer bir şeyler yapmaya kalkışırsa, onu bitirmek için yeterli gücüm var. Bu pislik her türlü yasadışı işe bulaşmış durumda ve kariyerini kaybetmek istemiyorsa imzalayacaktır.

"Teşekkür ederim," dedim kızlara.

"Size hediyeler hazırladık," diyor Violet, elindeki çantayı bana uzatırken. "Öyle mi? Önce kahvaltı mı edelim yoksa hediyeleri mi açalım?"

"Hediyeler!" Violet cevap verir.

"Çünkü kızlara çoktan çörek yedirdim." Kira gülüyor. "Çok erken kalktılar ve çörekleri gördüklerinde senin uyanmanı beklemeleri mümkün değildi."

"Pekala, önce hediyeler."

Tepsiyi şifonyerin üzerine koyan Kira'ya veriyorum ve ardından iki kızdan da çantalarını alıyorum.

İlk olarak Violet'inkini açıyorum, çünkü o da hemen hemen çok istekli ve en sevimli el izi kartını buluyorum.

"Bu senin elin mi?" Ben soruyorum.

"Evet! Addie de bir tane yaptı!" "Ben! Ben!" Addie kıkırdıyor.

"Ryder," diyorum Violet'in kartını yüksek sesle okuyarak, "*doğum günün kutlu olsun. Umarım eğlenirsin. Sevgiler, Violet.*"

"Bayıldım. Teşekkür ederim." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da Addie'nin bana aldığı kartı açıyorum. Daha küçük bir el izi var, ama Violet'ın dağınık ama okunaklı el yazısının aksine, her yerde Kira'nın el yazısıyla karalamalar var. "*Doğum günün ve Babalar Günün kutlu olsun. Seni seviyorum. Sevgiler, Addie.*"

"Bunu sen mi yaptın?" Kızıma soruyorum, o da mutlulukla başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Chunk." Onu kollarıma çekiyorum ve yanağından öpüyorum.

Violet, "Addie sana doğum günü ve baba kartı hazırlayacaktı," diyor. "Ama sen benim babam olmadığın için ben yapmadım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama gözleri üzgün ve ses tonu da aynı.

Bir gün, Kira hazır olduğunda, o küçük kızı kızım yapacağım ve o zaman sevecek, koruyacak ve hayatının geri kalanında ona bakacak lanet bir babası olacak. Ama şimdilik, Kira henüz böyle bir taahhütte bulunmaya hazır olmadığı için, söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum ...

"Baban olmayabilirim ama bu seni ya da kartımı sevmediğim anlamına gelmez. Bu bana verilen en güzel hediye çünkü senden."

Violet usulca gülümsüyor. "Hepsini kendim yaptım ve Addie'ye de yardım ettim, çünkü o daha bebek ve boyayı tek başına kullanamazdı."

"Çok . Teşekkür ." "Size bir de pasta yaptık," diyor Violet.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Çörek ve pasta mı? Sanırım her gün benim doğum günüm olmalı."

"Yok artık!" Violet kıkırdıyor. "O zaman çok yaşlı olursun."

"Bu doğru," diye kabul ediyorum. "Şimdi, bu çantalarda başka ne var?"

Violet'in çantasından hediyeı çıkartıyorum ve yepyeni mavi bir kravat buluyorum. "Ben seçtim! Beğendin mi?"

"Bayıldım. Ve mavi benim en sevdiğim renk. Nedenini bilmek ister misin?" "Neden?"

"Çünkü mavi annenin gözlerinin rengidir." "Ve benim!"

Violet not eder.

"Ve senin."

Kira'ya bakıyorum ve onu gülümserken buluyorum, gözleri hüçün ve mutluluk karışımıyla dolu.

Seni seviyorum, ona söylüyorum.

Seni daha çok seviyorum, diye karşılık veriyor.

Yakında, kendime söylüyorum. Yakında Kira ve Violet benim olacak ve sonra hayatımın geri kalanını tüm kızlarımı şımartarak geçireceğim.

"Addie'den gelen hediyeı aç," diyor Violet ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Dediğini yapıyorum ve içinde bir mücevher kutusu buluyorum. Kutuyu açtığımda, içinde en sevimli maymun kol düğmeleri var.

"Addie tam olarak bir hediye seçemedi," diyor Kira gülerek, "ama kravatlara bakarken bunları gördüm ve Babalar Günü için çok uygun olduklarını düşündüm."

"Mükemmeller," diye mırıldandım.

Bu, birinin bana Babalar Günü için aldığı ilk hediye ve yıllardır ilk kez biri benim doğum günümü umursadı. Önceki yıllarda babam şehirdeyse brunch'a giderdik ama bizim ailemizde -onun deyimiyle- "sevimsiz" hediyeler alınmaz ya da yapılmaz. Ve kesinlikle duygusallık yapmayız.

"Kira bana kahve ve çöreklerimi geri verirken, "Bugün senin günün olduğuna göre, senin hoşuna gidecek bir şey yapalım diye düşündük," dedi.

"Oh, öyle mi? Golf oynamaya mı gidiyoruz?" Şaka yapıyorum.

"Aslında, öyleyiz!" Kira gülüyor. "Sayılır." Sırıttıyor. "Golf sahasının toplara vurmaya çalışan kızlardan pek hoşlanacağını sanmıyorum, bu yüzden onun yerine mini golf oynamaya gidiyoruz!"

Kızlar alkışlıyor ve ben gülerек başımı arkaya atıyorum.

"Özür dilerim," diyor. "İki çocukla yapabileceğimin en iyisi buydu."

Onu kendime doğru çekiyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Mini golf kulağa mükemmel geliyor. Teşekkür ederim." Yüzünü kendime doğru çekip ona bir öpücük veriyorum, beni tutması için hızlıca tadına bakmam gerekiyor.

Daha sonra, kızlar uyuduktan sonra, tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstereceğim.



BABA

Aradığınızı gördüm ama toplantıdayım. Dört Temmuz pikniğinde görüşürüz, değil mi? Kardeşin dadınla çıktığından bahsetti. Lütfen bana kadınlarla ilgili başka bir aptalca karar vermediğini söyle. Seni gördüğümde konuşuruz.

MESAJINI GÖRÜNCE INLEDİM VE BABALAR GÜNÜ'NÜ KUTLAMAK İÇİN ARADIĞIMA PIŞMAN OLDUM.

Bir gün. Daha iyi bilmeliydim.

Konuşacak bir şey yok. Kira benim kız arkadaşım ve kızıyla birlikte benimle pikniğe geliyor. Eğer bu bir sorun olacaksa, bana haber ver. Gitmek zorunda değiliz.

BABA

Dramatik olmayı bırak. Sadece senin için en iyisini istiyorum. Sonra görüşürüz.

"Her şey yolunda mı?" Kira yatağa tırmanarak soruyor.

"Evet, ailevi bir ," diyorum belli belirsiz, söylediklerini tekrarlamak istemediğimden.

O ve küçük kızlarımız sayesinde mükemmel bir gün geçirdik ve babamın saçmalıklarıyla bunu mahvetmek istemiyorum. Yüzüne tokat gibi çarpsa bile benim için en iyisinin ne olduğunu bilemez.

"Özür dilerim," diyor her gece yaptığı gibi göğsüme uzanarak. "Annemle ilişkim çok iyi değil ama o beni gerçekten önemsiyor."

"Ondan pek bahsetmiyorsun," diyorum yan dönüp ona .

"Brian'ın beni bulma riski olmadan onu arayamam. Cihazları nasıl takip edeceğini biliyor, bu yüzden onunla her şey halledilene kadar iletişim kurmamaya karar verdik. Annemin kendi sorunları var ama onu hâlâ özledim. Violet ve benim sahip olduğumuz tek aile o."

"Bu doğru değil," diyorum, bizi döndürerek onun üzerinde duruyorum. Bir kadınla cinsel yakınlık kurmadan neredeyse iki yıl geçirdim ve şimdi Kira'ya dokunmadan birkaç saat bile geçiremiyorum. "Addie ve ben de senin aileniz." Eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Evrakların tebliğ edilmesine sadece iki hafta kaldı, sonra annenle tekrar konuşabilecek ve onu tekrar görebileceksin." Eğilip alt dudağını yakalıyorum ve ağzımın içine çekiyorum.

"Brian'ın buna karşı çıkma ihtimali var, biliyorsun," diye mırıldanarak kollarını boynuma doluyor.

"Savaşacak bir şey yok. Ondan hiçbir şey almıyorsunuz. Hatta evraklarda, sigorta şirketiyle anlaşamazsa çalınan araç için ona geri ödeme yapacağınız da belirtiliyor."

"Biliyorum ama bana cehennemi yaşatmadan bu işin peşini bırakacak türden bir adam değil."

"Ve bunun için hazırlıklı olacağız," diye söz veriyorum. "Şimdi, onun hakkında bu kadar ..." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Odaklanmak istediğim tek şey bugün için sana teşekkür etmek."

"Mmm," diye inliyor. "İşte bunu kabul edebilirim."

Bana baktı ve sinsi bir gülümsemeyle, "Kıçımı almak istediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Aman Tanrım.

"Öyle mi?"

"Şey, düşünüyordum da..." Beni üzerinden itiyor, tişörtünü başının üzerinden kaldırıyor, üzerinde sadece küçük bir tanga kalıyor, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine dönüyor. "Sana doğum günü hediyem olarak" -bana bakıyor ve kıçını oynatıyor- "sana kıçımı verebilirim."

Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü.

bölüm yirmi üç

KIRA



Yola çıkıyorum. Kafede buluşalım, sonra kızlarla kütüphaneye yürürüz.

MARIE'YE BİR MESAJ ATTIM VE SONRA BEBEK BEZİ ÇANTASINI ALDIM.

Bugün için ihtiyacım olan her şey önceden doldurulmuş. Kahve içmeye gitmeyi planlamıyordum ama Marie mesaj atarak kızlar gecesini ektiği için özür diledi ve bana kahve ısmarlamayı teklif etti. Kahve bağımlısı olduğum için kahveye asla hayır diyemem.

Arka cebimdeki telefonum çalarken omzumun üzerinden "Kızlar, gidelim," diye sesleniyorum. Telefonu çıkarıp arayanın Ana olduğunu görünce, Kabul Et tuşuna basıp telefonu yüzümle omzum arasına sıkıştırıyorum, böylece çoklu görev yapabiliyorum.

"Hey! Nasıl gidiyor?"

"Sıkıldım."

"İki yaşından küçük iki çocukla mı? Bundan şüpheliyim," diyorum gülerek ve Addie'nin emniyet kemerini taktıktan sonra Violet'in kemerinin takılı olduğundan emin oluyorum.

"Tamam, belki sıkılmadım" diyor. "Ama huzursuzum. Beni yanlış anlamayın, bebeklerimle evde olmayı seviyorum ama eve kalmayı sevmiyorum. Hareket halinde olmaya alışkınım."

"Bunu anlıyorum. Bu yüzden kızları sık sık dışarı çıkarıyorum. Marie'yle kahve içeceğiz, sonra da kütüphaneye gideceğiz. Bu sabah bir hikaye saati var. Katılmak ister misin?"

"Tabii ki evet! Seninle orada buluşuruz." "Kulağa hoş geliyor."

Telefonu kapatıyorum, ihtiyacımız olan her şeyin yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra kapıyı tıkladıyorum. Kahve dükkânına kısa bir sürüş mesafesindeyiz ve vardığımızda iki kız da çikolatalı sütlerini almak için heyecanlanıyor. Buraya ilk gelen ben olduğum için herkesi oturtacak bir masa kapıyorum ve Marie ile Ana'nın gelmesini bekliyorum.

Ana iki bebeği ve Paige'i yanına alarak ilk gelen olur.

"Hey!" Ayağa kalktım ve iki kadına da sarıldım. "İşin yok mu?" Paige'e sordum.

"Var, ama patronum harika biri." Ana'ya göz kırpmıyor. "Sizinle bir kahve içeceğim, sonra da ofise gideceğim."

"Arkadaşın daha gelmedi mi?" Ana sorar.

"Hayır, burada olmalıydı-" Bir mesaj sesi sözümü kesiyor ve telefonuma baktığımda Marie'den bir mesaj buluyorum, son dakika acil bir durumu olduğunu ve gelemeyeceğini söylüyor.

"Her şey yolunda mı?" Paige soruyor. "Evet, Marie gelemiyor."

"Çok fazla iptal ediyor gibi görünüyor," diyor Ana. "Bunu kişisel olarak mı almalıyım?" diyor küçük bir kahkaha atarak.

"Dürüst olmak , ona geleceğini söylemedim, yani kesinlikle sen değilsin. Bence o biraz tuhaf biri." Omuz silkiyorum. "Ama iyi biri ve çok fazla arkadaşı yok gibi görünüyor; bu da benim anlayabileceğim bir şey."

"Şey, biz varız," diyor Ana. "Ben kahve siparişimi verirken onlara göz kulak olabilir misin?" Çift kişilik bebek arabasındaki oğlunu ve kızını işaret ediyor.

"Tabii ki."

Paige ve Ana kahvelerini ve hamur işlerini aldıktan sonra oturuyorlar.

"Ayn kitabını okumaya başladınız mı?" Paige soruyor. "Evet! Çok güzel."

Geçen hafta kitap kulübü tartışmamızı yaptık ve çok eğlenceliydi. İşyerlerinden birkaç kadın daha katıldı ve çok naziktiler. Ana kitap grubunda canlı yayına girdi ve kitap hakkında konuştuk. Bayanlar Ryder'ın kitabı gerçekten okumuş olmasına bayıldılar ve birkaçı cilveli yorumlar yaptı, ancak Ana onun alındığını açıkça belirtti, ki bu gereksizdi çünkü bu çevrimiçi ve bu insanların hiçbirisiyle asla tanışmayacağız.

"Ryder'ın sana kitap okumasına bayılıyorum," diyor Paige. "En iyi kitap erkek arkadaşı gibi, sadece gerçek."

"Erkek arkadaşlardan bahsetmişken, John'la nasıl gidiyor?" diye sordum.

Paige kaşlarını çatarak, "Sanırım John terfiyi kabul edecek," dedi. "Kabul etmemesinin aptallık olacağını söyledi."

"Peki, Londra'ya geri mi taşınacaksın?" Ana soruyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor Paige iç çekerek. "Büyürken çok fazla yer değiştirdim ve ona burada bir pozisyon teklif edildikten sonra Houston'ı evimiz yapmak istediğimi söyledim. Burayı çok seviyorum. İşimi ve arkadaşlarıma yakın olmayı seviyorum. John'u seviyorum ama bu tekrar taşınmak için yeterli mi bilmiyorum. Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum."

"Hayır, öyle değil," diyorum ona. "Anlıyorum. Annem bir türlü toparlanamadığı için birkaç kez taşındım ve bu berbat bir şey. Artık bir evin nasıl bir his olduğunu bildiğim için ayrılmayı hayal bile edemiyorum."

Ana sırtıyor. "Ryder'la birbirinizi bulmuş olmanıza bayılıyorum. Birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Kimsenin mükemmel olduğunu düşünmüyorum," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Ama ben ona aşık oldum. O çok iyi bir baba ve çok koruyucu. Kalbini koluna takmış ve koşulsuz seviyor. Hayatımıza devam edebilmemiz için eski sevgilimle olan bu saçmalığın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Olacak," diyor Ana, uzanıp elimi sıkarak. "Sana gelince" -Paige'e bakıyor- "Vereceğin karar ne olursa olsun destekleyeceğim, ama gidersen seni çok özleyeceğim."

"Ugh," diye inliyor Paige. "Hayat neden kolay olamıyor?"

"Anne, artık kütüphaneye gidebilir miyiz?" Violet boş fincanını masanın üzerine koyarak soruyor.

"Anne!" Addie taklit ediyor, kalbimi sevgiyle dolduruyor.

Kollarını kaldırıyor, ben de onu kucağıma alıp kucağıma oturtuyorum.

"Birkaç dakika içinde kütüphaneye gideceğiz," diyorum iki kıza da. "Önce kahvelerimizi bitirelim."

Violet'e kendi cihazı olmadığı için Disney uygulamasından bir dizi izleyebilmesi için telefonumu veriyorum ve Addie de izlemek için çabalıyor.

"Ryder sana sahip olduğu için çok şanslı," diyor Ana usulca. "Julian ve ben onun *yaptığı* saçmalıklardan sonra onun için çok endişelendik. Onu kabuğundan çıkarmak için özel bir insan gerektiğini biliyordum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye alay ederek başımı sallıyorum. "Rosemary'ye geldim, yeni bir başlangıç arıyordum ve aşkı buldum ve hepsini sana borçluyum. Evsiz ve bekâr bir anneye bir şans verdin ve sana her zaman minnettar olacağım."

Tam kahvemden bir yudum alıyordum ki Ryder'dan bir mesaj .

Günaydın güzelim. Kızlarımızla iyi bir gün geçir, eve döndüğümde görüşürüz. Yemek yapma. Akşam yemeğini eve getiriyorum.

"Ryder?" Ana bilmiş bir sırıtışla soruyor.

"O benim istediğim ve var olduğunu hiç düşünmediğim her şey. Kalıcı olarak yanına taşınmamı, aynı yatak odasını paylaşmamı ve burayı evimiz haline getirmemi istiyor. Bana dadı demeyi reddediyor." Violet'in duyamayacağı şekilde eğildim. "Violet'i kendisinin yapmak istiyor," diye fısıldıyorum. "Ve eğer ona kalsaydı, boşanmam resmileşir resmileşmez evlenmiş olurduk."

"Ama..." Paige soruyor.

"Korkuyorum. Bazen aramızda olanların gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissediyorum. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi. Ve benim dünyamda, her zaman öyle olur."

"Hayatta iki seçeneğimiz olduğunu zor yoldan öğrendim," diyor Ana. "Olabileceklerden korkarak yaşamak ya da sadece bugün için yaşamak. Yıllarca korku içinde yaşadım ama Julian'la tanıştığımdan beri nihayet bugünü yaşamaya, birlikte geçirdiğimiz her anın, yarattığımız her anının tadını çıkarmaya başladım. Elbette kötü şeyler olabilir. Hayat her zaman kolay değildir ve hayatta hiçbir şey garanti değildir. Ama asıl soru şu: Nasıl bir hayat yaşamak istiyorsunuz?"

Aklıma gelen tek bir hayat var. "Ryder'la bir hayat istiyorum." "O zaman hayatını yaşa," diyor Ana. "Ve korkunun seni geride tutmasına izin verme." Ben bir şey söylemeyince Paige, " değil," diye ekliyor.

"Anlıyorum. Bu daha kolay söylemek yapmaktan daha iyidir."

Lanet gerçek bu değil mi?



"BİR ŞEY UNUTMUŞUZ GIBI HİSSEDİYORUM."

Ryder usulca kıkırdıyor ve elini kalçama koyuyor. "Ayrıldığımızdan beri bunu üçüncü kez söylüyorsun. Eğer bir şey unuttuysak, bu büyük bir sorun değil. Bir sürü mağaza var. Neye ihtiyacımız olursa alabiliriz."

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak.

Bugün 3 Temmuz ve hafta sonunu Ryder'ın ailesiyle birlikte yıllık Du Ponte Girişimleri için geçireceğimiz sahile doğru yola çıkıyoruz.

Dört Temmuz pikniği. Aklım burada Ryder ve kızlarda olmalıydı ama onun yerine Brian'a boşanma evraklarının tebliğ edilmesinden endişeleniyorum.

Ryder bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama evraklar imzalanıp boşanma resmen gerçekteşene kadar buna inanmayacağım.

"Kira," diyor Ryder, beni düşüncelerimden sarsarak, "Stresten titrediğini hissedebiliyorum. Nefes al, bebeğim."

"Deniyorum," diye boğuluyorum. "Ama elimde değil. Bunu derinden hissedebiliyorum - bir şeyler ters gidecek."

"Olabilir de," diyor, elimi avucunun içine alıp şefkatli bir öpücük için dudaklarına götürerek. "Ama ben senin yanında olacağım ve başımıza ne gelirse gelsin birlikte göğüs gereceğiz. Geri döndüğümüz zaman için güvenlik tuttum ve dışarı çıktığında o senin olduğun her yerde olacak. Brian gibi adamlarla başa çıkmak için eğitildi. Debra da Brian'ın bir sonraki hamlesinden bizi haberdar edecek."

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve eklemlerimin her birini öpüyor ve ben yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyorum.

"Kızlarla birlikte sahilde güzel bir otelde kalıyoruz ve harika vakit geçireceğiz. Bunun hafta sonumuzu mahvetmesine izin verme. Ne olursa olsun, geri döndüğümüzde hallederiz."

Ryder lüks bir tatil köyüne yanaşırken "Tamam," diye kabul ediyorum.

Arabayı valenin beklediği yere doğru sürerken, üç katlı devasa bir taş çeşmenin yanından geçiyoruz.

Kapımı bir beyefendi açtı, ona teşekkür ettim ve kızlar için çift kişilik bebek arabasını almaya başladım.

"Anne, bak!" Violet, adresin 5005 yazdığı otelin duvarını işaret ediyor. "Beş, tıpkı benim gibi!"

"Henüz değil." Saçlarını şakacı bir şekilde karıştırıyorum. "Dört yaşına girmene daha bir hafta var."

Violet on dört yaşındaymış gibi gözlerini deviriyor, ben de inleyerek Ryder'ı güldürüyorum.

Kızlarla birlikte içeri girerken, "Küçük kızımın önümüzdeki hafta beş yaşına basacağına inanamıyorum," diyorum. "Sanki daha dün bebekmiş gibi geliyor."

"Onun hangi okula gitmesini istediğin konusunda daha fazla düşündün mü?" Ryder, geçen gece yaptığımız konuşmaya atıfta bulunarak, onu anaokuluna kaydettirmem gerektiğinden bahsettiğimde sordu.

Addie'yi -okula başlamasına daha yıllar olmasına rağmen- yerel bir özel okula göndermeyi planlıyor ve Violet'e de oraya gitmesini öneriyor.

İyi. Araştırdım ve gülünç derecede pahalı ama en iyilerden biri olarak ün yapmış. Görünüşe göre, girmek için bir bekleme listesi var, ancak Ryder'ın adıyla, onu kısa sürede içeri almakta sorun yaşamayacağımıza dair bana güvence verdi.

"Bunu senin ödemene izin vermek zor," diye itiraf ediyorum. "Birlikte bir geleceğimiz olacaksa, paran olduğu gerçeğine alışmam gerektiğini biliyorum ama ..." İçinde bulunduğumuz abartılı otel lobisine el sallıyorum ve iç çekiyorum. "Alışmak için çok fazla şey var."

"Kira," diyor Ryder bana bakarak, "sadece param yok. Hayatımız boyunca asla harcamayacağım milyarlarca dolarım var. Violet'in eğitimi için ödeme yapmak hesabımda küçük bir çentik bile açmayacak. İkinize de bakmak istiyorum."

"Ugh," diye inleyerek başımı salladım. "Bunu gelecek hafta konuşalım, beş yaşına girdikten ve artık benim bebeğim olmadığını kabul ettikten sonra."

Ryder kıkırdar. "."

Check-in için sıraya giriyoruz ve Ryder kolunu omuzlarımin arkasından geçirip eğilerek boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Kokuna bayılıyorum, tatlı hindistan cevizi gibi," diye mırıldanıyor. "Bize jakuzili bir oda ayarladım ve bu gece, kızlar uyuduktan sonra, seni yiyeceğim ve sonra o jakuzide seni becereceğim."

"Mmm. Yatma vakti gelmedi mi daha?" Fısıldıyorum, kıkırdamasına neden oluyorum.

Ryder bizi içeri alıyor ve sonra bizi çatı katına çıkaracak olan özel asansöre gidiyoruz. Yol boyunca, babası için çalışan tanıdığı birkaç kişi tarafından durduruldu. Hepsi kibar ve bu hafta sonunun Ryder'ın tahmin ettiğinden daha iyi geçebileceğine dair bana umut veriyorlar.

"Babam ve kardeşimle aynı katta kalıyoruz," diye mırıldanıyor asansör çaldığında ve kapılar açıldığında. "Umarım hafta sonuna kadar ikisiyle de karşılaşmayız."

Doğruca ilk kapıya doğru yürüyoruz ve tam odaya girmek üzereyken arkamızdan onun adı söyleniyor.

"Baba," diyor Ryder, durup arkasını dönerek.

"Sonunda gelebilmenize sevindim." Bay Du Ponte oğlundan bana baktı. "Ben Henry Du Ponte." Elini uzatıyor ve gülümseyerek mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor.

Daha yaşlı, tahminime göre altmışlı yaşlarının sonunda ama formda. Ryder ile aynı ela gözlere ve büyüleyici bir gülümsemeye sahip. Gençken yakışıklı olduğunu hayal ediyorum - muhtemelen Ryder'a benziyordu ve ben de

Bahse girerim Ryder yaşlandığında da benzer görünecektir ama Bay Du Ponte'nin yaşlanmamak için yaptığı onca çalışma yüzünden neredeyse sahte görünüyor.

"Ben Kira," dedim ona. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Du Ponte. Etkinliğinize katılmamıza izin verdiğiniz için de teşekkür ederim."

"Elbette," diyor Bay Du Ponte. "Ve lütfen bana Henry deyin. Eric ve karısı dadılarını da yanlarında getirmişler."

Cümlesini bitirdiği anda başka bir kapı açılır ve sanki plaja değil de şehir kulübüne gidiyorlarmış gibi giyinmiş bir çift dışarı çıkar.

"Eric, oğlum!" diyor babası. "Mükemmel zamanlama. Kardeşin ve dadısı az önce geldi."

"Baba," diye tısladı Ryder, "Kira değil-"

"Ryder, gelebildiğine sevindim." Kardeşi ona tek koluyla sarılıyor ve Ryder'ı beni bırakmaya zorluyor. Ryder'ın tıpatıp aynısı, sadece biraz daha yaşlı ve karısı da muhteşem. "Sen de Kira olmalısın, değil mi? Ben Eric, bu da karım Patricia."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Bu benim kızım Violet." Telefonumdaki videoya odaklandığı için başka hiçbir şeyi ya da kimseyi fark etmeyen kızıma elimle işaret ediyorum.

Henry saatine bakarak, "Ben de tam ona dadını da getirdiğini söylüyordum," dedi. "Onları tanıştırmalısın ve biz yemeğe giderken kuzenlerin birlikte biraz zaman geçirmesine izin vermelisin."

"Baba!" Ryder havlayarak babasının konuşmasını kesmesini sağlıyor. "Kira benim dadım değil. O benim kız arkadaşım. Ve böyle edersen, geldiğimiz gibi gideceğiz."

Henry gözlerini devirir. "Dramatik olmayı bırak. Anlıyorum. Yalnızsın evlat, ama endişelenme. Isabel Buchanan burada. Onu hatırlıyor musun? Babası-"

"Ciddi misin?" Ryder tıslıyor. "Dur!"

Ben ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçerken o yardım için Eric'e bakıyor.

Ryder, "Durdurun onu yoksa gidiyorum," diyor. "Benden bu saçmalığa gelmemi istedin ve ben de buradayım ama hafta sonumu bu saçmalığı dinleyerek geçirmeyeceğim ve kız arkadaşımın önünde bu saçmalığı yapmasına izin vermeyeceğim. Onu seviyorum ve eğer istediğim gibi olursa, en kısa zamanda onunla evleneceğim."

Ryder'ın itirafıyla kalbim kabardı. Yani, nasıl hissettiğini zaten biliyordum ama bunu kimseye itiraf etmekten utanmamasını seviyorum. O seviyor

ve onun tarafından sevildiğim için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

"Nasıl?" Henry suçlar. "O hâlâ evli, evlat. Yoksa güzel bir yüz seni o kadar kör etti ki geçmişine bakmaya zahmet etmedin mi?"

Ne oluyor be?

Ryder, "Tabii ki onu araştırttın," diye .

"Birimizin doğru kafayla düşünmesi gerekiyor. O son kadınla olanlardan sonra."

"Yeter!" Ryder daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla havlıyor.

İçgüdüsel olarak geri sıçradım ve bebek arabasının tekerleğine takıldım.

Önce

Yere düştüm ama Ryder beni yakaladı. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kızgınlıktan özür dilemeye dönüşüyorlar.

"Bunu seninle yapmayacağım," diyor babasına, sesi kısık. "Şirket pikniğine gelmemi istedin ve ben buradayım. Hayatında bir kez olsun normal bir baba gibi davranamaz mısın? Daha torununla bile tanışmadın."

"*Normal* bir baba mı?" Henry tükürür. "Kendini duyuyor musun? İşte bu yüzden sen-"

"Baba, dur," diyor Eric sonunda. "Ryder ne yaptığını biliyor ve Nora'yla yaptığı hataların aynısını yapmayacak." Ryder'a bakar. "Babam sadece yardım etmeye çalışıyor. Hadi baştan başlayalım. Unuttuysanız söyleyeyim, bir kampanyanın ortasındayım ve kamuoyu önünde birlik olmamız gerekiyor, bu yüzden birbirinizin boğazına sarılamazsınız."

Aman Tanrım. Az önce bunu kendisi hakkında mı yaptı?

Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için inlememi tutuyorum ve keşke Ryder'ı bu hafta sonu gelmeye ikna etmeseydim diyorum. Ryder beni ailesi hakkında uyarmıştı ama şu ana kadar ne dediğini tam olarak anlamamıştım.

"Tamam," diyor Henry. "Neden öğle yemeğine gitmiyoruz ve bunu özel olarak konuşmuyoruz?"

"Hayır," diyor Ryder. "bir şey yok. Benden bu kadar."

Bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor çünkü artık kızgın değil, bunu aşmış.

"Ryder," diye uyarıyor Eric ama Ryder onu duymazdan geliyor.

"Hayır," diye tekrarlıyor sakince. "Yeter artık. Buraya geleli beş dakika bile olmadı. Bu"-çenesini kardeşine ve babasına doğru salladı

-"Bu bir aile değil. Bu lanet olası bir iş anlaşması ve ben hayatımı böyle yaşamak istemiyorum." Sözlerini destekleyen bir ifadeyle babasına bakıyor.

"Daha odamıza bile gidemedik ve sen şimdiden

Sevdiğim kadını kendimden uzaklaştırdım. Bunu daha fazla yapamam. Büyürken tek istediğim beni sevmendi, ama sen bizi asla işten öte bir şey olarak görmeyeceksin ve Eric bunu sorun etmese de ben etmiyorum.

"Eski karına sopa göstermek için bizim velayetimizi aldın çünkü o senin her isteğine boyun eğmedi. Yani sadece annesiz büyümedim, aynı zamanda babasız da büyüdüm. Benimle vakit geçirmeyi önemseyen tek kişi büyükbabamdı. Ve şükürler olsun ki, her şeye rağmen sonum senin gibi olmadı."

"Annenin bile değildin," diye tıslıyor Henry. "Seni sokmak istediği o saçma hayattan kurtarmak için velayetini aldım. Son birkaç yılını boktan bir karavanda lanet bir hippie gibi yaşayarak geçirdi." Alay ediyor. "Yaşadığın o pahalı ev, kullandığın lüks arabalar, yaşadığın rahat hayat benim sayemde!"

"Hayır!" Ryder havlıyor. "Benim yüzümden. *Büyükbabamın* bana verdiği paranın tek kuruşuna bile dokunmadım. Sahip olduğum her şey -ev, arabalar, hayat- benim sayemde."

Addie sızlanınca Ryder uzanıp onu kucağına alıyor ve göğsüne bastırıyor.

"Kızımı sana ya da senin dünyana maruz bırakmayacağım. Bu ailenin bir parçası olmaya çalışmaktan bıktım. Kızımın sevildiğini, istendiğini ve önemsendiğini hissederek büyümesini istiyorum - sen kalenin kralı olmaya çalışmakla çok meşgul olduğun için hiç hissetmediğim şeyler."

Henry, "Dramatizme karşı her zaman bir ilgin olmuştur," diyor.

Ryder, "Birine ilgi göstermesi için yalvarmak dramatik olmak değildir," diyor. "Ama artık benim dramatizmimle uğraşmak zorunda değilsiniz çünkü bana kalırsa ben artık bu ailenin bir parçası değilim."

Bir şey söylemek ister gibi kardeşine bakıyor ama onun yerine başını sallıyor.

Kızını tutmayan elimi tutup bizi asansöre doğru götürmeden önce son sözleri "Benden kadar" oldu.

Lobiye dönüş yolculuğu sessiz bir gerilimle dolu ve Ryder'ı daha fazla üzme istemediğim için ne yaptığımızı sormuyorum. Bana saldıracağını sanmıyorum ama üzgün ve sanırım sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var.

Aşağı indiğimizde, aracımızı ve çantalarımızı istiyor ve sonra Addie'yi araba koltuğuna bağlıyor, ben de Violet'in bağlı olduğundan emin olmak için onu takip ediyorum.

"Sahile mi gidiyoruz?" Violet cipe geri döndüğümüzü fark edince şaşkınlıkla soruyor.

"Öyleyiz," diyor Ryder. "Ama aptallık ettim ve bizi yanlış otele götürdüm."

Açıkça durumu yatıştırmaya çalışarak dilini ona doğru uzatıyor ve kız da karşılık olarak dilini ona doğru uzattığında işe yarıyor.

Yolda birkaç dakika ilerledikten sonra başka bir otele girer.

"Burada bekle," diyor, eğiliyor ve atlamadan önce bana hızlı bir öpücük veriyor.

Birkaç dakika sonra, yüzüne yayılmış yumuşak bir gülümsemeyle geri döner. "Sahile gitmeye hazır mısınız?"

Violet heyecanla alkışlar, Addie de kopya çeker, ikisi de az önce olanlardan habersizdir.

"Sanırım bu bir evet," diyorum gülerek.

Kızları bir kez daha dışarı çıkardık ve vale çantalarımızı bizim için yukarı getireceklerini söyledi.

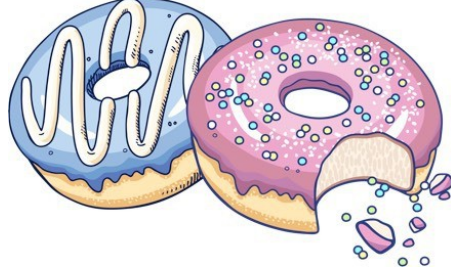
Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bir şekilde bu tesis bir öncekinden bile daha lüks. Tıpkı geçen seferki gibi en üst kata çıkıyoruz, ancak indiğimizde katta sadece bir kapı var.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Ryder kartını kapıya okutup kilidi açarken. "Bu süitin jakuzili olduğundan da emin oldum."

Bana külotumu indiren bir göz kırpması atıyor ve böylece gerginlik ortadan kalkıyor, Ryder, kızlar ve ben kendi küçük mutlu baloncuğumuzda kalıyoruz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

RYDER



ERIC

Lütfen geri gel. Bunu yetişkinler gibi konuşalım.

ERIC

Gerçekten tüm aileyi öylece kesip atacak mısın?

GRAMPS

Olanları duydum. Hangi otelde kalıyorsun?

KARDEŞİMİN VE MESAJLARINI BÜYÜKBABAMIN GÖRMEZDEN GELİYORUM

gittiğimiz otelin adını söyledi. Bir süre sonra bizi yakında göreceğine dair mesaj attı.

Tek yapmak istediğim kızlarımla hafta sonumun tadını çıkarmakken onunla bu boka bulaşmamayı tercih ederim, ama büyükbabam her zaman arkamı kolladı, bu yüzden sırf oğlu bir pislik diye onu kendimden uzaklaştırmayacağım.

"Kızlar acıkmaya başladı," diyor Kira, ıslak poposunu havuz kenarında kiraladığımız şezlonga yanıma bırakırken. "Öğle yemeği ve ardından biraz kestirmeyi düşünüyordum."

Bana cilveli bir göz kırpıyor, ben de onu kollarımın arasına alıp kızların su kaydırığında oynamasını izliyorum. Addie henüz iyi bir yüzücü olmadığı için - her ne kadar öğreniyor olsa da - su kaydırığı hem eğlenmeleri hem de güvende olmaları için mükemmel bir yer.

"Büyükbabam buraya geliyor," diyorum ona. "Seninle tanışmak isteyecektir ve Addie'yi sadece birkaç kez gördü. Buraya geldiğinde yemeğe gidebiliriz."

"Baba!" Addie bağılıyor, bana iki kere baktırıyor çünkü az önce bana ... mı dedi?

"Sanırım bunu benden öğrendi," diyor Kira gülerek. "Sana hep baba diye hitap ediyorum. O da bana daha önce anne dedi. Kelime dağırcığı her geçen gün artıyor."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Onun büyümesi fikri her ne kadar hoşuma gitse de, buna hazır olduğumdan emin değilim."

Addie beni tekrar arıyor ve Kira gülüyor.

"Hadi *baba*. Seninle oynamak istemeyecek kadar büyümeden önce gidip küçük kızınla oynasan iyi olur."

Ona ters ters bakıyorum ve o da kıkırdayarak kızların yanına atlıyor. Büyükbabamın köşede durup bizi izlediğini görene kadar birkaç dakika daha suda oynuyoruz. Yakalı bir gömlek, haki renkte bir şort ve Sperry marka deri bot ayakkabılarını giymiş. Onu son gördüğümünden beri yaşlanmıştı ve yaşlandığı düşüncesinden nefret ediyorum. O öldüğünde, hayatımda Addie'den başka bir ailem kalmayacak.

"Büyükbaba!" Ona sarılamayacak kadar ıslak olduğum için elimi uzatıp tokalaşıyorum. "Çabuk geldin."

"Bana otelin adını mesaj attığında hemen geldim," diyor. "Baban için üzgünüm evlat. Onu uslu durması için uyardık ama yapamadı."

"Benden bu kadar," dedim ona. "Pek çok kez denedim ama bu bardağı taşıran son damla oldu. Neredeyse kırk yaşındayım ve hayatımı o adamın beni kabul etmesini isteyerek ve ben onun gölgesinde kalmadıkça asla kabul etmeyeceğini bilerek geçirdim. Ama artık bunu yapamam. Ben aşık oldum, o da cehennemi yaşadı ve onu babam gibi insanlara maruz bırakmayacağım."

Büyükbabam gülümsüyor ve başını sallıyor. "Aşk, ha?" "Çok aşığım," diye itiraf ediyorum gülerek.

"Peki o zaman, öğle yemeği yiyelim, böylece onunla tanışabilirim."

Kızları çağırıyorum ve Kira'yı, kendisine Walter ya da Büyükbaba demesi için ısrar eden büyükbabamla tanıştıyorum. Kurulanıp kızları giydirdikten sonra tatil köyünün restoranında bir masa bulduk ve güzel bir öğle yemeği yedik. Büyükbabam yemek boyunca Kira ve Violet'i tanırken Addie'yle de yakınlaşıyor. Tüm bu süre boyunca babamın neden kendi babası gibi olamadığını merak ediyorum. Benim tek istediğim parçası olacağım bir aileydi ama onun tek istediği başarılı olmaktı. Du Ponte yerine Kingston için çalışmayı seçmiş olmamı daha çok önemsiyor.

Büyükbaba yemek bittikten sonra, "Büyükannen seninle gurur duyardı," diyor.

Kira kızları odaya götürüp uyutmak için ısrar ederken ben de büyükbabamı vedalaşmak için valeyeye kadar geçirdim.

Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik ama Du Ponte Enterprises pikniğinde olmak zorunda çünkü şirket hâlâ onun. Dizginleri babama devretmiş olabilir ama şirkette hâlâ son derece aktif. Emekli olmayı planlıyordu ama sonra büyükannem vefat etti ve ne yapacağını bilemedi.

"Onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Hafta sonlarını ve yazları ikinizle birlikte geçirmeyi özlüyorum ve Addie'nin hayatında sen ve büyükannem gibi bir ailesi olmamasından nefret ediyorum."

"Büyükannenin yerini dolduramam," diyor büyükbaba, "ama emekli olmaya karar verdim... bu sefer gerçekten. Seksenli yaşlarımdayım ve hayatım boyunca yaptığım tek şeyin çalışmak olduğunu hissediyorum. Ziyarete gelebilirim diye düşünüyordum. Size yakın bir yer kiralarım ve-"

"Kesinlikle hayır." Başımı sallıyorum. "Sahip olduğumuz tek aile sizsiniz. Çok büyük ve çok fazla odası olan bir evim var. Bizimle kalabilirsin."

Büyükbabam gülümsüyor ve omzumu sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum Ryder. Çok sevmeye ve hayatını uygun gördüğün şekilde yaşamaya devam et. Baban asla değişmeyecek ve kardeşin de kendi adına düşünecek kadar kafasını babanın kışından kaldırmayacak. Mutlu olmayı hak ediyorsun. O kadınla evlen ve kendi aileni kur."

Büyükbabam beni kucaklıyor ve "Yakında görüşürüz oğlum" diye mırıldanıyor, sonra da bekleyen aracına biniyor.

Odaya geri döndüğümde, ağabeyimden ve babamdan gelen birkaç mesaj daha görüyorum ve büyükbabamın dediğini yapmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden yıllar önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum. Babama bir mesaj göndererek, işimin bittiğini ve artık benimle iletişime geçmemesini söylüyorum. Sonra bir tane de kardeşime, onunla bir ilişkim olmasını ne kadar istesem de, babamı artık hayatımda tutamayacağımı söyledim. Eğer beni tanımak isterse ben buradayım ama o zamana kadar o siyasi geleceğine odaklanırken ben de aileme odaklanmalıyım.

Babam bana saçmaladığımı söyleyen bir mesaj gönderiyor, ben de onu engelliyorum ve kardeşim seçim biter bitmez konuşabilmemiz için bana ulaşacağını söylüyor. Gözlerimi deviriyorum ve cevap verme zahmetine girmiyorum.

Süitimize çıktığımda Kira kuru kıyafetlerini giymiş ve kanepeye uzanmış bir dizi izliyordu.

Bana bakıyor ve usulca gülümsüyor. "Büyükbaban iyi bir adam."

"Evet, öyle," diye katılıyorum. "Bugün beni düşündüren bir şey söyledi. Mutlu olmayı hak ettiğimi söyledi. Seninle evlenmeyi ve kendi ailemi kurmayı."

Onu kucağıma çekiyorum ve kollarını boynuma dolayarak kalçalarımaya sarılıyor.

"Yapmayı planladığım şey tam olarak bu, bebeğim. Ve beklemem gerektiğini biliyorum. Hâlâ yasal olarak başka bir adamla evlisin. Ama yapamam."

Sırtını avuçlayıp onu odamıza taşıyorum ve yatağın kenarına koyuyorum. Sonra bavuluma gidip paketlediğim yüzük kutusunu çıkarıyorum.

"Mükemmel anın ortaya çıkması ihtimaline karşı bunu her yerde yanımda taşıyordum," diyorum ona. "Ama hiçbir zaman mükemmel bir an olmayacağını fark ettim ve daha fazla beklemek istemiyorum."

Tek dizimin üzerine çöküyorum ve onun içli mavi gözlerine bakıyorum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğimi bilmeni istiyorum. Boşanana kadar benimle evlenemeyeceğini biliyorum ama bu yüzük evlilikten çok daha fazlasını simgeliyor."

Açıyorum ve pırlanta ışıktay parlıyor. "Bu yüzük sana ve kızına olan bağlılığımı simgeliyor. İkinizi de seviyorum ve hayatımı sizinle ilgilenerek geçirmek istiyorum, tıpkı sizin Addie ve benimle ilgilendiğiniz gibi. Parmağındaki bu yüzüğe bakmanı ve koşulsuz sevildiğini bilmeni istiyorum. Bir ailen olduğunu. Artık yalnız değilsin ve ne olursa olsun ben varım."

"Ryder," diye nefes alıyor Kira, yanağından bir damla gözyaşı siliyor.

"Seni seviyorum ve elimden gelen her şekilde benim olmanı istiyorum. Kira Miller, yüzüğümü takıp bir gün benimle evlenir misin?"

Başını sallayıp kollarımaya atlamadan önce zar zor bitiriyorum. Ben yere yuvarlanıyorum, o da kalçalarımaya binip üstüme çıkıyor ve mutlulukla kıkırdıyor.

"Evet, Ryder," diyor kahkahaları arasında. "Evet, seninle evleneceğim."

Sol elini tutup yüzüğü parmağına geçiriyorum ve bir süre yüzüğe hayranlıkla bakıyorum. "Satış görevlisi bunun armut kesim olduğunu söyledi," diyorum ona. "Ama onu gördüğümde tek düşünebildiğim, bu yüzüğü parmağına takmak ve hayatının geri kalanında seni her gün mutlu etmek istediğimdi. Yüzük bana bir gözyaşı damlasını hatırlattı ve bunun senin taktığın tek gözyaşı olmasını istiyorum." Kıkırdıyorum, kendimi duyuyorum. "Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama-"

"Hayır," diyor Kira. "Kulağa hiç de bayağı gelmiyor. Onu seviyorum ve temsil ettiği şeyi seviyorum. Violet için sert olmaya çalıştığım birçok gün geçirdim, sadece gecelerimi ağlayarak geçirdim... ta ki seninle tanışana kadar. Aşkın bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmezdim ve umarım bundan beş, on, hatta yirmi yıl sonra da böyle hissettirir."

"Olacak," diye söz veriyorum, yüzlerimiz yakın olsun diye dirseklerimin üzerine oturuyorum. "Öyle olacak çünkü öyle olmasını sağlamak için her gün çalışacağız."

Parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve yüzünü kendime çekiyorum. Ağızlarımız kaynaşıyor ve dillerimiz birleşiyor. Onu sert ve derin öpüyorum, bu kadın için hissettiğim her duyguyu aktarmayı umarak, yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin yeterli olmayacağını bilerek. İşte onu bu kadar çok seviyorum.

Kıyafetlerimiz çabucak çıkıyor ve Kira tam burada, yerde sikime gömülüyor. Ben klitorisine masaj yaparken öpüşüyoruz ve o her şeyiyle bana binerken dudaklarına onu ne kadar çok sevdiğimi ve onunla evlenmek için sabırsızlandığımı fısıldıyorum. Ve onun sıcaklığının derinliklerine boşalırken, ona tüm dünyayı vereceğimi hatırlatıyorum. Ve onu sahte vaatlerle kandıran puştun aksine, ben ciddiyim - o lanet olası boşanmayı mümkün olan en kısa sürede almasını sağlamakla başlıyorum, böylece tüm bu boktan durumu geride bırakabilir.



"BİLİN BAKALIM BUGÜN NE?" VIOLET OFISIME GIRIYOR VE SIRITİYOR.

"Um..." Parmağımı çeneme koyuyorum ve derin düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Çarşamba mı?"

"Hayır, aptal!" Kıkırdıyor. "Bugün-"

"Doğum günün!" O bitirmeden ben bitiriyorum. "Şimdi kaç yaşındasın? On yedi mi?"

"Hayır!" Yine gülüyor. "Ben beş yaşındayım! Ve bu ne demek biliyor musun? Okula gideceğim!"

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Bugün ofiste çalışmam gerekiyordu ama Violet'in doğum günü için günü onunla geçirmek üzere izin aldım. Bu hafta sonu bir barbekü partisi planlıyorduk ama bugün onun gerçek doğum günü olduğu için özel kılmak adına burada olmak istedim. "Annem ve Addie hâlâ uyuyor." Omuz silkiyor.

"Sanırım

doğum günümü onlarsız kutlayamam."

Kıkırdıyorum ve saate bakıyorum. Saat daha sabahın altısı. Erken kalkmış olmalı, doğum günü için heyecanlı.

"Sanırım annen doğum gününü onsuz kutlarsak çok üzülür, ama onlar uyuduğuna göre, çörek dükkanına gidip doğum günün için en sevdiğin çöreklerden seçmeye ne dersin? Hazır gitmişken onlar için de bir şeyler alırlar."

"Evet!" Violet alkışlıyor.

Biz yokken uyanırsa diye Kira'ya bir not bıraktıktan sonra kasabadaki çörekçiye doğru yola çıkıyoruz. Yol boyunca Violet okul için ne kadar heyecanlı olduğundan .

Kira onu yakındaki özel okula kaydettirmem için bana yeşil ışık yaktığından, bu hafta onlarla iletişime geçmeyi planlıyorum. Bekleme listesi iki yıldan uzun, ancak cömert bir bağışla birlikte soyadımın halledemeyeceği bir şey değil.

Eskiden soyadımı kullanmaktan utanırdım, bunun babamın yaptığı pislikleri kabul ettiğim anlamına geldiğini düşünürdüm ama sonra büyükbabam bana soyadımın babamdan önce onun olduğunu ve en az kardeşim ve babam kadar soyadımı kullanmayı hak ettiğimi hatırlattı. Soyadımı pek sık kullanmıyorum ama Violet'in bölgemizdeki en iyi okula gidebilmesi için kullanacağıma emin olabilirsiniz.

Şehir merkezine vardığımızda bir park yeri buluyorum ve Violet'in elini elime alıp çörek dükkanına doğru yürüyoruz. Biz yürürken ve o konuşurken, içime garip bir şey doğuyor. İzlediğimizi hissederek etrafıma bakıyorum ama kimseyi görmeyince bunu paranoyaya bağlıyorum.

Brian'a boşanma evrakları verileli beş gün oldu ve henüz bir haber alamadık. Cevap vermek için otuz günü var ve bunu yapmak için son saniyeye kadar beklemesini beklemezdim. Elimde onu zorlayacak bir koz var ama gerekene kadar elimde tutacağım.

Violet bana yaklaşıp konuşmayı bıraktığında köşeyi saran uzun kuyrukta duruyoruz. Ona bakıyorum ve gergin görünüyor. Babalık içgüdülerim devreye giriyor ve onu diğer tarafıma çekiyorum.

"İyi misin?" Sadece onun duyabileceği şekilde mırıldanıyorum.

"Sanırım Brian'ı gördüm," diye fısıldıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş.

Normalde onun gibi biriyle görüştüğünü varsayardım ama Kira boşanma davası açtığından ve yaşadığımız büyük şehri bildiğinden, Kira'nın tam olarak nerede öğrenmesini beklemezdim. Onun için daha zor olacağını umuyordum.

ama paran varsa, bir şeyler yapabilirsin. Bunu ilk elden biliyorum. İşte bu yüzden kızlar için güvenlik tuttum. Çünkü işimi şansa bırakmayacağım.

"Buraya gel."

Onu kollarıma alıyorum ve ben etrafıma bakıp onu bulmaya çalışırken o da sanki bir can simidiymiş gibi boynuma tutunuyor. Sadece birkaç fotoğrafını görmüştüm ama ne olur ne olmaz diye neye benzediğini ezberlemeye çalıştım.

"Onu hâlâ görüyor musun?" Birkaç dakika sonra soruyorum. Violet başını kaldırıp etrafına bakıyor, sonra .

Umarım yanılmıştır ve gördüğü o değildir, ama bunu şansa bırakmayacağım. Bu yüzden içeri girene kadar onu ben taşıdım ve ancak tezgahın önüne geldiğimizde çöreklerini seçebilmesi için onu yere bıraktım. Bir düzine, artı o ve Addie için çikolatalı süt alıyoruz ve ödemeyi yaptıktan sonra güzelliklerimizi eve götürüyoruz.

İçeri girdiğimizde Kira fuayede durmuş, Addie kalçasında, tonlarca balon ve hediye Violet'i bekliyor ve Brian'la ilgili tüm düşünceler bir kenara itiliyor.

"Bunların hepsi benim için mi?" Violet çığlık atıyor.

"Evet," diyor Kira, önce kızına sonra da bana gülümseyerek.

Dün gece, bugün için balon almakta ısrar ettim. Onları uyandığında odasına koymayı konuştuk ama çok erken uyandı.

"Hediyeleri açabilir miyim?" Violet sorar.

"Önce kahvaltı yapsak nasıl olur?" Kira'nın kahveye ihtiyacı olacağını bildiğim için öneriyorum. "Sonra da hediyeler."

"Tamam! Addie, bak bize ne aldım." Violet, Addie'ye çikolatalı sütünü gösteriyor ve Addie sevinç çığlıkları atıyor.

Kahvaltımızı ettikten sonra Violet hediyelerini açıyor. Kira ona uzun zamandır istediği yeni bir bisikletin yanı sıra oyun makyajını için sevimli bir makyaj masası aldı. Ayrıca ona sevimli kıyafetler ve birkaç oyuncak bebek de aldı.

Son hediyeye geldiğinde Kira şaşkınlıkla bana bakıyor çünkü ona Violet'e bir şey alacağımı söylemedim. Hediyein üzerinde ikimizin olduğu yazıyor çünkü Violet'in annesinin bu işin bir parçası olmadığını düşünmesini istemiyorum.

"Aman Tanrım!" Violet bağılıyor, kağıdı yırtıyor. "Bu bir iPad!" Violet kutuyu masanın üzerine bırakır ve annesine sarılmak için koşar. "Teşekkür ederim."

Sen, anne! Bu Şimdiye kadarki en güzel hediye." Ona sarıldıktan sonra bana doğru geliyor ve kollarını bana doluyor. "Bu Şimdiye kadarki en iyi doğum günü."

Kira Violet'in kutuyu a masına yardım ederken ben de Addie'nin yapışkan parmaklarını temizliyorum. Kira'nın telefonu gibi çalışıp çalışmadığını sorduğunda, onlara tarifeme eklediğimi, böylece veri bağlantısı olduğunu ve her yerde kullanılabileceğini söylüyorum. Bu bir iPad mini, yani onun küçük elleri için mükemmel boyutta.

Kira bana hayret ve inançsızlık dolu bir bakış fırlatıyor, ben de sadece omuz silkiyorum. Onları Őımartmayı planladığım konusunda onu uyarmıŐtım ve bunda ciddiyydim. Violet benim kanımdan olmayabilir ama tıpkı Kira gibi o da benim. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

bölüm yirmi beş

KIRA



"VIOLET, GIDELİM!"

"Tamam," diyor Violet, koltuktan fırlayarak. "iPad'imi almam gerek!"

Ryder'ın ikimize de cihaz sürprizi yapmasının üzerinden iki hafta geçti ve bir ses ona bazı sınırlar koymam gerekeceğini söylüyor. Neyse ki yakında tam zamanlı okula başlayacak ve meşgul olacak. Ryder'ı bu kadar pahalı bir şey satın aldığı için azarlamak istedim ama kızımın yüzündeki gülümseme beni durdurdu. Ona göre mesele maliyet değil, doğum gününü unutulmaz kılmak ve tamamen onunla ilgiliydi.

Yeni bisikletine binebilmesi için parka gittik ve eve döndüğümüzde en sevdiği yemeği yaptım. Tatlı olarak en sevdiği pastayı yedik ve yatmadan önce en sevdiği oyunları oynadık. Ryder her şeyin parasını ödemekte ısrar etse de, bankada tüm bunları ona kendim sağlayacak kadar param olduğunu bilmek iyi hissettirdi.

Hafta sonu geldiğinde, arkadaşlarımız Violet'in doğum gününü kutlamak için tekrar bize geldiler. Günü havuzda geçirdik ve Ryder bir zıplama evi kiraladı. Hamburger ızgara yaptık ve sonrasında herkesin alkışları eşliğinde ona yine "İyi ki Doğdun" şarkısını söyledik. Fotoğraflarını çektim ve sonra kaçtığımdan beri yapmadığım bir şeyi yaptım - anneme mesaj attım.

Violet'in Brian'ı gördüğünü sandığını söylediğinde Ryder'la bu konuyu konuştum ve artık saklanmayacağıma karar verdik. Annemle olan ilişkim zaten pamuk ipliğine bağlıydı. O gece onu aradım ve uzun konuştuk. Bana yaptığı her şey için ona teşekkür ettim.

kaçmama yardım etti ve ona Teksas'taki yeni hayatımı anlattım. Bizi ne zaman görebileceğini sordu, ben de işler yoluna girdiğinde onu ziyaret etmesi için bir uçak bileti ayarlayacağıma söz verdim.

"Anne!" Addie ciyaklıyor, onu kucağıma alabilmem için kollarını kaldırıyor.

Ayrılma konusunda gergin olduğum için geçen hafta evdeydik, ama kızlar biraz sabırsızlanmaya başladı, bu yüzden Marie tekrar buluşmak isteyince kabul ettim. Jacob, korumam, bizi götürecek ve Brian'ın ortaya çıkma ihtimaline karşı yakınımda duracak -ama belli olacak kadar değil-.

Kahve dükkanında buluşuyoruz ve Marie bana sarılıyor, sanki birbirimizi uzun zamandır görmemişiz gibi hissettiğini söylüyor.

"Biliyorum! Çılgınca geçti. Eski karıma boşanma belgelerini tebliğ etmek, 4 Temmuz için uzaklara gitmek ve-"

Ben cümlemi tamamlayamadan Marie havada salladığım elimi tuttu ve nefes nefese, "Sen... nişanlı mısın?" diye sordu.

"Öyleyim," diye fişkıyorum.

"Ama sen hâlâ evlisin."

Sesindeki ton beni anında savunmaya geçirdi.

"Biliyorum ama bu sadece Brian yüzünden. Evrakları imzaladığında yasal olarak boşanmış olacağım ve Ryder'la evlenebileceğiz."

"Anne, parka gidebilir miyiz?" Violet soruyor.

"Elbette." Marie'ye baktım. "Bize katılmak ister misin?" "Elbette. Dışarıda çok güzel bir gün var."

Kızlara çikolatalı sütlerini veriyorum ve dışarıya, parka doğru yürüyoruz; Jacob, Marie'ye hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacağım kadar arkamızdan geliyor.

Çocuk oyun alanına geldiğimizde Violet bebek arabasından atlayıp doğruca kaydırağa doğru koşarken Addie ona yardım edebilmem için "Dışarı, *pease!*" diyor.

Onu daha yeni kucağıma almıştım ve tam ayağa kaldırmak üzereydim ki, hâlâ kâbuslarıma giren erkeksi bir ses adımı söyleyerek arkamı dönmeme neden oldu.

"Brian," diye nefes nefese kaldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eve dönme vakti geldi," diyor, sesi sakın, sanki beni eşek sudan gelinceye kadar dövmemiş, sonra da merdivenlerden aşağı atıp ölüme terk etmemiş gibi. Sanki yaptıklarının yanına kâr kalacağını anladığım anda ona karşı bir uzaklaştırma emri çıkartıp kaçmamışım gibi.

"Yeterince uzun zamandır oyun oynuyorsun," diye devam ediyor, Ryder'inkilerle aynı renkte ama çok farklı olan gözleri bana kilitleniyor. Ryder'ın ela gözleri sıcak, rahatlatıcı ve sevgi doluyken, Brian'inkiler soğuk ve duygudan yoksun.

Kolumu tutmak için uzandı, "Kızını al ve gidelim," dedi ve ben kollarımda Addie'yle sendeleyerek geri döndüm.

Onunla birlikteyken olduğum kadından çok daha ileriye gittim ve bana hiçbir şekilde dokunmasına izin vermeyeceğim. Beni incittiği anda bu hakkını kaybetti ve bu bir daha asla olmayacak.

Sıkıntımı hisseden Addie, "Anne," diye inliyor ve içgüdüsel olarak ona daha sıkı sarılıyorum.

"Daha fazla yaklaşma!" Tam Jacob aramıza girdiğinde talep ediyorum.

"Bu kadar yeter," diyor başka birini gördüğüne şaşırılmış görünen Brian'a. beni savunan adam.

Beni buraya kadar takip etmiş olmalı, ama Jacob mesafesini koruduğu için Brian yalnız olmadığımı fark etmedi.

"Sen de kimsin lan?" Brian tıslıyor. "Lanet olsun, Kira, gerçekten de kendini pazarlıyorsun, ha? Önce muhasebeci, şimdi de o."

Aman Tanrım, bizi takip ediyormuş ya da en azından beni araştırtmış. Beni burada bulduğuna göre bu mantıklı.

"Anne!" Violet çığlık atarak yanıma koşuyor. "Annemden uzak dur!" diye bağırıyor.

"Sana bir kez daha söyleyeceğim," diyor Jacob. "Ya gidersin ya da polis çağırırım. Zaten yasaklama emrini çiğniyorsun. Olay çıkarmadan gidebilirsin ya da bunu olay çıkararak yapabiliriz. Bu sana kalmış."

"Anne, !" Addie dikkatimi çekmeye çalışarak sızlanıyor.

"Şşş, sorun yok, Maymun," diye mırıldanıyorum, gözlerimi Brian'dan ayırmayı reddederek. O adamın aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyorum ve şu anda tek amacım Violet ve Addie'nin güvende olduğundan emin olmak.

Brian bana birkaç saniye ters ters bakıyor ama bunun istediği gibi bitmeyeceğini anlamış olmalı ki bir kez başını sallayıp ellerini kaldırıyor. "Tamam. Ama bu iş daha bitmedi."

Tehdidi havada asılı kalırken arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni bir yaprak gibi titrer halde bırakıyor.

Kucağımda Addie ve yanımda Violet ile bankta oturuyorum. İkisine de "Sorun yok," diyorum, kendimi sakinleştirmek için kelimeleri yüksek sesle söylemem gerekiyor

Aşağı.

"Kira," diyor Marie, bunca zamandır tek kelime etmediği için bana hala burada olduğunu hatırlatarak, "neler oluyor?"

"O benim eski sevgilimdi," diye boğuldum. "Brian."

"Görünüşe göre sana hâlâ çok aşık."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Pardon? Hayır, o deli ve tacizci." Ellerim ve sesim titriyor ama kızları üzmem istemediğimden kendimi tutabilmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ya da çaresizdir," diye yaygara koparıyor. "Aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırır."

Marie'nin bana eski sevgilisi hakkında anlattığı her şeyi hatırlayarak derin bir nefes alıyorum ve belki de benim bildiğimden daha fazlasını yaşadığını fark ediyorum. Çünkü akli başında hiç kimse Brian'ın bana yaptığı her şeyin sevgiden kaynaklandığını söyleyemez.

"İşlerin çok hızlı ilerlediğini düşünüyor musun?" diye soruyor. "Hâlâ evlisin ama başka bir adamla nişanlısın ve onun kızı sana anne diyor. Senin için endişeleniyorum."

Marie dirseğime rahatlatıcı olması gereken bir el koyuyor, ama sözleriyle karışık, hiç de öyle değil. İlk tanıştığımız andan beri Ryder'la bir sorunu vardı ve şimdi, Brian'ın tacizci olduğunu bilmesine rağmen, beni ikna etmeye çalışıyor... ne? Ona geri dönmeye mi?

"Bence kendi evini almayı düşünmelisin," diye devam ediyor. "E-posta adresin nedir? Sana bazı ilanlar gönderebilirim. Emlak işinde çalışan bir arkadaşım var."

Telefonunu çıkarıyor ve tek yapmak istediğim buradan, ondan uzaklaşmak. Ama daha fazla çatışma istemediğim için e-postalarımı sıralıyorum ve sonra kaçabilmek için ayağa kalkıyorum.

"Ben gidiyorum," dedim ona. "Kızlar ve ben çok sarsıldık ve sanırım eve gitsek iyi olacak."

"Tamam," diyor, o da ayakta duruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Ve bu gece sana o listeleri göndereceğim. Ryder'la birlikte olmanın senin için en doğrusu olduğuna inandığını biliyorum ama bence seçeneklerini değerlendirmelisin. Çok hızlı hareket etmek istemezsin ve-"

"Anladım!" Ondan yeterince bıkmış olduğum için. "Jacob, artık gidebilir miyiz?" "Bekle," diyor Marie, merakla adama bakarak. "Kim o?"

"Ryder'ın beni koruması için tuttuğu adam. Gitmem gerek." Cevap vermesini beklemeden, Violet tırmanırken Addie'yi bebek arabasına yerleştirdim ve sonra yola çıktık.

Neyse ki arabayı Jacob kullanıyor çünkü benim kullanabileceğimi sanmıyorum. Eve vardığımızda Ryder'ın arabası garaj yolundaydı ve bizi ön kapıda bekliyordu.

Ona henüz olanları anlatmadığım için Jacob'a bakıyorum, o da "Eski sevgilin gittiğinde ona mesaj attım" diyor.

"Teşekkür ," diye mırıldandım. "Ve yaptığın şey için teşekkür ederim."

"Bu benim işim, hanımefendi. Ayrıca bir rapor hazırlayacağım, dolayısıyla sizin de hazırlamanız gerekecek. Böylece kayıtlara geçmiş olur."

"Elbette. Teşekkür ederim."

Dışarı çıkıyorum ve Ryder çoktan kapıma gelmiş, beni kollarının arasına alıyor. "Siktir, bebeğim," diye mırıldandı. "Bana mesaj attığında kalbim "O pisliğin sana ve kızlarımıza yakın bir yerde olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

"Jacob'ı işe alarak doğru şeyi yaptın. Çok korkmuştum ve eğer o orada olmasaydı Brian ne yapardı bilmiyorum. Ama oradaydı."

Ryder Addie'yi alırken ben de Violet'i alıyorum. Uyku vakti olduğu için kızları yatırıyoruz ama aşağı inmek yerine Violet'le biraz daha uzanıp bugün olan biten her şeyi düşünüyorum.

Brian'ın benim için geleceğini biliyordum. Bu işin peşini bırakmak onun DNA'sında yok. Bu onun kaybetmesiyle eşdeğer olurdu ve onun gibi adamlar kaybetmeyi sevmezler.

Annemi geride bırakmamın nedenlerinden biri de onu rahat bırakmasıydı. Şimdi, sadece beni ve Violet'i etkilemek yerine, Ryder'ı ve onun değerli kızını da bu karışıma sürükledim.

"Hey, iyi misin?" Ryder kafasını içeri sokarak fısıldıyor.

Uyuyan Violet'e bakıp başımı sallıyorum, sonra dikkatlice yatağından kalkıp Ryder'la kapının önünde buluşuyorum.

"Belki orada uyuyakalmışsındır diye düşündüm," diyerek elimi tuttu ve bizi odasına götürdü.

"Sadece düşünüyordum," diyorum ona dürüstçe.

Yatağa uzandı ve beni kollarına çekti. "Ne hakkında?" "Biz..."

Brian."

Ryder kaşlarını çatıyor ve hafifçe doğruluyor. "Peki ya biz?"

"Durmuyacak ve bunun seni ve Addie'yi etkilemesini istemiyorum."

Sonuna kadar oturuyor ve beni kucağına çekiyor, kollarını belime doluyor ve yemin ederim Ryder'a bu kadar yakın olduğumda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Bu işte birlikteyiz," diyor, çenemi eğerek ona bakmamı sağlıyor. "Bunu birlikte halledeceğiz. Saçma sapan düşünceleri aklına getirme."

güzel kafan. Burada olmak istediğim için buradayım ve başka bir yerde olmak istemiyorum. Yasaklama emrini çiğnemesi sadece devamıza yardımcı olur. Sen, Violet ve Addie güvendesiniz ve öyle kalacaksınız."

Sırt üstü yatmam için bizi çeviriyor ve ağzı benimkiyle buluşuyor, beni o kadar sert öpüyor ki nefesim kesiliyor. Çabucak kıyafetlerimiz çıkarılıyor ve Ryder'ın dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, emiyor, yalıyor, kemiriyor.

Kalçalarımı ayırıyor ve parmaklarını içime sokuyor, beni sert ve derin bir şekilde parmaklarken ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Benimle zamanların aksine, aç ve çaresiz ve bizi güvende tutacağına söz vermesine rağmen korktuğunu biliyorum... başımıza bir şey gelmesinden, onu terk etmemden. Tüm durumun onun kontrolü dışında olmasından.

"Hey," diyorum yüzünün yanlarını avuçlayarak. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burada seninle ve Addie'yle kalıyorum. Bu işte birlikteyiz."

Rahatlayarak iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Birlikte," diye mırıldanıyor beni tekrar öpmeden önce.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve saniyeler içinde elinin etrafında doruğa ulaşmam için yeterli basınçla masaj yapıyor.

Orgazmımı atlatmamı bekliyor ve sonra bir eliyle bacaklarımı ayırırken diğer eliyle sert şaftını kavırıyor. Birkaç kez okşuyor ve sonra içime itiyor.

Beni becermek yerine, kalın şaftının yavaşça içime girmesini, beni lezzetli bir şekilde doldurmasını izliyor ve sonra zevkimi de alarak dışarı çekiyor.

"Ryder," diye nefes alıyorum, kalçalarımı kaldırarak, "Sana şimdi içimde ihtiyacım var."

Ellerini iki yanıma koyarak aşağı iniyor ve sonra içime doğru itiyor, bu sefer sonuna kadar girene kadar durmuyor. Ağzı benimkini yutuyor, tadıma bakıyor, vücudu yavaş bir ritimle benimkine karşı hareket ederken, benden bir orgazm daha çıkarıyor.

Bu sefer, benim salıverilmemle birlikte Ryder da boşalıyor, dölleri içimi kaplıyor.

"Yakında," diye fısıldıyor ağzımın içine. "Yakında, o lanet implantı çıkaracaksın, böylece seni bebeklerimle doldurabileceğim."

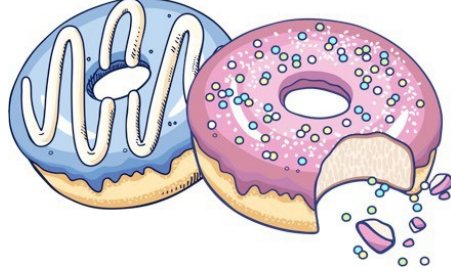
Brian hamile kalmamdan bahsettiğinde -doğum kontrol hapı kullandığımı bilmeden- gerilirdim, tek başıma ebeveynlik yaparken başka bir erkeğin beni terk edeceği düşüncesi aklımın en ön sıralarında yer alırdı. Ama Ryder söylediğinde, bunu hayal edebiliyorum. Beni şımartmasını, eli kolu bağlı bir baba ve koca olmasını. Aile gezileri ve tatiller. Çocuklarımızın birlikte büyümesini izlemek.

"Yakında," diye kabul ediyorum, Ryder'ın nişanlım olmaktan çok daha fazlası, en iyi arkadaşım olduğunu fark ediyorum.

Bu işte birlikte olduğumuzu söylediğinde bunu kastettiğini biliyorum. Ve bir sonraki adımı attığımızda yanımda olacağından hiç şüphem yok.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

RYDER



"GÖRDÜN MÜ?" KIRA, BİR ANDA OFİSİMDE BELİRDİĞİNİ SÖYLÜYOR.
"Violet içeri girdi!" Koşup kucağıma atlıyor ve kollarını boynuma doluyor.
"Bununla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Yüzüme öpücükler konduruyor ve onu mutlu etmenin bu kadar kolay olması kalbimi ısıtıyor.

"Formları doldurmam ve onlara e-posta ile göndermem gerekiyor. Dizüstü bilgisayarınızı kullanabilir miyim?"

Güzel kirpiklerini kırıştırıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Tabii ki. Bilirsiniz, eğer kendinize ait bir tane istiyorsanız-"

"Benim telefonum iyi," diyor başını sallayarak. "Ve seninkini kullanmamın sakıncası olmadığına göre..."

"Hiç de değil." Onu kaldırıp ayağa kalkıyorum ve tekrar koltuğuma oturtuyorum. "Ben yemeğe başlarken sen de evrak işlerini hallet."

Bugün evde olduğum için ızgara yapacağız ve öğleden sonrayı havuzda geçireceğiz.

Eğilip ona bir öpücük vermem gerekiyor, ama öpücük hızla hararetleniyor.

"Sonra," diye mırıldandım. "Izgarayı çalıştırmam

lazım." "Tamam." Şakacı bir şekilde suratını

asıyor. "Daha sonra."

Bir öpücük daha aldıktan sonra ofisimden çıkıp öğle yemeğini hazırlamak için mutfağa gidiyorum ve kızları uykularından uyandırmak için not alıyorum.

Brian ortaya çikalı bir haftadan biraz fazla oldu ve polise şikayette bulunduk. Avukatımız gerekli kanalları kullanarak

Bizim sözümüze karşı onun sözü olduğu için ve rapor tutulduğunda Kira'ya yakın bir yerde, kendi eyaletinde olduğunu söyleyerek bir mazereti olduğu için soruşturulmasını sağlayın. Pislik herif kendini akıllı sanıyor ama bu işten paçayı sıyıramayacağından emin olmak için param ve imkanlarım var.



BURGER KÖFTELERİNİ YAPMAYI YENİ BITİRDİM VE
Kira ve Violet merdivenlerden indiğinde ızgara.

"Hey," diyor Kira, elimdeki tabağa doğru eğilip bana hızlı bir öpücük veriyor. "Köfteler güzel görünüyor."

"Evrakları doldurmayı bitirdin mi?" diye sordum.

"Neredeyse. Violet uyandı, ben de yemekten sonra garnitürleri hazırlayıp evrak işlerini bitiririm diye düşündüm." Kira kızına bir bakış atıyor. "Peynirli makarnayı yapmama yardım etmek ister misin?"

"Evet!" Violet haykırıyor. "Çifte peynirli yapabilir miyiz?"

"Elbette." Kira, Violet'in burnuna dokunuyor ve ikisi birlikte mutfağa giriyorlar.

Izgarayı açıyorum ve ısınırken ızgaraları ovuyorum. Hazır olduğunda, köfteleri ocağın üzerine yerleştiriyorum ve kapağı kapatıyorum.

Kızları kontrol etmek için içeri dönüyorum ama mutfağa girdiğimde boştu. Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp ekranda Kira'nın adını ve resmini görüyorum.

"Beni evin içinden mi arıyorsun?" Gülüyorum.

"Hayır." O da gülüyor. "Peynirli makarna için pastırmamız kalmamıştı, biz de markete koştuk. Otoparka girdim ve sana söylemediğimi fark ettim. Özür dilerim, aklım çok karışık."

"Sorun değil. Ama bensiz gitmemeliydin. Jacob yanında değil."

Evden çalıştığım için ona ihtiyacımız olduğunda arayacağımı söyledim. Evin dışında takılmasının bir anlamı yok.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Özür dilerim. Düşünemedim bile. Ben zaten buradayım.

Sadece girip çıkacağım."

"Tamam, ama telefonda benimle kal," diye ısrar ediyorum.

Kira'nın arabayı kapattığını ve acele edebilmeleri için Violet'le elini tutması konusunda konuştuğunu duyuyorum. Rüzgârın sesi, Violet'in

Park yeri sessizliği dolduruyor, ardından mağaza kapılarının açılıp kapanması geliyor.

Bazıları paranoyak olduğumu ve aşırıya kaçtığımı söyleyebilir, ancak söz konusu kızlarım olduğuunda işimi şansa bırakmam.

"Oh, hey," dediğini duydum Kira'nın. "Evet, biraz pastırma alıyordum." Karıştırmalar ve başka bir ses duyuyorum, sonra Kira diyor ki, "Hey, Ryder, az önce Marie'ye rastladım. Seni hemen arayayım."

Deli gibi görünmek istemediğim için kabul ediyorum ve sonra telefonuma bakıp beni aramasını bekliyorum.

Etin hala ızgarada olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden dışarı koşup köfteleri çeviriyorum.

Hala geri arayan yok.

Burgerler pişince tabaklara koyup ızgarayı kapatıyorum ve tekrar içeri giriyorum.

Ama hala beni geri aramadı.

On dakika sonra Addie uykusundan uyandı, ben de onu kucağıma alıp bezini değiştirdim ve sonra Kira'yı aradım - çünkü bu da ne?

Telefonu çalmıyor, onun yerine doğrudan telesekretere düşüyor, ben de tekrar tekrar arıyorum. Üçüncü seferden sonra korkmaya başladım ve telefonumdaki Find My uygulamasını açıp Kira'nın adına tıkladım. Bir parkta olduğunu gösteriyor, ki bu hiç mantıklı değil.

Onu tekrar aramaya çalıştım ama telesekretere düşmeye devam etti. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım ve onu aramaya çıktım.

Addie'yi araba koltuğuna bağladıktan sonra, iz sürücüyü elimden geldiğince takip ederek yola çıkıyorum. On beş dakika sonra parka girdik ve iz sürücü beni arka tarafa, gölün olduğu yere götürdü.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Hiçbir şey tutmuyor. Dükkândan parka nasıl gitti? Ve bunu neden yapsın ki?

Yenile'ye tıklıyorum ama hâlâ burada olduğunu gösteriyor. Sonra durum Bilinmiyor olarak değişıyor ve içim daralıyor. Bu hiç mantıklı değil.

Addie ile dışarı çıkıp göle doğru yürüdüğümde toprakta lastik izleri fark ettim. Araştırmacı değilim ama bir arabanın doğruca göle doğru gitmesini ve izlerin suda kaybolmasını garip buluyorum.

Neler olduğunu bilmiyorum ama yanlış giden bir şeyler var ve bunu kendi başıma anlamaya çalışarak zamanımı boşa harcamayacağım. Bunun yerine polisi arayıp olanları anlatacağım.

Bir saat sonra nişanlının cipini sudan çıkarıyorlardı. Julian Addie'yi aldı çünkü o aç ve huysuzdu, ben de çıldırmıştım, hâlâ da öyleyim.

"Efendim, araçta kimse yok," diyor memur. "Ve inceleme kamerası gölde herhangi bir ceset tespit etmedi."

"O zaman hangi cehennemdeler?" Bağıriyorum çünkü nişanlının aracı her gün lanet olası gölden çıkarılmıyor.

Beni yanlış anlamayın, araçta olmadıkları için şükrediyorum ama hâlâ nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok.

Başını sallıyor. "Bölgede arama yapan bir ekibimiz var ama araçta herhangi bir boğuşma izi yok. Görünüşe göre birisi anahtarları içeride bırakmış ve yuvarlanmasına izin vermiş."

"Bu hiç mantıklı değil! Telefonu burada olduklarını gösteriyordu."

"Telefonu da bulundu. Aracın içindeydi. Ama burada değiller. Kaybolduğunu düşünmenizi istemesi için bir sebep var mı?"

Bunu asla yapmayacağını söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra geliyor. "Brian," diye tıslıyorum. "Eski sevgilisi. Onun hakkında yasaklama emri var çünkü ona saldırdı. Markete gitti ve ... Marie!"

Memur bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ben de açıklıyorum: "Kira ve Violet markete gittiler ve Violet arkadaşı Marie'ye rastladı. Ona ne olduğunu biliyor olabilir." Ama soyadını ya da telefon numarasını bilmiyorum.

Memur, "Giriş bilgilerini biliyorsanız, kendi telefonunuzdan onun telefonuna giriş yapabilirsiniz," diye açıklıyor. "Her şey bulutta kayıtlı."

Hassiktir. Adam haklı.

"Kira ve kızı için kayıp ihbarında bulunmam gerekiyor."

"Bunu yapabiliriz. Neden eve gidip o arkadaşı hakkında ne bulabileceğinize bakmıyorsunuz, bir memur rapor tutmak için sizinle evde buluşacak?"

"Teşekkür ," diye , içten içe bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Kira bana söylemeden asla gitmezdi, yani biri onu kaçırdı. Ve sahneye bakılırsa, ya intihar süsü vermeyi ya da beni yanlış yöne yönlendirerek onu almamı sağlamayı umuyorlardı

Şehir dışında.

Hay sikeyim! Kira'ya onu ve Violet'i güvende tutacağıma söz verdim ama başaramadım.

Eve döndüğümde bilgisayarı açıyorum, en son Kira çalıştığı için giriş bilgilerinin ne olduğunu bulabileceğimi umuyorum. Okul formlarının olduğu ekranı küçültüyorum ve başka bir ekran açılıyor - e-postası. Açılan en son e-postaya bakıyorum ve Marie'den bir e-posta görüyorum ama soyadı yok. Houston'da kiralanabilecek evlerin bir listesi var.

Ne oluyor lan?

Bir an için kalbim tekledi ve en kötüsünü düşündüm, yanılmıştım. Beni terk etti. Ama sonra Kira'nın kim olduğunu hatırladım ve onun bunu asla yapmayacağını çok iyi biliyordum. Eğer benimle olmak istemeseydi, bana söylerdi. Pastırma almaya gidip geri dönmezdi ve kesinlikle arabasını göle sürmezdi.

Neden kiralık mülklerle dolu bir e-postası olduğunu bilmiyorum, ama bir nedeni olduğundan hiç şüphem yok ve nişanlımla kızını eve geri getirdiğimde bunu tartışacağız.

Bir arama yaptım ve kendine gönderdiği kullanıcı adı ve şifreleri içeren bir e-posta buldum. Onları kopyalayıp yapıştırdım ve kendime gönderdim.

Çıkış yapmaya ve giriş yapmaya çalışıyordum ki kapı zili evin içinde çaldı. Memurun geldiğini düşünerek aşağıya koşuyorum ama kapıyı açtığımda Nora'nın diğer tarafta durduğunu görüyorum. Eskisinden farklı giyinmiş - bir kot pantolon ve dökümlü bir üst - ve saçları daha koyu ve tek renk, röfleleri tamamen gitmiş. Eskiden para çığlıkları atarken, şimdi normal görünüyor.

"Burada ne işin var?" "Ailemi geri istiyorum."

Tanrım, bu şu anda gerçekleşiyor olamaz.

"Kapıdan nasıl geçebildin?"

"Kızımızın doğum tarihi olarak koymuşsun." Gözlerini deviriyor.

"Anlamak zor olmadı."

Kapıdan içeri adımını atıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "*Benim* kızım, senin değil," diye işaret ediyorum.

"İşte bu yüzden buradayım," diyor bana yaklaşarak. "Bir hata yaptım Ryder. Seni özledim."

Elini göğsüme bastırıyor, ben de dokunuşundan uzaklaşarak onu uzaklaştırıyorum.

"Şu anda bunu yapamam. Nişanlım ve kızı kayıp ve onları bulmam gerekiyor."

"Hayır, senin yapman gereken ailene odaklanmak. Kira belli ki kendi ailesine odaklanıyor."

Nişanlımın ismini biliyor olması beni bir adım daha ileri götürdü.

On

u. "Az önce ne dedin sen? Ve Kira'nın adını nereden biliyorsun?"

"Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum," diyor omuz silkerek.

Onun soğukkanlı yanıtı tüylerimi diken ediyor. Bir şey

... bir sürü lanet şey var ve bir şekilde psikopat eski sevgilimin tüm bunların ortasında kaldığına dair bir şüphem var.

Ona doğru yaklaşırken uzanıp ön kapımı çarparak kapatıyorum ve sonra parmaklarımı boynuna dolayarak onu duvara doğru itiyorum. "Nişanlımın adını nereden bildiğini söyle bana! O kayıp, Nora!" Tehdidimin gerçek olduğunu belli etmek için onu sıkıca tutuyorum. "ederim, eğer bununla bir ilgin varsa, bunu sana ödeteceğim."

"Kayıp değil," diye . "Ait olduğu yere geri döndü.

Kocasıyla birlikte gitti çünkü onlar bir aile." "O bunu yapmazdı."

"Evet, öyle!" diye bağırarak beni irkiltti. "O ona ait, tıpkı benim sana ait olduğum gibi. Her şeyi berbat ettim ama düzeltebilirim. İyi bir eş olabilirim, söz veriyorum. Ondan daha iyi bir anne olabilirim! Sadece zorlanıyordum ama her şeyi düzelttim."

Kanım donuyor ve içimden en kötü his geçiyor.

"Nora, ne yaptın sen?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum çünkü onu öldürmek bana cevap getirmeyecek.

"Hâlâ evli olduğunu biliyor muydun?" diye tıslıyor, sorumu duymazdan gelerek. "O asla senin olmadı. O onun, tıpkı senin benim olduğun gibi."

"Nora..." Kahretsin, tüm parçalar yerine oturuyor ve ben ortaya çıkan tablodan hiç hoşlanmıyorum. "Bana geri alamayacağın bir şey yapmadığını söyle."

"Adeline annesini arıyordu!" diye ağlıyor. "O annesi değil! Ben .

Bu ev benim! Sen ! Para benim!"

Ve sonra aklıma geldi...

"Marie sen misin?"

Sırıttırıyor. "O kaltak çok güveniyor."

Siktir. Siktir. Siktir.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Nerede o?" Onu biraz daha sıkıca tutarak soruyorum, bu saçmalıkla işim bitti

Eski karım kafayı yemiş, Kira ve Violet'in kaybolmasının sebebi de o.

"Ait olduğu yere. Kocasının yanına!"

"O tacizci!" Bağırıyorum, soğukkanlılığımı kaybediyorum ve elimi başının yanındaki duvara vuruyorum. "Eğer onu ona teslim ettiysen-"

Kapının çalınması beni durduruyor ve kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açıyorum ve asla çalmayacak olsa da Kira olması için dua ediyorum.

Ama o değil. Üniformalı iki polis memuru.

"Ryder Du Ponte," diyor içlerinden biri. "Benim adım Memur Glen ve bu da Memur Remington. Kira ve Violet Miller hakkında kayıp ihbarında bulunmak için buradayız" -telefonuna bakıyor- "Kira ve Violet Miller."

"Soyadı Williams!" Nora, nişanlığının kim olduğunu bildiğini ve büyük olasılıkla kaçırılmasından sorumlu olduğunu bir kez daha doğruluyor. "Evli ve kocasıyla birlikte."

Memur şaşkınlıkla ondan bana bakıyor.

"Kira'nın onun hakkında yasaklama emri var," diye açıklıyorum. "Adı Brian Williams. Eğer onunla birlikteyse, bu onun iradesine aykırı ve onları mümkün olan en kısa sürede bulmamız daha da zorunlu. Eski eşimin bu işle bir ilgisi olduğuna inanmak için sebeplerim var."

"Onun için endişelenmeyi bırak!" Nora çığlık atıyor. "O senin değil. Onun kızı!"

Ben seninim. Bana odaklan."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diyerek kolundan tutup kendime doğru çektim. "Eğer Kira'nın kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu öğrenirsem, seni hapiste çürüteceğim."

Onu Memur Remington'a doğru ittim. "İzinsiz giriyor. Evimin beş yüz metre yakınına gelemeyeceğine dair yasal bir anlaşmamız var. Tutuklanmasını istiyorum. Ve eğer bana inanmıyorsanız, size kanıt gösterebilirim."

Telefonumdan uzaklaştırma emrini açıyorum ve ben bunu yaparken Nora kaçmaya çalışıyor. Ancak kapıya ulaşmadan kapıyı çarparak kapatıyorum ve kaçmasına izin vermiyorum.

Memur ona yaklaşarak kendisini karakola götüreceğini bildiriyor ve yüzüne bir tokat atınca ellerini arkaya doğru çekerek bir memura saldırdığı için tutuklandığını söylüyor.

O gittikten sonra Memur Glen, "Nişanlınızın nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sorar.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Telefonu ve arabası lanet gölün dibini boyladı."

"Belki başka bir cihazı vardır," diye öneriyor. "Bir Apple Watch ya da-"

"iPad!" *Hay sikeyim! Neden bunu daha önce düşünemedim ki?* "Violet iPad mini'si olmadan hiçbir yere gitmez ve takip edilebilir."

Telefonumu çıkardım ve aşağı kaydardım. Ve tabii ki iPad mini benim hesabımda olduğu için listemdeydi.

"Buradan yaklaşık otuz dakika kuzeyde olduğunu gösteriyor." Telefonumu memurun görebileceği şekilde çeviriyorum. "Onlara ulaşmam gerek. Arabası gölde olduğuna göre, biri onları oraya götürmüş olmalı ve iyi olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Birlikte bir ekip oluşturabiliriz," diyor memur. "Eski kocası silahlıysa, oraya öylece dalmak istemezsiniz."

"Tamam," dedim, anahtarlarımı kaptım. "O zaman yapalım şu işi."

Yolda Kira'nın avukatını arayıp olanları anlattım. Eğer Brian onu kaçırdıysa, boku yediğini söyledi. Ona yönelteceği suçlamalar onu yıllarca hapse gönderecek. Sonra Julian'ı arayıp Addie'yi kontrol ediyorum ve ona bilgi veriyorum.

"Nora Marie mi?" Ana'nın nefesi kesilir.

"Her şeyi doğruladı," diyorum onlara. "Marie onun göbek adı. Aklıma bile gelmedi. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Siktir et," diyor Julian. "Onun kadar deli olmasalar kimse böyle düşünmezdi."

"Mantıklı," diyor Ana. "Ne zaman orada olsam kaçtı. Onu hemen tanıyacağımı biliyordu."

"Saç rengini değiştirdi ve daha az üst sınıf giyiniyor ama evet, onu görseydiniz tanırdınız. Sadece Kira onu hiç görmedi çünkü evde hiç fotoğrafı yok. Siktir!" Yumruğumu direksiyona vuruyorum. "Eğer ikisinden birine bir şey olduysa..."

"İyi olacaklar," diyor Ana. "Sadece pozitif kal." "Onları güvende tutmam gerekiyordu," diye mırıldanıyorum.

"Başarısız oldum."

Julian, "Kimse bunların olacağını tahmin edemezdi," diyor. "Önemli olan nerede olduklarını bilmeniz ve bir şey olmadan önce onlara ulaşmanız."

Telefonu kapatıyoruz ve ben iPad'in takip bilgilerini izlemeye odaklanıyorum. Polis memurları konumu da not etmişler ama hareket ederlerse diye izlemeyi bırakamıyorum. Onlara ulaşmak için tek şansım bu.

Takip uygulaması bizi alışılmışın dışında toprak bir yola götürüyor ve sonunda eski bir evin önünde buluyoruz kendimizi. Memur Glen, burada olduğumuzu kimseye belli etmek istemediği için yolun aşağısına park etmemi istedi. Geride durmamı istiyor ama ben reddediyorum. Eğer kızlarımla ilgili bir sorun varsa, orada olmalıyım. Hepsi benim suçum. Onları evime aldım ve güvende tutacağıma söz verdim. Ve başarısız oldum.

Onlar sessizce etrafı sararken, onları ele vermemek için çalılıkların yanında bekliyorum. Ne olduğunu anlamıyorum ama birkaç dakika sonra memurlardan biri kapıyı çalıyor ve birkaç adam içeri dalıyor.

Birkaç dakika sonra bir memur gelip, "Şüpheliyi mutfakta bulduk. Yaralanmış ve ambulans çağırdık. Evi tamamen aradık ve boş."

"Ne? Bu hiç mantıklı değil." Kira ve Violet'i bulmak dışında hiçbir şeyi umursamadan eve doğru koşup içeri giriyorum.

Brian'ın yerde yattığını ve kafasından kan sızdığını görür görmez, memurları geçip onu gömleğinden yakalıyorum.

"Hangi cehennemdeler?" Talep ediyorum.

"O kaltak neredeyse beni öldürüyordu," diye mırıldanıyor. "Yardıma ihtiyacım var. Bana ilaç verdi."

"Neredeler?"

"Umarım ormanda ölür."

Onu tekrar yere atıp Kira ve Violet'i aramaya çıkıyorum. Violet'in mini sırt çantasını gördüğümde, burada olduklarını doğruluyor ve yanlarına almaması, Kira'nın muhtemelen hızlı hareket ettiği ve sonra kaçtıkları anlamına geliyor.

"Dokunma ona," diyor arkamdan bir memur. "Bu bir kanıt."

"Onları aramaya gidiyorum," diyorum. "Bir yerlerde olmalılar."

Ve iyi olup olmadıklarını kim bilebilir? Geç oldu ve dışarısı zifiri karanlık. Dehşete düşmüş olmalılar.

bölüm yirmi yedi

KIRA



Bugün Erken Saatlerde

"HAY AKSI. HIÇ PASTIRMAMIZ YOK."

"Pastırmasız peynirli makarna yiyemeyiz," diyor Violet.

"Hadi gel. Markete gidelim."

Ben kancadan anahtarlarımı alırken, Violet her gittiği yere götürdüğü mini sırt çantasını kapıyor ve mağazaya doğru yola çıkıyoruz.

Tam otoparka giriyordum ki Ryder'a haber vermeden çıktığımı hatırladım.

"Beni evin içinden mi arıyorsun?" diyor gülerek cevap verdiğinde.

"Hayır." Ben de gülüyorum. "Peynirli makarna için pastırmamız kalmamıştı, biz de markete koştuk. Otoparka girdim ve sana söylemediğimi fark ettim. Özür dilerim, aklım çok karışık."

Violet'in okula kaydolması, boşanma davası açması ve Brian'ın ortaya çıkması arasında kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sorun değil," diyor Ryder. "Ama bensiz gitmemeliydin. Jacob yanında değil."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, bizi koruyacak biri olmadan hiçbir yere gitmemem gerektiğini tamamen unutmuşum. "Özür dilerim. Hiç düşünmedim bile. Ben zaten buradayım. Hemen girip çıkacağım."

Zaten dükkandayız, bu yüzden Ryder'ın onu almak için geri gelmesi için onca yolu geri gitmek aptalca olurdu.

"Tamam, ama telefonda benimle kal," diye ısrar ediyor Ryder ve bana bu adamı neden sevdiğimi hatırlatıyor.

Çocukken erkeklerin bencil olmasının normal olduğunu düşünürdüm. Annemden alırlardı ve ben de bunun böyle olduğunu düşünürdüm. Özellikle de Raymond ve Brian da aynı şekilde olduğu için.

Ama Ryder farklıdır. Sevdiklerini kendinden önce tutuyor. Ben de bunu yapabileceğim bir noktaya gelmek istiyorum. Bizim için çok şey yaptığını hissediyorum ve ben de bunu onun için yapmak istiyorum. Her zaman onu sevmemin yeterli olduğunu söylüyor ama öyle hissetmiyorum.

Violet ve ben arabadan iniyoruz ve bana yakın durması için elini elime alıyorum. Telefon kulağımda ama Ryder'la konuşmuyorum, çevremden haberdar olmak istiyorum.

"Bak, anne! Bu Marie."

Marie yanıma gelirken "Öyle," diyorum. "Market alışverişi mi?" Kibarlık olsun diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Sen?" "Biraz pastırma alıyordum."

"Sana gönderdiğim listelere baktın mı?"

Ryder'ın bu konuşmayı duymasını istemediğimden, Marie'ye rastladığımı ve onu hemen arayacağımı bildiriyorum.

Telefonumu cebime koyuyorum ve iç çekiyorum. "Marie, yapmaya çalıştığın her şeyi takdir ediyorum ama taşınmayı düşünmüyorum. Ryder'ı seviyorum, o da beni seviyor. Nişanlıyız ve ben boşandıktan sonra evleneceğiz."

Marie'nin çenesi sıkılır. "Keşke beni dinleseydin," diyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Cevap vermemi beklemeden koridordan aşağı doğru yürüdü ve beni neler olup bittiğini merak ederken bıraktı.

Violet'in elini bir kez daha avucumun içine alarak hızla pastırmayı buluyorum ve eve dönme isteğiyle çıkış yapıyorum.

Marie arabayı çekip neredeyse arabaya varmıştı. "Hey, Kira," dedi. "Erken saatlerde."

Onu dinlemek için duruyorum ama bu bir hata çünkü etrafıma dikkat etmiyorum ve ne olduğunu anlayamadan bir çift güçlü el beni arkamdan yakalıyor. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama sesimi bastırmak için ağzıma bir bez tıklıyorum.

Elleri bağlı olan kızımınla birlikte arka koltuğa atıldım. Avazı çıktığı kadar bağırıyor ve Marie eğilip

ağzını bir bezle kapattı.

"Kapa çeneni, seni lanet olası velet!" diye tıslıyor.

Ağzım tıkalı olduğu için konuşamıyorum, ama bunu neden yaptığını anlayamamanın şaşkınlığıyla ona bakıyorum.

"Gitmeye hazırlar," diyor Marie ...

Aman Tanrım. Beni zapt eden adam ön koltuğa oturdu ve ela gözleri benimkilerle buluştu.

Brian.

Marie Brian'la çalışıyor. Ama neden?

"Bir dahaki sefere başka bir kadının kocasını çalmak istediğinizde, kimin kocasını çalmaya çalıştığınızı bildiğinizden emin olun."

Marie buz gibi bir bakışla kapıyı çarptı ve Brian kaçarken benim kafam daha da karıştı. Kimin kocasını çalmaya çalışıyordum? Ryder'ın mı? O evli değil... değil mi? Hâlâ evli olsaydı bizimle bir hayat kurmasının imkânı yoktu. Bana boşandığını söylemişti. Addie'nin annesi onlarla hiçbir şey yapmak istemiyormuş. Gece geç , yatakta gerçeklerimizi fısıldarken, bana ona milyonlarca dolar ödediğini söyledi ve o da o değerli küçük kız üzerindeki haklarını imzalayarak çekip gitti.

Ryder'ın eski sevgilisi ve Addie'nin biyolojik annesi Nora olabilir mi?

Kahve içmek için buluştuğumuz zamanları düşünüyorum. İşleri ağırdan almam için beni nasıl Ve Addie'nin adını ilk kez söylediğinde... Aman Tanrım! Ona Adeline dedi.

Arkadaş olduğum kadının Ryder'ın eski karısı ve yumurta donöründen başkası olmasına imkan yok. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu, tabii değilse.

Aman Tanrım. Birden midem bulandı. Arkadaşım olduğunu düşünerek Brian hakkında ona her şeyi anlattığım zamanlar. Bana karşı kullanmak için bilgi topluyordu. O asla arkadaşım olmadı. Sadece ailesini geri alabilmek için beni yolundan çekmek istiyordu.

Boğazımda safra birikiyor ama ağzımda bir bezle kusmak istemediğim için yutuyorum. Brian'a bakıyorum ama o tek kelime etmiyor, araba sürmeye odaklanmış.

Violet'i rahatlatmak için onunla konuşamadığımdan, onunla göz teması kuruyorum ve daha yakına gelmesi için başımı sallıyorum. Bana yaklaşılabildiği kadar yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. Çenemi ve yüzümün yan tarafını kullanarak onu elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyorum, bir yandan da Brian'ın bizi nereye götürdüğünü anlamaya çalışarak yolu izliyorum.

Evine dönmek uzun bir yol olacaktı ve bizi oraya getirecek kadar aptal olabilir miydi? Ryder'ın bizi aramaya geleceğini biliyor olmalı. Onu geri aramadığımda ya da eve gelmediğimde, bizi aramaya gidecektir.

Ellerim arkamda bağlı olduğu için telefonumu almak için arka cebime uzanmaya çalışıyorum ama hemen fark ediyorum ki telefonum yok. Ya Brian ya da Marie onu benden almış olmalı. Umarım Ryder'ın bizi takip edebilmesi için Brian'dadır ama bunu düşünmediklerinden şüpheliyim. Eğer Marie ve Brian başından beri birlikte çalışıyorlarsa, bunu aylardır planlıyorlar demektir, yani her şeyi düşünecek zamanları vardı.

Yol, ormanın ortasında eski bir ahşap kulübede beklediğimden daha kısa sürede sona erdi. İşaretleri ve dönüşleri takip etmeye çalıştım ama bir noktada asfalt yol toprağa dönüştü ve işaretler kayboldu.

Brian dikiz aynasından bana bakarak, "Kaçmayı aklından bile geçirme," diyor. "Etrafımızda ormandan başka bir şey yok. Kaybolacaksın ve seni bulamadan bir hayvana yem olacaksın."

Bunu sadece bizi korkutmak için mi söylüyor yoksa doğru mu bilmiyorum ama Violet ve ben kaçtığımızda bunu dikkate alacağım. Çünkü kaçacağız. Umudum Ryder'ın bizi bulması, ama bulamazsa Violet ve beni buradan çıkaracağım. Brian tarafından esir tutulmaktansa vahşi yaşamı riske atmayı tercih ederim.

"Gidelim," diyor, kapıyı açıyor ve dirseğimi çekiyor.

Konuşmadığım için ters ters bakıyorum ve bana dokunamaması için dirseğimi atıyorum. "Beni dinle," diyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Yanaklarımı kavırıyor

bir eliyle o kadar sert sıkıyor ki acıyor. "O deli piliç seni öldürecekti, bu yüzden seni kendim halletmekte ısrar ettiğim için biraz minnettar ol ve bir sürtük gibi davranma."

Gözlerinde hiçbir duygu yok ve söyleyeceğim hiçbir şeyin onu bizi bırakmaya ikna edemeyeceğini biliyorum, bu yüzden onun yerine bir kez başımı sallayarak onaylıyorum. Violet ve beni canlı çıkarmak istiyorsam, iyi oynamalıyım. Arı kovanına çomak sokmak seni sadece sokar.

Brian birkaç saniye bana bakıyor ve sonra başıyla onaylıyor. Parmaklarını yüzümden çekiyor ve Violet'i dışarı çıkarmak için arabanın içine eğiliyor. Violet onunla mücadele ediyor ve sonunda onu dışarı çıkardığında gözleri yaşlarla doluyor.

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum, sessizce ona iyi davranması için yalvarıyorum, böylece ona zarar vermeyecek ve sanki anlamış gibi sakinleşiyor ve doğrudan bana gidiyor.

"Ona hep bebek gibi davrandım," diye mırıldandı Brian. "Hadi gidelim."

Bizi eve doğru itiyor ve sonra bizden saklamadığı bir kod kullanarak kilidi açıyor. Daha sonra lazım olur diye altı sayıyı kafamda tekrar tekrar okuyorum.

İçeri girdiğimizde, ev döşenmiş ama Brian'ın zevkine göre değil, bana buranın onun evi olmadığını söylüyor.

Brian kapıyı kapatarak, "Uzun bir gün oldu," diyor, "bize akşam yemeği hazırlayacaksın ve yarın sabah yola çıkacağız."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Sadece Brian bizi kaçıtır ve sonra onun için yemek yapmamı isterdi, sanki beni neredeyse öldürmeden ve ben kaçmadan önce kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi.

"Bunu çıkaracağım," diyor, "ama çılgılık atarsan geri girecek. Biri duyabilir diye düşünmeden önce, çünkü etrafta duyacak kimse yok. Zaten başım ağrırken bir de senin çılgınlıklarını dinlemek istemiyorum."

Bezi ağzımdan çıkarıyor ve ben ağzımı kapalı tutuyorum. Sonra Violet'in ağzından çıkarıyor ve o da beni takip ediyor. Ağlamaktan hıçkırıyor ama ses çıkarmamak için kendini zor tutuyor.

"Arkanı dön," diyor Brian.

Ellerimi çözdü, sonra aynı şeyi Violet için yaptı.

"Seni özledim," diyor bana. "Birlikte bir hayat kurmamız gerekiyordu ve sen ortadan kayboldun. Canım yandı ve çok kızgındım ama senin de üzgün olduğunu biliyorum. Soğukkanlılığımı kaybettim ve seni incittim, özür dilerim. Bir daha asla olmayacak, ama beni aldattığını düşündüğümü anlamalısın ve gittiğinde ne olduğuna bak. Bir fahişe gibi başka bir adam için bacaklarını açtın."

Çenesini geriyor ve ben yanlış bir şey söylemek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Sonunda iç çeker ve başını sallar.

"Violet, annen yemek hazırlarken git televizyon izle."

"Ben... ben tuvalete gidebilir miyim?" diye fısıldıyor, kalbimi kırarak.

Onu güvende tutmak benim işim ve ben başarısız oldum. Ryder onsuz ya da güvenlik olmadan hiçbir yere gitmememi söyledi ve ben batırdım. Şimdi ikimiz de tehlikedeyiz.

"Devam et," diyor. "Aklında bulunsun, eğer aptalca bir şey yaparsan annene zarar vermek zorunda kalacağım. Ve bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

Violet sızlanır ama anlayışla başını sallar.

O banyoya girdiğinde, Brian bana baktı. "Her şeyi berbat ettin, Kira. İşleri yoluna koymak biraz zaman alacak. Ama umarım, işler

yakında normale dönecek."

Bu adam, aramızdaki her şeyin *normale dönmesine* izin vermeye niyetim olduğunu düşünüyorsa cidden aklını kaçırmış demektir.

"Bana hâlâ iyi bir eş olabileceğini göstererek başlayabilirsin," diye devam ediyor. "Buzdolabında yemek var. Git yemeğe başla."

Violet banyodan çıkıyor ve ona usulca gülümsüyorum, onu kollarıma almak istiyorum ama Brian'ın sinirlenip aptalca bir şey yapmasını istemediğim için bundan kaçınıyorum.

Kanepeye oturur ve Brian televizyon izleyebilmesi için kumandayı ona verir. Brian onun yanındaki kanepeye oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. O nispeten güvende görüldüğü için, ben buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken akşam yemeğine başlıyorum.

Buharda pişmiş brokoli ve pilavla basit bir ızgara tavuk yemeği yapıyorum. Masada oturup yemeğimizi yerken Brian normal bir günmüş gibi ortağı olduğu hukuk firmasında neler olup bittiğinden bahsediyor. Bana soru sorduğunda onu üzmemek istemediğim için cevap veriyorum ve Violet'i sessizce yemek yemeye teşvik ediyorum çünkü açlıktan ölmek üzere olduğunu biliyorum.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkıyorum ve Violet'e banyo yaptırıyorum. Brian oturma odasında dizüstü bilgisayarında çalışıyor, ben de onu yıkarken sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlı kız. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bizi buradan çıkaracağım, söz veriyorum. Sen sadece iyi olmaya devam et. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve sonra kollarını bana doluyor. Islak ama umurumda değil. Ona sıkıca sarılıyorum ve kollarımda sessizce ağlarken "Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum" diye fısıldıyorum.

"Seni tüm yıldızlardan ve aydan daha çok seviyorum," diye fısıldıyor, "Ryder ve Addie'yi gerçekten özledim."

"Biliyorum. Ben de biliyorum ama onları yakında göreceğiz."

Banyodan sonra, Brian'ın her şeyi düşündüğü için yanında getirdiği pijamaları giymesine yardım ediyorum, bu da her şeyin planlanmış olduğunu kanıtlıyor ve sonra onu yatağına yatırıyorum. Odada yalnız uyumasından nefret ediyorum ama Brian bunun olması gerektiğini söyledi.

"Uyuyor mu?" diye soruyor, başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden.

Ryder'la tanışmadan önce, bir erkeğin yatma vaktine yardım etmemesinin ya da çocuğuna iyi geceler öpücüğü vermemesinin normal olduğunu düşünürdüm. Violet Brian'ın olmadığı için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki tüm erkekler böyle değilmiş. Ryder iyi geceler diyor

Her gece Violet'e. Onu yatırmaya yardım eder ve alnından öperek onu sevdiğini ve tatlı rüyalar görmesini söyler.

"Evet," diyorum ona, Ryder gibi olmadığı için şükrediyorum, yani Violet'ten uzak duracak çünkü ona ilgi gösterecek kadar önemsemiyor.

Brian başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Git bir duş al. O diğer adamı üzerinden temizle. Sonra yatağa gideriz ve sen de bana bir fahişe olmadığını kanıtlamaya çalışmaya başlarsın."

Brian'ın bana dokunacağı düşüncesiyle endişeyle yutkunuyorum ama onu kızdırmak istemediğim için anlayışla başımı sallıyorum.

"Benim için kıyafetin var mı?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ebeveyn yatak odasında, şifonyerin üzerinde."

Violet'in çok uzun süre yalnız kalmaması için duşumu kısa tutuyorum ve sonra yatak odasında giyiniyorum, Brian'ın içeri girmeye çalışmadığına şükrediyorum. Buradayken valizini görüyorum ve hâlâ dizüstü bilgisayarıyla meşgul olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra bana yardımcı olabilecek bir şey var mı diye arıyorum. Tam vazgeçmek üzereydim ki tuvalet çantasında bir şişe uyku hapi olduğunu fark ettim. Uyumasına yardımcı olması için alıyor. Onlar olmadan bütün gece dönüp durur ve ertesi gün odaklanmakta güçlük çeker.

Sessizce şişeyi açıyorum ve elime üç tane döküyorum. Normalde bir tane alır, bu yüzden üç tane onu bayıltacaktır. Kapağı kapatmadan önce birkaç tane daha ekliyorum çünkü lanet olsun, eğer bu onu öldürürse, öyle olsun.

Saç kurutma makinemi getirdiğinden, hapları ezerken ses için onu kullanıyorum ve ardından tozu sıkıca katlayıp cebime soktuğum bir mendilin içine itiyorum.

Dışarı çıktığımda hâlâ çalışıyordu. Etrafıma bakındım ve tezgahın üzerindeki viski şişesini fark ettim. Çalışırken her gece içiyor.

"Bir içki ister misiniz?" Şüpheli görünmemeye çalışarak usulca soruyorum.

Bana bakıp gülümsüyor ve ona aşık olmanın neden bu kadar kolay olduğunu hatırlıyorum. Çünkü karanlığını gülümsemesinin ve çekici sözlerinin altında saklamakta ustaydı.

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Bardağını alıyorum ve o görmeden peçeteyi çıkarıp ezilmiş hapları dibine bırakıyorum, sonra da sevdiği gibi ona üç parmak döküyorum. Elimden geldiğince karıştırıyorum ve fark etmemesi için dua ediyorum.

"bakalım," diyerek içkiyi ona uzattım.

Onu benden alıyor, sonra yanındaki koltuğa vuruyor. "Benimle otur," diyor ve ben de o içerken dikkatini dağıtmayı umarak oturuyorum.

İçkisinden bir yudum alarak, "Eve döndüğümüzde her şey farklı olacak," diye söz veriyor. "Seni inciteceğim için kaçtığını biliyorum ama bir dahaki sefere daha iyi seçimler yapmanı istiyorum."

Robot gibi başımı sallıyorum, bu kadar normal görünen birinin nasıl bu kadar berbat olabileceğini merak ediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor, kalçamı okşuyor ve sonra elini etimde gezdiriyor, kalçalarımın tepesine çok yaklaşıp durmuyor.

Bacağımı sıkıyor ve elini üzerimden çekmesini istemek için eline bakıyorum, ama bunun yerine yutkunuyorum ve Violet ve benim sağ çıkmamız için dua ederek tatlı tatlı gülümsüyorum.

Brian içkisinden bir yudum daha alıp dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam ederken ben de itaatkâr bir şekilde oturmuş, içkisinin yavaşça kayboluşunu izliyorum.

Genellikle tek bir hap aldığımda otuz dakika içinde kendinden geçer, bu yüzden birkaç hap için daha çabuk kendinden geçeceğini ve derin bir uykuya umuyorum.

"Hey, Brian," diyorum, dikkatini dağıtmayı umarak ve bazı cevaplar isteyerek. "Marie'yle nasıl tanıştın?"

"Nora'yı mı kastediyorsun?" diye alay ediyor. "Çılgın sürtüğ beni buldu. Nerede olduğunu bildiğini söyledi ve seni eve götürmeme yardım etmeyi teklif etti." Bana , gözleri parlıyor ve bana hapların işe yaradığını söylüyor. "Hayatına kimlerin girmesine izin verdiğin konusunda gerçekten çalışmalısın."

Bunu bilmiyor muyum?

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü çok fazla güveniyorsun. Savunduğum suçluları ve pislikleri gördün. Bundan daha akıllı olmalısın." Başını sallıyor ama yavaşça çünkü hızla soluyor. "Seni geri almakta ısrar ettiğim için memnun ol," diye mırıldanıyor. "Eğer yapmasaydım, seni dışarı çıkaracaktı."

"Peki o zaman, bizi kurtardığınız için teşekkürler," diye ısırdım, hoş kalmaya çalışarak.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sanki uyanık kalmak için mücadele ediyormuş gibi gözleri bir kapanıp bir açılıyor. "Kahretsin, başım-"

Sözleri kesildi. Önce içkisine sonra bana bakıyor ve kalbim sıkışıyor çünkü biliyor.

"Seni orospu!" diye bağıyor. "Bana ne verdin?"

Bana uzandı ama ben daha hızlıydım. Koltuktan fırlayıp mutfağa . Bir bıçak almayı düşündüm ama onun yerine yemek yapmak için kullandığım tavayı aldım. Sanırım onunla ona vurmak bıçaklamaktan daha büyük bir etki yaratacak. Daha önce kimseyi bıçaklamamıştım ve eğer onu öldürmezsem, peşimden gelecek ve ben kazanamayacağım.

"Siktir!" diye kükrüyor. "Bana ne verdin?"

Köşeyi dönüyor ve düşünmeme fırsat vermeden tavayı kafasına doğru savuruyorum, tıpkı filmlerdeki gibi onu bayıltacağını umuyorum.

İlk vuruşta dengesi bozuluyor ama bayılmıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum.

Brian benimle dövüşmeye çalışıyor ama haplar çok güçlü ve beni alt edemeyecek kadar sersemlemiş ve zayıf. Ona bir kez daha vuruyorum ve bu onu yere düşürüyor. Başının yan tarafından kan fışkırıyor ve ayağa kalkmak için mücadele ediyor.

Bayılacağından ya da peşimden geleceğinden emin değilim, bu yüzden tavayı yere atıp Violet'in bulunduğu odaya koşuyorum. Onu kucağıma alıp evin dışına doğru koşmaya başladım.

Brian hala yerde, kalkmaya çalışıyor, ben de beş yaşındaki çocuğumu kucağıma alarak olabildiğince hızlı koşuyorum ve ormanda bir yerde kaybolana kadar koşmaya devam ediyorum.

Sonra durup etrafıma bakıyorum ve ne düşündüğümü merak ediyorum çünkü dışarıda olabiliriz ama telefonum yok ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Belki de Brian yerine ormanı seçmek kadar da iyi bir fikir değildi.

yirmi sekizinci bölüm

KIRA



"ANNE, ÇOK YORGUNUM," DIYE SIZLANIYOR VIOLET, "VE AYAKLARIM AĞRIYOR."

Çok ağırdı, bu yüzden onu yere bırakmak zorunda kaldım. Ama bunların hiçbirini düşünmediğim için, ikimiz de ormanda yalınayak yürüyorduk.

Geç ve karanlık ve zaman bir ses , Brian mı yoksa bir hayvan mı olduğundan emin olamıyorum ve hangisinin olmasını tercih edeceğimden de emin değilim.

"Biliyorum, tatlı kız. Ama bir yol bulmalıyız."

İç geçiriyor ama itiraz etmiyor ve yürümeye devam ediyoruz.

Yola doğru mu yoksa ormanın derinliklerine doğru mu yürüdüğümüzü bilmiyorum ve çok korkuyorum ama küçük kızım için cesur olmaya çalışıyorum.

Ayrıca haplar Brian'ı öldürmezse -ki öldüreceğinden şüpheliyim- ve yakında yardım almazsak, uyanacağından ve bizi bulacağından endişeleniyorum.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra ağaçların arasından gelen ve etrafı aydınlatan bir ışık parıltısı görüyorum.

"Anne!" Violet soluk soluğa, onu da görmüş.

"Yolun olduğu yer burası olmalı," diyorum ona.

Ve eğer ışıklar bizi vurabildiyse, o kadar da uzakta olmamalı.

Bizi arayanın Brian olmaması için dua ederken, yolu ve umarım bize yardım edecek birini bulacağımıza dair yeni keşfedilmiş bir umutla ışığın olduğu yöne doğru bize rehberlik ediyorum.

Ve sonra bir ses duyuyorum - kaçırıldığımızdan beri düşündüğüm bir ses - isimlerimizi söylüyor ve Violet'i alıp ona doğru koşuyorum.

"Kira! Violet!"

"Ryder!" Violet ve ben aynı anda seslendik.
"Ryder! Buradayız!" Ben bağıyorum.
"Ryder!" Violet çığlık atıyor.
"Kira! Violet!" tekrar duyuyoruz. "Neredesin?"
"Bağırmaya devam et, Ryder!" Bağıyorum. "Seni duyabiliyoruz."
Korkunç bir Marco Polo gibi birbirimizin adını söyleyip duruyoruz.
Ve sonra onu görüyoruz. Ormanın kenarında duruyordu.
Bizi gördüğü anda peşimizden havalanıyor ve biz kollarına girene kadar yavaşlamıyor.
"Oh, Tanrı'ya şükür," diye ağlıyor. "Gerçekten sensin."
Violet aramıza sıkışmış, ağlarken ve Ryder'a bizi bulduğu için teşekkür ederken yüzümün her yerine öpücükler konduruyor.
Beni öpmeyi bitirdiğinde Violet'i kollarına alıyor ve ona sıkıca sarılıp alnından öpüyor.
"Saatlerdir sizi arıyorum" diyor, gözleri yaşlarla dolu.
"Brian bizi aldı ve ..." Violet'ın önünde Brian'a ilaç verdiğimi söylemek istemediğim için sözlerimin havada kalmasına izin verdim.
"Biliyorum. Polis onu buldu ve hastaneye doğru yola çıktı."
Kalbim sıkışıyor. Büyük bir parçam onun ölü bulunmasını ve böylece her şeyin sona ermesini umuyordu.
"Hadi gelin. Siz kızları ait olduğunuz yere, eve götürelim."
"Bekle!" Violet diyor ki. "Sırt çantam. Onu o evde bıraktım."
"Biliyorum," diyor Ryder ona. "Seni bu şekilde bulabildik. iPad'in konumu açıldı. Ama onu alamıyoruz çünkü polisin ona ihtiyacı var. Ama söz veriyorum, yarın gidip sana yeni bir sırt çantası alacağız."
"Ve yeni bir iPad?" diye soruyor.
"Sen ne istersen." Onun yanağına bir öpücük kondurur. "İkinizin de iyi olmasına çok sevindim. Şimdi gidip polise sizi bulduğumu haber verelim. Onların da seni arayan birkaç adamı var."



İKİMİZ DE KONTROL EDİLDİKTEN VE POLİSİN SORULARINI CEVAPLADIKTAN SONRA
-Ryder geri kalanını yarın biraz uyuduktan sonra cevaplamamızda ısrar ediyor ve eve gidiyoruz.

Kapıdan içeri girdiğimizde, ev farklı hissettiriyor... boş. "Addie nerede?"

"Julian ve Ana'da uyuyor. Sizi aramaya odaklanmam gerekiyordu."

Anlamak için başımı salladım.

Violet'i yatağına yatırdık, korkarsa ya da uyuyamazsa odamıza gelebileceğini söyledik ama çok yorulmuştu ve biz daha odasından çıkmadan uyuyakaldı.

Odamıza gittiğimizde Ryder, "Mülkleri gördüm," diyor.

Duş almış olmama rağmen duşa daha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. "Ben asla-"

"Biliyorum," diyor sözümü bitirmeme izin vermeden. "Beni terk etmeyi planladığın fikri bir an için aklımdan geçti ama sonra yaşadığımız her şeyi, beni nasıl sevdiğini ve benim de seni sevdiğimi bildiğini düşününce beni terk etmeyeceğini anladım."

Ryder kalçamın kıvrımını kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Arkadaşın olduğunu düşündüğün o kadın, Marie..."

"Biliyorum," diye . "O Nora." Başımı sallıyorum, kendimi çok aptal hissediyorum. "Sen kaybolduktan kısa bir süre sonra buraya geldi ve bana yalvardı.

onu geri al. Brian'la birlikte olduğunu o sayede öğrendim. Ağzını açtı ve ben de her şeyi bir araya getirebildim." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Kadın tutuklandı ve çiğnedikleri onca yasa yüzünden ikisi de uzun süre hapis yatacak."

"Güzel. Bunu hak ediyorlar."

Ryder elini popomda gezdiriyor ama ben başımı sallıyorum.

"Duş almam lazım. Kendimi kirli hissediyorum."

Elleri hareketsiz. "Siktir, Kira. Özür dilerim."

Bekle, ne?

"Neden üzgünsün?"

"Buradayım, sana dokunmaya çalışıyorum ve hiç düşünmedim bile... Siktir! Hastaneye gitmen gerekiyor mu? İyi olduğunu söyledin ama ben düşünmedim..."

"Sen neden ?" Şaşkınlıkla sordum. "O... sana tecavüz mü etti?" diye boğuk bir sesle konuştu.

Oh!

"Hayır!" Başımı salladım. "Hayır. Bana dokunmadı. Bacağıma dokundu ama ben ona ilaç verdikten sonraydı, o yüzden bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmişti.

daha fazla."

"Oh, Tanrıya şükür," diye nefes alıyor Ryder. "Yani, eğer öyle olsaydı, seni yargılamazdım. Bu senin hatan olmazdı."

"Biliyorum," diyorum ona, yüzünü çerçeveleyerek. "Neyse ki yapmadı. Ama orada onunla birlikte olduğum için kendimi hâlâ kirli hissediyorum. Bir duş almak ve bana bugünü unutturmanı istiyorum. Tercihen aynı anda."

Ben , Ryder da sırtıyor.

"Dileğin benim için emirdir."

Beni kollarına aldı ve duşa doğru yürüdü. Beni tezgâha yatırdıktan sonra suyu açıyor ve su ısınırken önce kendi kıyafetlerini, sonra da benimkileri çıkarıyor.

Duşa girdiğimizde beni sabunlamaya ve her yerimi keselemeye başladı. Lif kabağını omuzlarımda ve kollarımda gezdirdikten sonra tüm dikkatini göğüslerime veriyor. Onun dokunuşuyla canlandıklarında, eğiliyor ve bir meme ucunu ağzına çekiyor. Şakacı bir şekilde ısırıyor ve sonra dilini üzerinde gezdirerek beni kızdırıyor.

Beni temizlemeye devam etmek için geri çekildiğinde suratımı asıyorum ama o lif kabağını bir bacağımdan aşağı, diğerinden yukarı sürüklerken sadece gülümsüyor. Ona kolay erişim sağlamak için bacaklarımı ayırıyorum ve o da bana en seksi çocuksu sırtışını veriyor.

En mahrem bölgemi temizlemek için bir gösteri yapıyor ve parmak eklemlerini klitorisime sürtmeye özen gösteriyor. İçimden elektrik akıyor ve vücudum onun dokunuşunu arzuluyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum, pelvisimi eline doğru itiyorum.

Parmakları amımda dans ederken Ryder'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sonra bacaklarımdaki deliğimde duruyor. Dudaklarımı ayırıyor ve sonra parmaklarını içime sokuyor.

"Evet," diye tıslıyorum. "Daha sert, lütfen."

Ela gözleri benimkilerden hiç ayrılmayan Ryder, ben onun adını haykırıp elinin üzerine boşalana kadar ustalıkla üzerimde çalışıyor.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor, parmaklarını yavaşça çekip ağzına götürüyor. Üzerlerindeki sularımı yalayarak bir gösteri yapıyor ve sonra hayatta kalmak için ihtiyacı olan tek şey benim tadımmış gibi inliyor.

"Çok iyi," diyorum ona, sikini okşamak için uzanıyorum, böylece o da sikebiliyor.

Be

n. "Henüz değil," diyor elimi nazıkçe çekerek.

Suratımı astığımda, ifadesi ciddileşmeden önce hafifçe kıkırdıyor.

"Bugün seni kaybedeceğimden çok korkuyordum. Sana tapınmak için zaman ayıracağım, vücudunun her santimini ezberleyeceğim. Seni tekrar tekrar boşaltacağım ki çıkardığın sesleri beynime kazıyabileyim."

"Hiçbir şeyi ezberlemek zorunda değilsin," diyorum ona, elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırarak. "Bana sahipsin. Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün."

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor. "Çok korkmuştum bebeğim." "Ben de korkmuştum," diye itiraf ediyorum. "Ama evde güvendeyiz ve iyiyiz."

"Bunu söylemene bayılıyorum." Yüzümün yan tarafını avuçluyor. "*Evim*. Burası senin evin. Bana hiçbir yere gitmeyeceğini söyle. Ve o lanet olası boşanma belgeleri dosyalanır dosyalanmaz, benimle evleneceksin ve Violet'i evlat edinmeme izin vereceksin ve burayı *evimiz* yapacaksın."

Konuşurken başımla onaylıyorum, ta ki beni geri adım attıran bir şey söyleyene kadar. "Violet'i yasal olarak evlat edinmek mi istiyorsun?"

"Ciddi misin sen?" Bana kuşkulu bir bakış atıyor. "Tabii ki ciddiylim. Senin için sorun olmadığını bilene kadar bekledim. Ağırdan almaya çalışıyordum. Ama onu seviyorum Kira, tıpkı Addie'yi sevdiğim gibi ve onun babası olmaktan başka bir şey istemiyorum."

Gözlerim yaşıyor ve su onları gizlediği için şükrediyorum ama yine de Ryder fark ediyor - çünkü o her şeyi fark eder.

Eğiliyor ve yanaklarımın üst kısımlarını öpüyor. "Seni ve o küçük kızı gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum. Ve ikiniz de benimsiniz."

Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Seni seviyorum. Aydan ve tüm yıldızlardan daha çok."

Ağzlarımız birbirine çarpıyor ve dillerimiz birleşiyor. Öpüşme nazik değil. Sert, birbirimize ne kadar derinden hissettiğimizi göstermek için çaresizlikle dolu.

Ryder beni soğuk fayanslı duvara doğru kaldırıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Ve sonra, bir saniye bile kaybetmeden, uzun, kalın sikiyle beni dolduruyor.

Açgözlü öpüşmelerimizin aksine, benimle yavaş ve derin sevişiyor, sanki sonsuza dek içimde kalmak istiyormuş gibi. Sanki hiç doyamayacakmış gibi. Ve ben de aynı şekilde hissediyorum.

Ryder ikimiz de orgazm olana kadar durmuyor ve o zaman bile içimde kalıyor, yüzüme, göğüslerime öpücükler yağdırıyor. Ve bunu neden yaptığını bilmeme rağmen -çünkü her öpücüğü ezberlemek istiyor

İzin verdim. Çünkü Ryder'ın kollarında olmaktan, onun içimde olmasından, bana tapmasından daha çok tercih edeceğim bir yer yok.



RYDER

"Anne!" Addie koşarak eve giriyor ve doğruca Kira'nın yanına gidiyor, sanki onu bir haftadır görmemiş gibi konuşuyor ama aradan sadece on sekiz saat geçmiş.

"Chunk!" Kira onu kucağına alıp kendi etrafında döndürüyor ve kızımın yüzüne öpücükler yağıdırıyor. "Seni özledim."

"Özledim seni!" Addie kıkırdıyor.

Kıpırdanarak Violet'in yanına koşuyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Seni özledim, Addie."

"Seni özledim!" Addie tekrarlıyor.

Addie yanıma gelme zahmetine bile katlanmayınca, "Kahretsin, görünüşe göre yerim değiştirilmiş," diye şaka yapıyorum. "Babana sarılacak mısın?"

Eğildim ve Addie kollarıma koştı. "Seni seviyorum, Maymun."

"Seni seviyorum," diyor ve kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"İyi olmanıza çok sevindik," diyor Ana, diğer kolunda kızı olduğu için Kira'ya tek koluyla sarılıyor. "O kadının o olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Kira iç geçiriyor. "Ama avukatımız suçlandıkları her şeyle birlikte ikisinin de birkaç yıl hapis yatacağını söyledi."

"Güzel," diyor Julian, Kingston'ı kollarının arasında tutarken. "Umarım çürürler." "Hey, Violet, ne yapıyorsun?" Ana, Kingston'ın yanına gidip Violet masada çizim yapmaya geri döndü.

"Ailemin bir resmini çiziyorum," diyor Violet. "Annem sonsuza dek burada yaşayacağımızı söyledi."

Bu sabah Violet uyandığında burada kalıp kalamayacaklarını sordu ve bir daha asla Brian'ın evine dönmek istemediğini söyledi. Tabii ki Kira ve ben Brian ve Nora'nın yaptıklarının yanlış olduğunu açıkladık - her ne kadar Violet onu bu şekilde tanıdığı için ona Marie desek de

ve annesiyle bir daha asla ayrılmak zorunda kalmamaları için. Burası onların evi ve biz bir aileyiz.

"Ryder," diyor Violet, resim yapmaktan başını kaldırarak, "adın nasıl yazılıyor?"

gittim ve önünde diz çöktüm. "D-A-D."

Harfleri yazıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Adını böyle ! Bu babam." Ve sonra gözleri kocaman oldu.

"Biliyorum," diyorum ona usulca. "Ama belki bana baba demek istersin diye düşünüyordum çünkü tıpkı Addie gibi benim kızım olman çok hoşuma giderdi."

"Babam mı olmak istiyorsun?" diye sorar, gözleri duygu doludur.

"Baban olmayı çok isterim, eğer istersen-"

Sözlerim boynumu sıkan iki minik kol tarafından kesiliyor.

"Evet!" diye haykırıyor. "İstiyorum. Babam olmanı istiyorum."

Annesine dönüp bakıyor. "Olabilir mi anne? O benim babam olabilir mi?"

"Evet, tatlı kızım," diyor Kira. "O senin baban olabilir."

"Duydun mu Addie?" Violet, Violet gibi çizmeye çalışırken pastel boyasını kırma aşamasında olan kızıma bakarak söylüyor. "Ryder benim babam! Bu da demek oluyor ki sen benim kardeşimsin."

"*Sistah!* Babacığım!" Addie papağan gibi ötüyor.

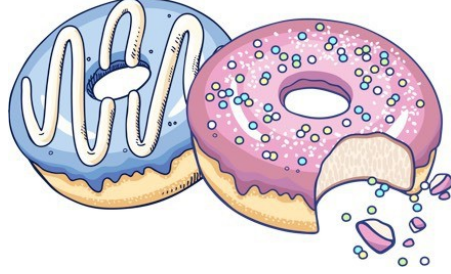
"Evet!" Violet ona sarıldığını söylüyor. "Biz bir aileyiz."

Kira'nın cam gibi gözleri benimkilere kilitleniyor ve "*Teşekkür ederim*" diyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum kolumu sırtına dolayıp onu çekerek. "Siz bana isteyebileceğim en büyük hediye veriyorsunuz... bir aile."

Epilog

RYDER



Sekiz Ay Sonra

"HAYAL ETTİĞİNİZ GIBI MI BAYAN DU PONTE?"

Güzel karım, iki yanında kızlarımızla birlikte koridorda yürürken ve onlar yere gül yaprakları atarken gördüğüm andan beri yüzünü terk etmeyen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Koridorda yürümesini konuştuğumuzda, büyükbabam ona eşlik etmeyi teklif etti ve bu teklifi takdir etmesine rağmen bana dönerek, "Evlenen sadece biz değiliz. Küçük kızlarımız da en az bizim kadar bu işin bir parçası ve ben de koridorda onlarla birlikte yürümek istiyorum."

Spot ışıklarını iki sevimli küçük kızla paylaşacak olması umurunda bile değildi. Fotoğrafların sadece kendisine ait olmayacağını umursamadı. Tek umursadığı, kızlarımızın anneleriyle birlikte koridorda yürürken kendilerini nasıl hissedecekleri ve böylece resmen bir aile olabilmemizdi.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve uzanıp ağzımın kenarını öpüyor. "Gerçekten büyülü."

"Güzel," diyorum ona. "Çünkü sana peri masalını anlatmak istiyorum. Ama bizim versiyonumuzda sonsuza dek mutlu son yok çünkü bu sadece bir başlangıç."

Onu derinden öpüyorum ve o da kollarımın arasında iç çekiyor. Violet'in okula başlaması, eski sevgililerimizin yargılanması, suçlu bulunması ve birkaç yıl hapis cezasına çarptırılması, Kira'nın sonunda

Boşanma, Addie'nin iki yaşına basması ve bizim düğün planlamamız - daha çok ben çünkü o hala param olduğu gerçeğine alışamamıştı ve arka bahçemizde evlenmek gibi ucuz bir şey yapmamızı önerdi. Ben de kabul etmedim ve ona bunu halledeceğimi söyledim.

"Anne!" Addie bağılıyor, bize katılmak için can atıyor. "Sana gidiyorum!" "Buraya gel, Maymun," diyor Kira, Addie'nin önünde diz çökerek.

"Sen de," diyorum Violet'e. O da hiç vakit kaybetmeden koşup dans pistinde bize katılıyor.

Şarkı ilk şarkımızdan, kızlarımızla dans edeceğimizi bildiğim için DJ'den çalmasını istediğim şarkıya geçiş yapıyor.

Kira Addie'yi kollarında döndürürken, Violet ayak parmaklarımın üzerinde duruyor, böylece bizi ritme göre sallayabiliyorum.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Ben soruyorum.

"En iyisi," diye övünüyor. "Ve annem geri döndüğümüzde adımı seninkiyle ve anneminkiyle aynı yapabileceğimi söyledi."

Kızım bana mutlulukla bakarken kalbim kabarıyor. Büyürken tek istediğim beni seven bir aileye sahip olmaktı ve şimdi etrafım beni umduğumdan çok daha fazla seven üç kızla çevrili.

Onu kollarıma alarak, "Öyle," diyorum. "Ve soyadımı alman için sabırsızlanıyorum. Ama zaten benim olduğunu biliyorsun, değil mi? Soyadının ne olduğu önemli değil."

"Biliyorum. Çünkü bir aileyi aile yapan şey sevgidir," diyor ve daha önce yeminlerimizi okurken söylediğim sözleri tekrarlıyor.

"Bu doğru. Ve seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum."

Violet sırtlıyor ve ardından "Seni tüm evrenden daha çok seviyorum" diye karşılık veriyor.

Dansımızı bitiriyoruz ve sonra DJ herkesin dans pistinde bize katılabileceğini anons ediyor.

Addie ve Violet diğer çocuklarla dans etmeye giderken ben de karımla tekrar dans ediyorum.

Gecenin geri kalanını dans ederek, yemek yiyerek ve herkesle birlikte kutlayarak geçiriyoruz.

Jartiyer ve buket atma zamanı geldiğinde, karımın sandalyede oturup ağzımla onu hissetmeme izin vermesinden yararlanıyorum.

"Ryder," diye tıslıyor kahkahaları arasında, ben işi biraz abartıp ortasını yaladığımda.

Ne? O kabarık elbisenin altında ne yaptığımı kimse göremez ki.

Ayrıca, onun içine girmeyeli çok uzun zaman oldu. Önce adet dönemindeydi, sonra da düğün gecemize kadar beklememiz için ısrar etti.

Dişlerimin arasında jartiyeriyle elbisesinin altından çıktığımda herkes alkışlıyor ve Kira gülüyor.

Bekâr erkeklerden öne çıkmaları isteniyor ve ben de jartiyeri arkamdan fırlatıyorum. Kalabalık kahkahalara boğulduğunda arkamı döndüğümde büyükbabamın elinde jartiyer ve yüzünde şok olmuş bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum.

"Anladım, büyükbaba!" Yumruk tokuşturarak söylüyorum.

DJ, "Pekâlâ, bekâr hanımlar, sıra sizde," diye anons ediyor.

Birkaç kadın öne çıkarken Kira ayağa kalkar ve arkası onlara dönük olacak şekilde döner. Hızlı bir geri sayımla, o kadar uzağa fırlatır ki, tüm kadınları geçer ve ...

"Kahretsin," diye tıslıyorum Kira arkasını döndüğünde.

"Hayır! Hayatta olmaz!" Paige bağıyor, ayağa kalkıyor ve elinde buketle Kira'ya doğru yürüyor. "Geri götür onu. Bunu istemiyorum." Buketi Kira'ya doğru itiyor. "Hepimiz asla evlenmeyeceğimi biliyoruz. O yüzden geri al ve tekrar yap. Benim için boşa gider."

"Tekrar yaparsam sayılacağımı sanmıyorum," diyor Kira endişeyle.

"İyi," diye homurdanıyor Paige, buketi geri alıyor. "Sadece yakacağım!"

"Paige, tatlım," diyor Ana, yanına gelerek, "Karanlık bir yerde olduğunu biliyorum

Şu anda buna hakkınız var ama Kira'nın buketini yakmak çözüm değil."

Ana onu dans pistinden çıkarırken Paige başını sallıyor ve burnunu çekiyor.

"Onun için çok üzülüyorum," diye mırıldanıyor Kira başını sallayarak.

"John'un yaptığı şey

..."

"O bir pislik ve o daha iyisini hak ediyor,"

diyorum. DJ, "Şimdi pasta zamanı," diye anons ediyor.

"Mmm." Kira sırıtıyor. "Denemek için ." Sonra, alaycı bir şekilde bakıyor.

"Ve eğer bana gösterdiğin videolardaki gibi yüzüme vurursan, bu gece seks yapmayacağım."

Bir kahkaha attım. "Buna cesaret edemem, *karıcığım*."

"Karıcığım." Kıkırdıyor. "Bu kulağa hoş geliyor, *kocacığım*."

Pastayı kestikten sonra -ki pastayı yüzüne vurmuyorum çünkü düğün gecemizde karımı üzme riskini almayacağımdan eminim- iyi geceler diyoruz.

Bu gece Kira'nın annesi Denise ile bizim eve dönecekleri için kızlara iyi geceler.

Uzun tartışmalardan sonra annesinin Rosemary'ye taşınmasına yardım ettik. Ona yakınlarda şirin bir daire ayarladım ve Ana onu Kingston'da sekreter olarak işe aldı. Kira ve annesi son birkaç ayı ilişkileri üzerinde çalışarak geçirirken Denise de anne ve büyükanne olmanın tadını çıkarmaya başladı. Kızlarla vakit geçirmeyi çok seviyor ve Addie bile artık ona büyükanne diyor.

Bu gece, resepsiyonun yapıldığı otelde bir süit ayırttım ve yarın kızlar ve Kira'nın annesiyle birlikte bir Disney gezisine çıkıyoruz. Bunun bir aile gezisi olmasını istedik ve birkaç ay içinde sadece ikimiz için bir gezi planlıyoruz.

Başkanlık süitine çıktığımızda, Kira beni yatak odasına götürmeden önce birkaç dakika yaltaklanıyor, elbisesinin fermuarını açtırıyor ve sonra onu burada beklememi söylüyor.

Beklerken smokin pek rahat olmadığı için soyunuyorum ve bir çift basketbol şortu ve tişört giyiyorum.

Kira'nın kadar uzun sürmesinden endişelenmeye başlamıştım ki başımı kaldırdığımda onu kapının önünde, hayatımda gördüğüm en seksi iç çamaşırını giymiş halde buluyorum. Beyaz dantelli ve transparan, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyor. Ve tek istediğim onu üzerinden çıkarıp kendimi onun derinliklerine gömmek.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor odaya girerken.

Yukarı kaldırdığı saçları şimdi dalga dalga aşağı inmiş ve makyajı çoktan gitmiş. Bugün bir peri masalı prensesi gibi zarif görünüyordu ama burada bambaşka bir güzelliğe bürünmüş.

O gerçek.

O benim.

"Hayatımı seninle geçirebildiğim için dünyanın en şanslı erkeği olduğumu düşünüyorum."

Başını sallarken gözleri cam gibi oluyor.

"Bu şans değil Ryder," diyor bana doğru yaklaşarak. "Çünkü sen iyi bir adamsın."

Bacaklarımı ayırıyorum, o da bacaklarımın arasında duruyor.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum ve giydiği tanga sayesinde tatlı, çıplak kıkına götürüp sıkıyorum.

"Tatlısın, özverilisin ve kadınlara saygı duyuyorsun," diye mırıldanıyor ve uzanıp sütyeninin klipslerini açıyor. Sütyen kollarından aşağı kayıyor ve yere düşmesine izin veriyor. "Ve kızlarımızı ve beni her parçanla seviyorsun."

Duygularımla boğulmuş bir halde başımı sallıyorum.

"Seninle şansım yaver gittiği için birlikte değilim," diye devam ediyor ve tangayı parmaklarının arasına alıp yere itiyor. "Seninle birlikteyim çünkü sevmesi çok kolay birisin."

Üzerindeki örtüyü tekmeleyerek kaldırıyor ve önümde çıplak kalıyor. "Seninle tanıştığım andan itibaren bağlandım. Ve bir yıl sonra, seni sevmemeyi hayal bile edemiyorum... senin tarafından sevilmemeyi."

Ağzı benimkine iniyor ve sıcaklığını hissetmeye ihtiyaç duyarak onu kucağıma çekiyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken ellerim saçlarında dolaşıyor. Dudakları yumuşak ve dili benimkiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. Öpüşmek yetmeyene kadar öpüşmeye devam ediyoruz. Ve onun içinde olmak istiyorum.

Hafifçe kayıyorum, horozumu sınırlarından serbest bırakıyorum ve sonra Kira amını şaftımda yukarı ve aşağı ovuşturuyor, zevkini bulurken suları beni kaplıyor.

Saniyeler içinde sikimin her tarafına boşalıyor ve ben daha onun içine girme zevkini tatmadan neredeyse boşalıyorum.

"Tanrım, seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye inliyor dudaklarıma karşı.

"Şimdi senin içinde olmalıyım," diye mırıldanıyorum, onu kaldırıyorum, böylece onu sikimin üzerine yerleştirebiliyorum.

Ama bu gerçekleşmeden önce, "Bekle! Dur!" dedi ve ben olduğum yerde donup kaldım. " var?" "Sorun ne?" diye soruyorum, onun içinde olmaya ihtiyacım var, tıpkı bir sonraki

Nefes al.

"Sana söylemeyi unuttum. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu ama bir şeylerin değişmesi ihtimaline karşı bilmen gerekiyor."

"Ne?" Nefes alıyorum, karımı yarına kadar becerdikten sonraya kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"İmplantı çıkardım," diyor.

Söylediği şeyi anlamam bir saniye sürdü. "İmplantın mı?"

"Doğum kontrol hapım," diye açıklıyor. "Onu aldıldım."

Bekle... Bu şu anlama mı geliyor...

"Şu anda doğum kontrol hapi kullanmıyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor.

"Yani, eğer içine girersem..." "Hamile kalabilirim."

Lanet olsun.

"Hamile kalmak senin için sorun değil mi?" Emin olmak için sordum.

"Evet, bu yüzden onu çıkarıyorum. Senin var mı?"

Onu döllerimle doldurma ve ondan bir bebek yaratma düşüncesi, onu horozumun üzerine kaldırmamı ve üzerine çarpmamı sağladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye inliyor, gözleri zevkle geri dönüyor.

Seks yapmayalı uzun zaman oldu ve amının sikimi bir mengene gibi sıkması neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kalçalarının kıvrımlarını kavıyor ve onu sikimde yukarı ve aşağı yönlendirmek için kullanıyorum.

Boynundan aşağı ateşli öpücükler bırakıyorum, kızgın etini yalıyor ve emiyorum. Sivri bir meme ucunu ağzıma alıp emiyorum ve duvarları sikimin etrafında sıkılıyor.

"Kahretsin, çok mükemmel hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, köprücük kemiği boyunca ve boğazından yukarı doğru öpüyorum. "Sanki sadece benim için yaratılmışsın gibi."

Narin elleri çenemi kavrarken seksi dudakları bir kez dudaklarıma yapışıyor. "Beni daha sert becer," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Beni senin yap."

Ve bu kadına istediği her şeyi verebileceğim için, onu sırt üstü çeviriyorum, bacaklarını kollarımın kıvrımına yerleştiriyorum ve sonra onu içimdeki her şeyle beceriyorum. Ta ki sikimin üzerine boşalırken adımı haykırana kadar. Ve sonra kendimi bırakıyorum, tohumumu içine döküyorum, onu o kadar derinden becerdiğime emin olana kadar durmuyorum, spermim günlerce ondan sızacak.

"Biliyor musun," diyor durduğumda ve onu ezmemeye dikkat ederek üzerine uzandığımda, "şu anda yumurtluyorum."

Ona bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum. Ve bu bana bir şey yapmazsa lanet olsun. Bu kadına o kadar bağlandım ki komik bile değil.

"Güzel. Seni bebeğime hamile görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, sesimin bir mağara adamı gibi çıktığının tamamen farkındayım. "Ama hamile kalmazsan da sorun değil." Eğilip yumuşak, dolgun dudaklarını öpüyorum, bu kadına karım diyebildiğim için çok minnettarım. "Önümüzde koca bir hayat var bebeğim. Ve ben bunu seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Love & Whiskey serisi henüz bitmedi! Sırada Paige'in hikayesi var ve onu kaçırmak istemeyeceksiniz! [Amazon'da Seni Beklerken'e göz atın!](#)

Eğer bir koleksiyoncuysanız ve imzalı bir kopya istiyorsanız, imzalı kitaplarıma buradan atabilirsiniz: [Nikki Ash'in imzalı kitap dükkanı!](#)

yazar hakkında



Nikki Ash, bekâr ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romanlarına odaklanan USA Today Çok Satan çağdaş romantizm yazarıdır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin içinde kaybolmakla geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveynli aşk romanlarına kadar her tür kitabı yaşadı ve soludu.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeğiyle birlikte Güney Florida'da yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, ailesiyle birlikte ilham arayışı içinde dünyayı geziyor.

Nikki Ash ile bağlantı kurun

[Web sitesi](#) * [Nikki Ash'in okuyucu grubu](#)

[Bugün haber bültenime katılın ve ÜÇ ücretsiz kitap kazanın!](#)

[E-kitap ve sesli kitap listemin tamamına göz atın!](#)





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.